Numer specjalny.

Nr. 9. Warszawa, dnia 24 marca 1922 r. Rok IV.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena niniejszego numeru 350 mk. (z przesyłką pocztową 360 mk.). Prenumerata kwartalna 400 mk. Cena ogłoszeń za tekstem wynosi od wiersza jednoszpaltowego petitem 200 mk. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu" należy kierować do Redakcji Leszno 5, tel. red. Nr. 16-37, tel. admin. Nr. 276-29.

Podatki bezpośrednie.

125.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 17 stycznia 1922 r.

w przedmiocie tekstu ustawy o państwowym podatku przemysłowym w brzmieniu, obowiązującem od czasu wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. Rz. P. r. 1922 Nr. 2 poz. 7).

Na zasadzie art. 30 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 2 poz. 7) ogłaszam dołączony do niniejszego rozporządzenia (zał. 1) tekst ustawy ros. o państwowym podatku przemysłowym z roku 1898 w brzmieniu obecnie obowiązującem, po uwzględnieniu zmian i uzupełnień, wprowadzonych późniejszemi ustawami i rozporządzeniami w tym samym przedmiocie, jakoteż ustawami i rozporządzeniami o organizacji władz i urzędów skarbowych.

Minister Skarbu:

Michalski

Załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 stycznia 1922 r. w przedmiocie tekstu ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

USTAWA
o państwowym podatku przemysłowym.

ROZDZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

Art. 1 (*366 ust. ros.*). Państwowy podatek przemysłowy opłacają: 1) przedsiębiorstwa handlowe, w tej liczbie przedsiębiorstwa kredytowe i ubezpieczeniowe, pośrednictwa handlowe, wszelkiego rodzaju antrepryzy i dostawy; 2) przedsiębiorstwa przemysłowe: zakłady fabryczne (w tem fabryczno-górnicze), rzemieślnicze, górnicze i przewozowe; 3) osobiste zajęcia przemysłowe; i 4) samodzielne wolne zajęcia zawodowe.

Art. 2 (*367 ust. ros.*). Państwowy podatek przemysłowy składa się z podatku zasadniczego i dodatkowego.

Art. 3 (*368 ust. ros.*). Zasadniczy podatek przemysłowy opłacają przez wykupienie świadectw przemysłowych wymienione w art. 1 L. 1 do 3 przedsiębiorstwa i zajęcia, z wyjątkiem wskazanych w art. 6.

Dla określenia wysokości podatku, miejscowości Państwa dzielą się na klasy, odpowiednio do stopnia rozwoju w nich handlu i przemysłu, przedsiębiorstwa zaś handlowe i przemysłowe oraz osobiste zajęcia przemysłowe dzielą się na kategorje. Podział miejscowości Państwa na klasy oraz przedsiębiorstw i zajęć na kategorje, jak również wysokość norm zasadniczego podatku przemysłowego, ustanawiają rozkłady i wykazy, załączone przy niniejszym. Wykazy i rozkłady te podlegają rewizji w drodze prawodawczej.

UWAGA: Moc obowiązująca ustanowionych przez artykuł 3 wykazów i rozkładów zostaje przedłużona do czasu wprowadzenia trybem prawodawczym zmian i uzupełnień niniejszej ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Art. 4 (*369 ust. ros.*). Ministrowi Skarbu po porozumieniu się z odpowiedniemi władzami państwowemi służy prawo przenoszenia poszczególnych miejscowości z klasy wyższej do klasy niższej, jeśli w miejscowościach tych stwierdzić się daje upadek handlu i przemysłu. Rozporządzenia w tym przedmiocie uzyskują moc obowiązującą od 1 stycznia roku następującego po ich ogłoszeniu.

Art. 5 (*370 ust. ros.*). Dodatkowy podatek przemysłowy pobiera się: 1) od przedsiębiorstw akcyjnych i innych, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, oraz od przedsiębiorstw, wymienionych w artykule 121 w postaci: a) podatku od kapitału i b) podatku procentowego od zysku; 2) od pozostałych przedsiębiorstw, jeżeli nie są one uwolnione od podatku dodatkowego (art. 90 i 91) w postaci podatku procentowego od zysku.

Art. 6 (*371 ust. ros.*). Podatku przemysłowego nie opłacają:

1) Wszelkiego rodzaju kasy pomocy, emerytalne (oszczędnościowo - pożyczkowe), pogrzebowe i tym podobne kasy pracowników instytucji państwowych, komunalnych i społecznych, oraz przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych.
2) Wszelkiego rodzaju związki robocze, mające na celu dostarczenie odpowiedzialnych pracowników.
3) Zakładane lub utrzymywane przy pomocy Państwa i samorządu lub instytucji społecznych, oświatowych i dobroczynnych wszelkiego rodzaju zakłady naukowe i wychowawcze, przytułki, zakłady poprawcze, biblioteki i czytelnie publiczne, ogólnie kształcące muzea, galerje i wystawy, warsztaty szkolne oraz utrzymywane przez stowarzyszenia sportowe sale gimnastyczne lub fechtunkowe i cyklodromy.
4) Nie oddane w dzierżawę teatry państwowe i komunalne.
5) Urządzane w celach filantropijnych zabawy i widowiska bez bufetów lub z bufetami, oraz wszelkiego rodzaju przedsięwzięcia filantropijne.
6) Gospodarstwa rolne i leśne na gruntach własnych lub dzierżawionych i połączone z niemi: hodowla inwentarza i drobiu, ogrodnictwo, sadownictwo, rybołówstwo i polowanie, z wyjątkiem prowadzonych zawodowo w celach handlowych: rybołówstwa, ogrodnictwa i sadownictwa, browarów, gorzelni, cukrowni, tudzież tartaków i młynów, obrabiających więcej drzewa, względnie mielących więcej zboża, niż na użytek własnego gospodarstwa potrzeba.
7) Przemysł ludowy, prowadzony przez drobnych gospodarzy rolnych lub bezrolnych mieszkańców wiejskich bez obcej pomocy lub z pomocą wyłącznie członków własnej rodziny.
8) Warsztaty rzemieślnicze, prowadzone bez obcej pomocy lub z pomocą wyłącznie członków rodziny.
9) Wszelkiego rodzaju osobiste zajęcia przemysłowe z wyjątkiem zajęć, wymienionych w dodatku V do art. 3 niniejszej ustawy.
10) Wszelkie przedsiębiorstwa handlowe na jarmarkach, trwających najwyżej 1 dzień.
11) Wszelkiego rodzaju antrepryzy i dostawy na sumę, nie przewyższającą 30,000 marek.
12) Wywóz za granicę bez utrzymywania specjalnych kantorów lub zakładów handlowych i pomieszczeń składowych:
    a) wytworów własnego lub dzierżawionego gospodarstwa rolnego i własnego gospodarstwa leśnego;
    b) wyrobów własnych zakładów przemysłowych.
13) Odnajmowanie pokojów umeblowanych bez stołowania i bez sprzedaży trunków, jeżeli jedna osoba odnajmuje nie więcej niż 2 pokoje.
14) Pomieszczenia składowe, utrzymywane przez przedsiębiorstwa przemysłowe wyłącznie w celu przechowywania należących do nich maszyn zapasowych i narzędzi, surowców i paliwa, wyrobów przez te przedsiębiorstwa wytwarzanych, oraz zapasów żywności i odzieży niezbędnej dla robotników, o ile zbyt tych towarów robotnikom za pieniądze lub na rachunek płacy zarobkowej nie posiada charakteru handlowego.
15) Sprzedaż hurtowa towarów własnego wyrobu na giełdach, z własnych zakładów przemysłowych lub kantorów albo zakładów, utrzymywanych przy zakładzie przemysłowym lub w obrębie tej miejscowości, gdzie się zakład przemysłowy znajduje.
16) Sprzedaż detaliczna towarów własnego wyrobu bezpośrednio z zakładu przemysłowego bez urządzenia przy nim oddzielnego magazynu lub sklepu do sprzedaży detalicznej towarów.
17) Warsztaty, utrzymywane przez koleje żelazne wyłącznie dla potrzeb przebudowy i eksploatacji tych kolei.
18) Pomieszczenia składowe, utrzymywane przez przedsiębiorstwa kolejowe, żeglugowe i wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa przewozowe, oraz składy, utrzymywane przy tych przedsiębiorstwach przez osoby prywatne w celu czasowego przechowywania w nich przewożonych ładunków.
19) Przechowywanie towarów w pomieszczeniach, pozostających pod zarządem władz celnych,

w ciągu jednego miesiąca od dnia złożenia towarów na komorze.

20) Stałe i ruchome przedsiębiorstwa kinematograficzne, utrzymywane przez instytucje rządowe, społeczne i naukowe, przez szkoły, jak również przez towarzystwa oświatowe oraz kuratorja, komitety i towarzystwa trzeźwości ludowej, jeżeli pomienione instytucje, zakłady i towarzystwa same utrzymują kinematografy, nie oddając ich w dzierżawę, choćby przytem pobierały zapłatę od widzów.

21) Wszelkiago rodzaju przedsiębiorstwa i zajęcia, które na zasadzie specjalnych ustaw są zwolnione od podatku przemysłowego.

Uwolnienie, wskazane w ustępie 9 niniejszego artykułu nie rozciąga się na pobór podatku procentowego od zarobku z zajęć zawodowych, wymienionych w art. 90 niniejszej ustawy.

O ile przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, które w myśl pierwotnego brzmienia niniejszego artykułu były uwolnione od podatku przemysłowego, obecnie nie weszły do spisu przedsiębiorstw, uwolnionych od podatku i na podstawie przepisów, zawartych w II i III dodatku do art. 3 nie mogą być zaliczone co do wysokości przypadającego od nich podatku zasadniczego do żadnej z istniejących kategorji, wówczas zaliczenie to nastąpi w drodze rozporządzenia Ministra Skarbu.

Art. 7 (*373 ust. ros.*). Obowiązujące przepisy, dotyczące ograniczenia prawa handlu i innych procederów według stanowiska służbowego i innych zasad, wyłuszczone są we właściwych ustawach.

ROZDZIAŁ II.

O urzędach do spraw państwowego podatku przemysłowego.

Art. 8 (*374 ust. ros.*). Ogólny dla całego Państwa zarząd sprawami, dotyczącemi państwowego podatku przemysłowego, oraz piecza nad ścisłem i jednolitem wykonywaniem przepisów i rozstrzyganie kwestji spornych co do stosowania tych przepisów, wreszcie rozstrzyganie zażaleń, wnoszonych na decyzje komisji okręgowych, należy do Ministra Skarbu.

Art. 9 (*377 ust. ros.*). Ogólny miejscowy zarząd sprawami państwowego podatku przemysłowego powierza się izbom skarbowym, a w szczególności dyrektorom tych izb.

Organizację wewnętrzną komisji okręgowych i miejscowych do spraw podatku przemysłowego określi Minister Skarbu w drodze rozporządzenia przy odpowiedniem zabezpieczeniu współudziału płatników tego podatku w komisjach oraz jawności rozpoznawania spraw w komisjach okręgowych.

Komisje okręgowe pozostają urzędami apelacyjnemi, tak dla przedsiębiorstw obowiązanych, jak i nieobowiązanych do publicznego składania rachunków.

Art. 10 (*395 ust. ros.*). Przewodniczącym komisji do spraw podatku przemysłowego służy prawo zapraszania w razie potrzeby biegłych na posiedzenia tych komisji.

Art. 11 (*396 ust. ros.*). Członkowie komisji do spraw podatku przemysłowego, którzy nie pozostają na służbie państwowej ani społecznej, oraz zapraszani na posiedzenia komisji biegli, przy obejmowaniu swych obowiązków składają przyrzeczenie, że zachowywać będą w tajemnicy wszystkie podawane im w komisjach wiadomości o położeniu majątkowem kontrybuentów, ich zobowiązaniach dłużniczych, obrotach i zyskach. Tajemnicę powyższą winni zachować również przewodniczący oraz członkowie komisji pozostający na służbie państwowej lub społecznej.

Art. 12 (*399 ust. ros.*). We wszystkich komisjach do spraw podatku przemysłowego sprawy rozstrzyga się zwykłą większością głosów. Przy równym podziale głosów przeważa głos przewodniczącego.

Art. 13 (*400 ust. ros.*). Wszelkiego rodzaju zapytania, wezwania, zawiadomienia, awizacje i odpisy postanowień w sprawach podatku przemysłowego uznaje się za doręczone, jeżeli dostarczono je podług miejsca zamieszkania kontrybuenta lub miejsca, gdzie znajduje się jeden z należących do niego zakładów, i jeżeli oddano je za pokwitowaniem kontrybuentowi lub w razie jego nieobecności komukolwiek z jego domowników, pracowników lub oficjalistów, lub wreszcie gospodarzowi domu, w którym mieszka kontrybuent albo posiada zakład.

Art. 14 (*401 ust. ros.*). Bezpośredni nadzór nad wykonywaniem przepisów niniejszej ustawy oraz sprawdzania handlu i innych procederów w granicach okręgów podatkowych powierza się miejscowym naczelnikom urzędów skarbowych podatków i opłat (inspektoratów skarbowych, administracji podatków) i ich pomocnikom. W razie potrzeby, do sprawdzania handlu i procederów mogą być delegowani urzędnicy izb skarbowych z rozporządzenia dyrektorów tych izb.

Sprawdzanie prawidłowości opodatkowania handlu i innych procederów może być również powierzane urzędnikom centralnego zarządu Ministerstwa Skarbu.

Art. 15 (*402 ust. ros.*). Nadzór nad wykonywaniem przepisów niniejszej ustawy na giełdach powierza się miejscowym naczelnikom urzędów skarbowych podatków i opłat (inspektoratów skarbowych, administracji podatków) i ich pomocnikom oraz osobom, wyznaczonym do tego przez Rady giełdowe.

Art. 16 (*403 ust. ros.*). Sprawdzanie handlu i innych procederów w zakładach, podlegających dozorowi akcyzy, a w razie potrzeby, na mocy zezwolenia Ministra Skarbu, i w innych zakładach, powierza się tak naczelnikom urzędów skarbowych podatków i opłat (inspektoratów skarbowych, administracji podatków) i ich pomocnikom jak również urzędnikom miejscowego urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych (dyrekcji okręgów skarbowych).

Art. 17 (*408 ust. ros.*). Ministrowi Skarbu służy prawo ustanawiać dla spraw podatku przemysłowego odpowiednie formy biurowości, rachunkowości i sprawozdań.

ROZDZIAŁ III.

O zasadniczym podatku przemysłowym.

I. O świadectwach przemysłowych i prawach z nich wynikających.

Art. 18 (*409 ust. ros.*). Świadectwa przemysłowe (artykuł 3) mają być opłacane na każdy zakład handlowy lub przemysłowy, na każdy statek, oraz na każdy proceder lub osobiste zajęcie przemysłowe, z wyjątkiem zakładów, procederów i osobistych zajęć przemysłowych, nie podlegających państwowemu podatkowi przemysłowemu (art. 6).

Oddziały, sklepy filjalne spółdzielni podlegających przepisom ustawy o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 111 poz. 733) opłacają od roku podatkowego 1922 zasadniczy podatek przemysłowy podług kategorji bezpośrednio niższej od tej kategorji, podług której wykupione zostały świadectwa przemysłowe dla ich zakładów głównych.

Art. 19 (*410 ust. ros.*). Każde świadectwo przemysłowe na zakład handlowy daje prawo do wolnego od podatku utrzymywania następującej liczby pomieszczeń składowych: świadectwo pierwszej kategorji — trzech pomieszczeń składowych, świadectwo drugiej kategorji — dwóch pomieszczeń składowych i świadectwo trzeciej kategorji—jednego pomieszczenia składowego. Na pozostałe ponad wskazaną liczbę pomieszczenia składowe przedsiębiorstw handlowych, oraz na wszelkie pomieszczenia składowe przedsiębiorstw przemysłowych oprócz wymienionych w ustępie 14 i 18 art. 6, mają być nabywane sposobem, określonym w art. 18 niezależnie od świadectw przemysłowych na zakłady, odrębne świadectwa przemysłowe (dod. IV do art. 3).

UWAGA: Na każde pomieszczenie składowe, wolne od państwowego podatku przemysłowego na zasadzie ustępu 14 art. 6 i niniejszego (19) artykułu, powinien być uzyskany oddzielny bezpłatny bilet przemysłowy.

Art. 20 (*411 ust. ros.*). Za oddzielny zakład handlowy uznaje się wszelkiego rodzaju i nazwy, zajmowane w jednym budynku i należące do jednego właściciela lub do kilku współwłaścicieli oddzielne pomieszczenie, urządzone lub zastosowane do prowadzenia handlu, chociażby to pomieszczenie składało się z kilku połączonych ze sobą pokojów i miało kilka wejść.

Art. 21 (*412 ust. ros.*). Za oddzielny zakład przemysłowy (fabrykę, wytwórnię, zakład rzemieślniczy lub warsztat i t. p.) uznaje się jedno lub kilka zamkniętych lub otwartych pomieszczeń, znajdujących się w obrębie urządzenia fabryki lub zakładu i pozostających ze sobą w bezpośrednim związku pod względem rodzaju produkcji. W razie wydzierżawienia fabryki lub zakładu częściowo różnym osobom, każdą z tych części uznaje się za oddzielny zakład przemysłowy.

Art. 22 (*413 ust. ros.*). Za oddzielny proceder górniczy uważa się jedną lub kilka wyróbek górniczych (szybów, sztolni, min, jezior słonych, otworów wiertniczych i t. p.), znajdujących się w obrębie jednego terenu kopalnianego, pokładu, grupy jezior słonych, obszaru naftodajnego i t. p. i pozostających ze sobą w bezpośrednim związku pod względem rodzaju eksploatacji. Eksploatację pokładów rudy i kopalnie węgla kamiennego, oraz wydobywanie nafty i wszelkiej soli, oprócz warzonki, uważa się za oddzielny proceder górniczy, niezależnie od zakładów górniczych, chociażby się znajdowały w obrębie tego samego, co zakłady górnicze, urządzenia fabrycznego.

Art. 23 (*414 ust. ros.*). Za oddzielne pomieszczenie składowe uważa się otwarte lub zamknięte pomieszczenie, z oddzielnem wejściem lub z kilkoma wejściami, chociażby składało się ono z kilku połączonych ze sobą pokojów, służące nie do prowadzenia handlu i przemysłu, lecz wyłącznie do przechowywania, suszenia, czyszczenia, sortowania, brakowania, przeładowywania i pakowania towarów. Jednej piwnicy lub lodowni, utrzymywanej przy zakładzie handlowym wyłącznie w celu przechowywania przedmiotów podlegających rychłemu zepsuciu, nie uważa się za oddzielne pomieszczenie składowe.

Art. 24 (*415 ust. ros.*). Każdą antrepryzę i każdą dostawę uważa się za oddzielne przedsiębiorstwo i na każdą z nich należy nabywać stosownie do sumy zobowiązania oddzielne świadectwo przemysłowe. Osoby, które prowadzą zakłady przemysłowe i handlowe, podlegające państwowemu podatkowi przemysłowemu, mają prawo, bez nabywania oddzielnych świadectw, zaciągać zobowiązania:

1) osoby, prowadzące zakłady przemysłowe — co do dostaw wyrobów własnej fabrykacji na jakąkolwiek sumę;
2) osoby, prowadzące przedsiębiorstwa transportowe i przedsiębiorstwa żeglugi parowej — co do przewożenia ładunków, również na jakąkolwiek sumę i
3) osoby, prowadzące zakłady handlowe — co do dostawy towarów sprzedawanych w tych zakładach, na sumę, określoną w dod. II do art. 3 dla antrepryz i dostaw wedle tej kategorji przedsiębiorstw handlowych, do której należy dany zakład.

Art 25 (*416 ust. ros.*). Na każde pomieszczenie, służące do rozwożenia lub roznoszenia towarów w celu sprzedaży, jak np. wóz, łódkę, stół przenośny, ladę i t. p., ma być opłacane oddzielne świadectwo przemysłowe. Za temi świadectwami, dozwala się prowadzić handel rozwozowy względnie obnośny wszędzie w Państwie, lecz tylko poza obrębem miast i tylko towarami, wymienionemi w oddzielnych spisach, które zatwierdza Minister Skarbu, zaś w obrębie miast tylko handel obnośny wyłącznie towarami, wymienionemi w dodatku do art. 6 niniejszej ustawy.

Art. 26 (*417 ust. ros.*). Każdy zakład do prowadzenia handlu na jarmarkach, trwających dłużej, niż jeden dzień, ma być zaopatrzony w oddzielne świadectwo przemysłowe; świadectwo należy opłacić na każdy jarmark, odpowiednio do rodzaju handlu (hurtowego lub detalicznego), prowadzonego w tym zakładzie na jarmarku. To świadectwo upoważnia do prowadzenia handlu jedynie w ciągu trwania jarmarku, na który zostało wydane.

Art. 27 (*418 ust. ros.*). Jeżeli w zakładzie handlowym prowadzi się handel mieszany (np. hurtowy i detaliczny albo drobny), to zakład ten ma być zaopatrzony w świadectwo przemysłowe najwyższej pod względem rodzaju handlu kategorji.

Art. 28 (*419 ust. ros.*). Na prowadzone przez przedsiębiorstwa przemysłowe, oddzielnie od zakła-

dów przemysłowych, zakłady handlu chociażby wyrobami własnej produkcji, prócz kantorów i zakładów handlowych sprzedaży hurtowej tych wyrobów (ustęp 15 art. 6) mają być opłacane świadectwa przemysłowe według odpowiedniej kategorji przedsiębiorstw handlowych.

Art. 29 (*420 ust. ros.*). Utrzymujący przedsiębiorstwa przemysłowe, jeżeli obok fabrykacji wyrobów prowadzą handel zarówno własnemi, jak cudzemi wyrobami, opłacają, niezależnie od świadectwa na przedsiębiorstwa przemysłowe, oddzielne świadectwa na zakłady handlowe, stosownie do rodzaju prowadzonego handlu.

Art. 30 (*421 ust. ros.*). Jeżeli obłożenie przedsiębiorstw przemysłowych zasadniczym podatkiem przemysłowym normuje się według liczby robotników, to do robotników zalicza się wszystkich bez wyjątku najemników płci obojga, niezależnie od sposobu najmu, zarówno utrzymywanych do robót w fabrykacji głównej i we wszystkich warsztatach pomocniczych, jako też zajętych robotami dla zakładu pobocznie; nadto majstrów, niższych oficjalistów do bezpośredniego dozoru nad robotami i do ich kontrolowania oraz robotników stałych, utrzymywanych do rozwożenia materjałów w obrębie zakładu przemysłowego; przyczem młodszych od lat siedemnastu i starszych ponad lat pięćdziesiąt pięć liczy się dwóch za jednego. Do robotników nie zalicza się robotników czasowych, zajętych przysposabianiem lub dostawą do zakładu przemysłowego paliwa i surowców i odwożeniem z zakładu wyrobów gotowych i odpadków fabrykacji, oraz najętych do czasowych robót budowlanych lub przy odnawianiu.

Art. 31 (*422 ust. ros.*). Jeżeli w jednym zakładzie przemysłowym (art. 21 i 22) skupia się kilka gałęzi fabrykacji, pozostających w bezpośrednim ze sobą związku, a podpadających pod różne normy zasadniczego podatku przemysłowego, to świadectwo przemysłowe należy opłacić podług skali tej fabrykacji, która została zaliczona do najwyższej kategorji. Jeżeli zaś każda z tych gałęzi fabrykacji podlega zasadniczemu podatkowi przemysłowemu według liczby robotników, a określona na zasadzie powyżej wskazanej wysokość podatku przemysłowego będzie niższa od tej, jakaby przypadała według ogólnej liczby robotników zatrudnionych w zakładzie, to świadectwo należy opłacić z uwzględnieniem ogólnej liczby robotników, zatrudnionych w zakładzie, nie biorąc pod uwagę różnicy fabrykacji.

Art. 32 (*423 ust. ros.*). Pomieszczenia składowe, nie wyłączając wolnych od opodatkowania (art. 19), mogą być utrzymywane przez przedsiębiorstwa handlowe z wyjątkiem wymienionych w art. 33 pierwszej kategorji—wszędzie w Państwie; drugiej kategorji—tylko w tych osadach, gdzie się znajdują zakłady handlowe, do których należą pomieszczenia składowe; a trzeciej kategorji — tylko przy zakładzie handlowym, i przytem najwyżej dwa pomieszczenia składowe na każde świadectwo przemysłowe. Zakładom handlowym czwartej kategorji nie wolno utrzymywać pomieszczeń składowych.

UWAGA: Pomieszczenia składowe do przechowywania surowych płodów gospodarstwa rolnego i leśnego, jak np. zboża, kartofli, lnu, wełny, materjałów drzewnych i t. p., oraz przedmiotów, których przechowywanie podlega specjalnym przepisom ze względu na zdrowotność i bezpieczeństwo publiczne, jak np. prochu, nafty i t. p., mogą być utrzymywane przez przedsiębiorstwa handlowe drugiej kategorji w obrębie całego powiatu, w którym się znajdują zakłady tych przedsiębiorstw.

Art. 33 (*424 ust. ros.*). Przedsiębiorstwom handlowym, zajmującym się skupowaniem i sprzedażą wszelkiego rodzaju surowców krajowych, wytworów gospodarstwa rolnego i leśnego, jak również zwierząt i ptactwa domowego, pozwala się utrzymywać kantory, pomieszczenia składowe i place ogrodzone, stosownie do kategorji, do której należą ze względu na opłatę podatku przemysłowego, w następujących miejscowościach i ilości: 1) pierwszej kategorji nieograniczoną ilość kantorów, pomieszczeń składowych i placów ogrodzonych—wszędzie; 2) drugiej kategorji—jeden kantor i nie więcej jak pięć pomieszczeń składowych i placów ogrodzonych, z których dwa wolne od podatku—w powiecie, w którym znajduje się kantor, i w granicach powiatów sąsiednich; 3) trzeciej kategorji—dwa pomieszczenia składowe lub place ogrodzone, z których jedno wolne od podatku—w obrębie tej miejscowości, gdzie właściciel przedsiębiorstwa stale mieszka; 4) czwartej kategorji—jedno wolne od podatku—pomieszczenie składowe lub jeden plac ogrodzony—w obrębie tej miejscowości, gdzie właściciel przedsiębiorstwa stale mieszka.

Art. 34 (*426 ust. ros.*). Przedsiębiorstwa handlowe czwartej kategorji oraz osoby, handlujące na mocy świadectw na handel rozwozowy, mogą utrzymywać po jednym subjekcie-najemniku na każde przedsiębiorstwo lub pomieszczenie do handlu rozwozowego. Utrzymywanie subjektów płatnych jest całkiem wzbronione osobom, handlującym na mocy świadectw na handel obnośny. Utrzymywanie podróżujących subjektów (komiwojażerów) dozwolone jest przedsiębiorstwom handlowym i przemysłowym, opłacającym zasadniczy podatek przemysłowy w ilości najmniej 62.500 Mk. dla przedsiębiorstw handlowych a 25.000 Mk. dla przedsiębiorstw przemysłowych.

Art. 35 (*428 ust. ros.*). Jeżeli przed upływem terminu świadectwa przemysłowego przedsiębiorstwo handlowe lub przemysłowe albo osobiste zajęcie przemysłowe przejdzie do wyższej kategorji lub do wyższej klasy miejscowości, to ma być wniesiona odpowiednia dopłata do zasadniczego podatku przemysłowego wedle wyższej kategorji świadectwa lub wyższej klasy miejscowości.

Art. 36 (*429 ust. ros.*). Świadectwo przemysłowe wyższej ze względu na cenę wartości daje prawo do prowadzenia czynności handlowych i przemysłowych lub osobistych zajęć przemysłowych, które wolno prowadzić na podstawie takich samych świadectw niższej ze względu na cenę wartości.

II. O sposobie wydawania świadectw przemysłowych.

Art. 37 (*430 ust. ros.*). Świadectwa przemysłowe, oraz bezpłatne bilety przemysłowe (art. 19 uw.) wydaje się zarówno na imię poszczególnych osób i współwłaścicieli przedsiębiorstw, jakoteż na imię wszelkiego rodzaju towarzystw, spółek i instytucji; są one ważne tylko względem tych osób i instytucji,

na których imię zostały wydane lub odstąpione w sposób określony w art. 45 i jedynie na te zakłady, procedery lub osobiste zajęcia przemysłowe, na które zostały wydane.

Art. 38 (*431 ust. ros.*). Świadectwa przemysłowe wydaje się zgóry na rok i odnawia się przed 1 stycznia każdego roku. Na nowopowstające zakłady, procedery lub osobiste zajęcia przemysłowe świadectwa mogą być opłacane w ciągu całego roku, przyczem przed 1 lipca wydaje się świadectwa roczne, a od 1 lipca—świadectwa półroczne. Moc świadectw rocznych i półrocznych kończy się z dniem 31 grudnia tego roku, w którym zostały wydane.

Art. 39 (*432 ust. ros.*). Półroczne świadectwa przemysłowe wydaje się w ciągu całego roku na prowadzenie różnego rodzaju robót budowlanych, ziemnych i innych, trwających najwyżej pół roku, lecz moc tych świadectw upływa w sześć miesięcy po ich wydaniu.

UWAGA: Ministrowi Skarbu służy prawo zastosowania niniejszego (39) artykułu i do innych rodzajów handlu i przemysłu.

Art. 40 (*433 ust. ros.*). Świadectwa przemysłowe na antrepryzy i dostawy nabywa się przy zawieraniu umów stosownie do miejsca ich wykonania, a w razie gdy antrepryza i dostawa wykonywa się w kilku powiatach — stosownie do miejsca zawarcia umowy. Jeżeli wykonanie zobowiązań trwa kilka lat, to świadectwo przemysłowe powinno być opłacane na każdy rok, odpowiednio do przypadającej na ten rok zapłaty za antrepryzę lub dostawę. Jeżeli suma antrepryzy lub dostawy nie może być zawczasu określona, to wydaje się bezpłatny bilet przemysłowy, a przypadający od antrepryzy lub dostawy zasadniczy podatek przemysłowy płaci się po upływie każdego roku, odpowiednio do sumy tej części zobowiązania, która w ciągu roku została wykonana.

Art. 41 (*434 ust. ros.*). Wydawanie świadectw przemysłowych i bezpłatnych biletów przemysłowych odbywa się, podług bliższych wskazówek dyrektorów izb skarbowych, z miejscowych kas skarbowych (urzędów podatkowych), urzędów miejskich, magistratów, urzędów kupieckich, zarządów gminnych i odpowiadających im instytucji. Wydawanie świadectw może być powierzone w wypadkach wyjątkowych — naczelnikom urzędów skarbowych podatków i opłat (inspektoratów skarbowych, administracji podatków) i ich pomocnikom.

Art. 42 (*435 ust. ros.*). Celem otrzymania świadectw przemysłowych należy podać, prócz deklaracji płatniczej, specjalną, według przepisanego wzoru, deklarację na każdy w szczególności zakład handlowy lub przemysłowy z należącemi do niego pomieszczeniami składowemi, oraz na każdy oddzielny przemysł lub osobiste zajęcie przemysłowe. Deklaracja ma zawierać:

1) imię i nazwisko osoby albo nazwę towarzystwa, spółki lub instytucji, na które świadectwo się opłaca;
2) rodzaj i miejsce zakładu i pomieszczeń składowych, albo nazwę procederu lub zajęcia przemysłowego i
3) wysokość zasadniczego podatku przemysłowego, przypadającą ze względu na kategorję świadectwa przemysłowego (dod. IV i V do artykułu 3).

Art. 43 (*436 ust. ros.*). Wydawanie świadectw odbywa się na zasadzie wspomnianych w poprzednim (42) artykule deklaracji, przyczem, jednocześnie z opłatami, przypadającemi na rzecz skarbu, ściąga się również ustanowione od tych świadectw dodatki do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego na rzecz publicznych związków niepaństwowych.

Art. 44 (*437 ust. ros.*). W razie zagubienia świadectwa przemysłowego, izba skarbowa, na prośbę osoby, na której imię świadectwo zostało wzięte, zarządzi wydanie duplikatu rzeczonego świadectwa, z pobraniem jedynie przypadającej z tego tytułu opłaty stemplowej w myśl przepisów ustawy o opłatach.

Art. 45 (*438 ust. ros.*). Jeżeli przedsiębiorstwo przejdzie przed upływem terminu świadectwa albo bezpłatnego biletu przemysłowego na innego właściciela, albo będzie przeniesione do innej miejscowości, lub do innego zakładu tego samego właściciela, to w ciągu miesiąca należy zawiadomić o tem właściwy urząd skarbowy podatków i opłat (inspektorat skarbowy, administrację podatków) w celu zaznaczenia o zaszłej zmianie na świadectwie lub bilecie, pod groźbą nieważności świadectwa lub biletu. Jednocześnie mają być obowiązkowo zapłacone obciążające poprzedniego właściciela zaległości państwowego podatku przemysłowego. Świadectwa przemysłowe na osobiste zajęcia przemysłowe nie mogą być odstępowane osobom trzecim.

Art. 46 (*439 ust. ros.*). Świadectwa przemysłowe na zakłady i pomieszczenia składowe oraz bezpłatne bilety przemysłowe mają się znajdować w zakładach na miejscu widocznem. Oprócz tego każdy zakład lub pomieszczenie składowe powinno mieć odpowiedni szyld.

III. O kontroli opłacania świadectw przemysłowych.

Art. 47 (*440 ust. ros.*). Naczelnicy urzędów skarbowych podatków i opłat (inspektoratów skarbowych, administracji podatków) i ich pomocnicy oraz urzędnicy akcyzy dopełniają sprawdzania handlu i innych procederów (art. 14), celem przekonania się o prawidłowości opłacania świadectw przemysłowych.

Art. 48 (*441 ust. ros.*). Przy sprawdzaniu handlu i innych procederów na linjach kolei żelaznych, osoby dopełniające tych czynności działają w asystencji urzędników policji kolei żelaznych lub policji ogólnej, zawiadamiając o tem również przedstawicieli miejscowej administracji kolei żelaznych. Przy sprawdzaniu zakładów, znajdujących się w budynkach wojskowych lub obozach, urzędnicy przystępując do sprawdzenia, mają skomunikować się zawczasu z odpowiednią zwierzchnością wojskową, której służy prawo wydelegować do asystowania przy tych czynnościach przedstawiciela władzy wojskowej.

Art. 49 (*442 ust. ros.*). Sprawdzanie odbywa się w ciągu całego roku. Dyrektor izby skarbowej określa termin, w którym te czynności mają być w każdym okręgu podatkowym ukończone.

Art. 50 (*443 ust. ros.*). Rządowe i gminne instytucje oraz urzędnicy państwowi obowiązani są dostarczać miejscowym izbom skarbowym na ich żą-

danie, w sposób ustanowiony na mocy porozumienia się Ministra Skarbu z odpowiedniemi władzami:

1) wiadomości co do zawartych w ubiegłym roku antrepryz i dostaw;
2) inne dane, dotyczące handlu i przemysłu, niezbędne władzom skarbowym do prawidłowego wymiaru podatku.

Art. 51 (*444 ust. ros.*). Naczelnikom urzędów skarbowych podatków i opłat (inspektoratów skarbowych, administracji podatków), ich pomocnikom, sprawdzającym handel i inne procedery, urzędnikom akcyzy oraz delegowanym urzędnikom izb skarbowych nadaje się prawo, przy pomocy administracji kolei żelaznych oraz urzędników przedsiębiorstw żeglugi parowej, transportowych i ubezpieczeniowych, czerpać z ksiąg kolei żelaznych i wzmiankowanych przedsiębiorstw wiadomości co do wysyłanych, odbieranych i ubezpieczanych ładunków.

Art. 52 (*445 ust. ros.*). Wszystkim urzędnikom sprawdzającym przedsiębiorstwa nadaje się prawo wolnego wstępu do zakładów handlowych i przemysłowych, pomieszczeń składowych i innych miejsc, w których się prowadzi handel lub inne procedery.

Art. 53 (*446 ust. ros.*). Naczelnicy urzędów skarbowych podatków i opłat (inspektoratów skarbowych, administracji podatków) i ich pomocnicy, w razie otrzymania wiarygodnych informacji o prowadzeniu handlu lub innych procederów bez odpowiedniego świadectwa przemysłowego w jakimkolwiek lokalu, nie mającym cech i charakteru zakładu handlowego lub przemysłowego, mają prawo przystąpić do obejrzenia tego lokalu w obecności dwóch wezwanych w tym celu świadków oraz jednego z urzędników policji.

Art. 54 (*447 ust. ros.*). Urzędnicy policji winni okazywać niezbędną pomoc przy dokonywaniu sprawdzenia handlu i innych procederów wszystkim urzędnikom sprawdzającym przedsiębiorstwa i komunikować im niezwłocznie o wszystkich sprawdzonych wypadkach prowadzenia handlu i innych procederów oraz osobistych zajęć przemysłowych bez świadectwa przemysłowego.

Art. 55 (*448 ust. ros.*). W razie niedostateczności lub niejasności cech zewnętrznych, według których opłacane być mają świadectwa przemysłowe, oraz w razie jakichkolwiek wątpliwości co do prawidłowości ich opłacenia, urzędnicy sprawdzający przedsiębiorstwa biorą za podstawę do określenia normy zasadniczego podatku przemysłowego wskazane w dodatku do niniejszego artykułu kategorje świadectw, odpowiednio do wysokości zysku, obliczanego z przedsiębiorstwa z tytułu opłaty dodatkowego podatku przemysłowego za rok ubiegły. Względem przedsiębiorstw, posiadających półroczne świadectwa przemysłowe (art. 38 i 39), za podstawę do sprawdzenia prawidłowości ich opłacenia, w przewidzianych w niniejszem (55) artykule wypadkach, służy wspomniana wyżej wysokość zysku, zmniejszona o połowę.

Art. 56 (*449 ust. ros.*). Sprawdzanie odbywa w obecności właściciela zakładu lub osoby zarządzającej zakładem, a w razie ich nieobecności — wobec dwóch świadków. O czasie sprawdzenia robi się wzmiankę na świadectwach przemysłowych.

Art. 57 (*450 ust. ros.*). O wyniku sprawdzenia sporządza się według przepisanego przez Ministra Skarbu wzoru protokuł, który podpisują wszyscy obecni przy sprawdzeniu i który składa się w właściwych urzędach skarbowych podatków i opłat (inspektoratach skarbowych, administracjach podatków).

Art. 58 (*451 ust. ros.*). O każdem stwierdzonem przy sprawdzaniu handlu i innych procederów przekroczeniu przepisów niniejszej ustawy spisuje się protokuł w obecności właściciela przedsiębiorstwa lub jego zastępcy, a w razie nieobecności tych osób— wobec dwóch świadków obcych.

Art. 59 (*452 ust. ros.*). Protokuł ma być sporządzony niezwłocznie, i o ile można, na miejscu wykrycia przekroczenia; jeżeli zaś protokuł spisano po upływie dwunastu godzin od chwili wykrycia przekroczenia, albo poza obrębem tego miejsca, gdzie przekroczenie wykryto, to o przyczynach tego ma być w protokule podane odpowiednie wyjaśnienie.

Art. 60 (*453 ust. ros.*). W protokule wyszczególnia się:

1) czas i miejsce sporządzenia protokułu;
2) kto, kiedy i gdzie ujawnił przekroczenie;
3) na czem ono polega i jakie stwierdzają je okoliczności;
4) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania oskarżonego;
5) świadków obecnych przy ujawnieniu przekroczenia;
6) zeznania oskarżonego i świadków oraz podniesione zarzuty;
7) objaśnienia (ze strony) sporządzającego protokuł i
8) wszystkie okoliczności, mogące mieć wpływ na wymiar kary.

Art. 61 (*454 ust. ros.*). Przy sporządzeniu protokułu o prowadzeniu handlu bez odpowiedniego świadectwa przemysłowego z pomieszczeń ruchomych, oraz handlu rozwozowego i obnośnego i o sprzedaży towarów na podstawie próbek (komiwojażerowie), urzędnicy sprawdzający przedsiębiorstwa obowiązani są zażądać od oskarżonego kaucji na zabezpieczenie kary za to przekroczenie, zaznaczając to w protokule. W razie niezłożenia kaucji mają oni prawo zasekwestrować do wysokości egzekwowanej sumy towary, znalezione u oskarżonego, w celu ich sprzedaży przez licytację na pokrycie należności.

UWAGA: W razie zasekwestrowania towarów, oprócz protokułu (art. 58—60) sporządza się spis i ocenę towarów i dokonywa się ich opieczętowania, a w protokule zaznacza się: a) rodzaj i ilość przedmiotów zasekwestrowanych; b) ilość pak lub pomieszczeń, w których towary ułożono; i c) ilość pieczęci, położonych na każdej z tych pak lub pomieszczeń.

Art. 62 (*455 ust. ros.*). Protokuł, po odczytaniu go w obecności wszystkich osób obecnych przy jego sporządzeniu, osoby te podpisują. Za niepiśmiennych, na ustną ich prośbę, podpisują ci, którym niepiśmienni to powierzą. Jeżeli oskarżony odmówi podpisania protokułu, okoliczność tę zaznacza się w protokule i stwierdza się ją podpisami osób obecnych przy spisaniu protokułu.

Art. 63 (*456 ust. ros.*). Kontrola i sporządzanie protokułu o przekroczeniach nie powinno przeszka-

dzać prowadzeniu handlu i innych procederów oraz robót w zakładach przemysłowych, Jeżeli jednak prowadzi się zakład handlowy lub przemysłowy wogóle bez świadectwa przemysłowego i jeżeli w ciągu dwóch tygodni po spisaniu protokułu nie będzie na ten zakład nabyte odpowiednie świadectwo, to zakład taki podlega niezwłocznemu zamknięciu, co też należy zaznaczyć w protokule.

Art. 64 (*458 ust. ros.*). W razie niedokładności lub niejasności protokułów, przesłanych naczelnikowi urzędu skarbowego podatków i opłat (inspektoratu skarbowego, administracji podatków) lub jego pomocnikowi, są oni obowiązani uzupełnić je przez zebranie brakujących wiadomości. W tym celu mają oni prawo osobiście przesłuchać na miejscu oskarżonych, świadków i biegłych lub polecić to innym urzędnikom, sprawdzającym przedsiębiorstwa.

Art. 65 (*459 ust. ros.*). Jeżeli dowiedzione będzie, po rozpoznaniu skargi strony interesowanej, że zamknięcie zakładu, rewizja lub zabranie rzeczy dokonane zostały nieprawidłowo, to osoby, które wydały nieprawidłowe rozporządzenie, ponoszą odpowiedzialność za wszelkie szkody i straty, wyrządzone ich czynnościami.

ROZDZIAŁ IV.

O podatku dodatkowym od przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych.

I. O podatku od kapitału.

Art. 66 (*460 ust. ros.*). Podatek od kapitału opłacają przedsiębiorstwa, należące do towarzystw i spółek akcyjnych i innych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, jak również wszelkiego rodzaju instytucje kredytowe i wszelkie przedsiębiorstwa, które na zasadzie statutów lub zastępujących je przepisów, są obowiązane do ogłaszania sprawozdania o swych operacjach lub do składania pomienionych sprawozdań do zatwierdzenia właściwym organom

Art. 67 (*461 ust. ros.*). Podatek od kapitału przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, wynosi 0.5% od każdych stu marek kapitału zakładowego przedsiębiorstwa, przyczem sumy kapitału mniejsze od stu marek w rachubę nie wchodzą.

Art. 68 (*462 ust. ros.*). Na poczet podatku od kapitału zalicza się sumę zasadniczego podatku przemysłowego, zapłaconą od wszystkich należących do przedsiębiorstwa zakładów i pomieszczeń składowych. Jeżeli otrzymana suma okaże się równą lub wyższą od tej, jakaby wypadła na mocy obrachunku, oznaczonego w poprzednim (67) artykule, to podatku od kapitału przedsiębiorstwa nie pobiera się.

Art. 69 (*463 ust. ros.*). Za kapitał zakładowy przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi (art. 66) uznaje się sumę nominalną tego kapitału, wykazaną w sprawozdaniu przedsiębiorstwa z ubiegłego roku operacyjnego. Narówni z kapitałem zakładowym liczy się: kapitał składkowy, udziałowy i inne tym podobne zastępujące go kapitały.

Art. 70 (*464 ust. ros.*). Za kapitał zakładowy instytucji kredytowych, emitujących listy zastawne lub obligacje i nie posiadających kapitałów zakładowych (art. 69), jak np. towarzystwa kredytowe miejskie, banki ziemskie, towarzystwa kredytowe ziemskie i t. p. uznaje się dziesiątą część emitowanych przez te instytucje listów zastawnych lub obligacji.

Art. 71 (*465 ust. ros.*). Za kapitał zakładowy przedsiębiorstw, należących do towarzystw i spółek zagranicznych, których zarządy znajdują się poza obrębem Państwa, uznaje się tę sumę rzeczonego kapitału, która jest wydzielona na operacje w Polsce.

Art. 72 (*466 ust. ros.*). Podatek od kapitału oblicza się w tych samych terminach i w tym samym sposobie, jak podatek procentowy od zysku. Do podatku tego stosuje się sposób płacenia i zażaleń, ustanowiony dla podatku procentowego od zysku.

II. O podatku procentowym od zysku.

Art. 73 (*467 ust. ros.*). Wymienione w art. 66 przedsiębiorstwa, których czysty zysk nie przewyższa trzech procent ich kapitału zakładowego (artykuły 69—71) nie podlegają podatkowi procentowemu od zysku. Wszystkie pozostałe wymienione w artykule 66 przedsiębiorstwa, oprócz zasadniczego podatku przemysłowego i podatku od kapitału płacą podatek procentowy od zysku w następującej wysokości:

I. Do końca roku podatkowego 1921.

Przedsiębiorstwa, które osiągnęły zysk czysty

ponad:	3%	do	4%	kapitału	zakładowego	4.5%
„	4%	do	5%	„	„	6%
„	5%	do	6%	„	„	7.5%
„	6%	do	7%	„	„	8.25%
„	7%	do	8%	„	„	9%
„	8%	do	9%	„	„	9.75%
„	9%	do	10%	„	„	10.5%
„	10%	do	11%	„	„	11.25%
„	11%	do	12%	„	„	12%
„	12%	do	13%	„	„	12.75%
„	13%	do	14%	„	„	13.5%
„	14%	do	15%	„	„	14.25%
„	15%	do	16%	„	„	15%
„	16%	do	17%	„	„	16.5%
„	17%	do	18%	„	„	18%
„	18%	do	19%	„	„	19.5%
„	19%	do	20%	„	„	21%

Przedsiębiorstwa, które osiągnęły zysk czysty ponad dwadzieścia procent swego kapitału zakładowego—dwadzieścia jeden procent całej sumy osiągniętego czystego zysku i prócz tego jeszcze piętnaście procent tej części czystego zysku, która przewyższa dwadzieścia procent kapitału zakładowego, z tem jednak zastrzeżeniem, aby wysokość podatku procentowego nie przewyższała 30% zysku przedsiębiorstwa.

II. Od roku podatkowego 1922.

Przedsiębiorstwa, które osiągnęły czysty zysk ponad:

3%	do	3.5%	kapitału	zakładowego	3.75%
3.5%	do	4%	„	„	4%
4%	do	4.5%	„	„	4.25%
4.5%	do	5%	„	„	4.5%

5% do 5.5%	„	„	4.75%
5.5% do 6%	„	„	5%
6% do 6.5%	„	„	5.25%
6.5% do 7%	„	„	5.5%
7% do 7.5%	„	„	5.75%
7.5% do 8%	„	„	6%
8% do 8.5%	„	„	6.25%
8.5% do 9%	„	„	6.5%
9% do 9.5%	„	„	6.75%
9.5% do 10%	„	„	7%
10% do 10.5%	„	„	7.25%
10.5% do 11%	„	„	7.5%
11% do 11.5%	„	„	7.75%
11.5% do 12%	„	„	8%
12% do 12.5%	„	„	8.25%
12.5% do 13%	„	„	8.5%
13% do 13.5%	„	„	8.75%
13.5% do 14%	„	„	9%
14% do 14.5%	kapitału	zakładowego	9.25%
14.5% do 15%	„	„	9.5%
15% do 15.5%	„	„	9.75%
15.5% do 16%	„	„	10%
16% do 16.5%	„	„	10.25%
16.5% do 17%	„	„	10.5%
17% do 17.5%	„	„	10.75%
17.5% do 18%	„	„	11%
18% do 18.5%	„	„	11.25%
18.5% do 19%	„	„	11.5%
19% do 19.5%	„	„	11.75%
19.5% do 20%	„	„	12%

Przedsiębiorstwa, które osiągnęły ponad 20% od całego zysku—12% i prócz tego 0.5% od przewyżki zysku ponad 20% kapitału zakładowego.

Art. 74. Skala podatku procentowego od zysku dla przedsiębiorstw obowiązanych do składania publicznych sprawozdań zawarta w ustępie II art. 73 niniejszej ustawy, nie ma zastosowania od roku 1922 począwszy do tych przedsiębiorstw, które na zasadzie postanowień art. 5 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82 poz. 550) o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym są wolne od podatku dochodowego.

Przedsiębiorstwa takie opłacają podatek procentowy od zysku według skali zawartej w ustępie I art. 73 niniejszej ustawy.

Art. 75 (*468 ust. ros.*). Podatek procentowy od zysku płaci się za rok bieżący od czystego zysku, osiągniętego ze wszystkich prowadzonych przez przedsiębiorstwo operacji obliczonego zgodnie z art. 77.

Art. 76 (*469 ust. ros.*). Podatkowi procentowemu od zysku przedsiębiorstw wspomnianych w art. 71 podlega jedynie czysty zysk, osiągnięty z operacji, prowadzonych przez te przedsiębiorstwa w Państwie. W razie układania sprowozdań tych przedsiębiorstw w walucie zagranicznej, czysty zysk zamienia się na marki polskie.

Art. 77 (*470 ust. ros.*). Za czysty zysk, podlegający podatkowi procentowemu od zysku, uważa się różnicę, obliczoną na podstawie sprawozdania przedsiębiorstwa z ubiegłego roku operacyjnego, pomiędzy sumą dochodu brutto a następującemi rzeczywistemi rozchodami i potrąceniami z dochodu brutto.

1) Na zarząd, utrzymanie i eksploatację przedsiębiorstwa:

a) na pensje i wszelkiego rodzaju wynagrodzenie: osób, które wchodzą do składu zarządów rad nadzorczych, komitetów dyskontowych i komisji rewizyjnych; zastępców na te urzędy i osób, upełnomocnionych do samodzielnego prowadzenia całego przedsiębiorstwa — w wysokości do 10% sumarycznie od kapitału zakładowego;

b) na płacę zarobkową oraz utrzymanie robotników i pracowników nieetatowych w zakładach i pomieszczeniach składowych przedsiębiorstwa;

c) na wypłatę komisowego, kurtażu i wynagrodzenie maklerów, oraz na wydatki podróżne, kancelaryjne i sądowe; na składki członkowskie w organizacjach gospodarczych oraz stowarzyszeniach i związkach zawodowych;

d) na dzierżawę oraz uprawę eksploatowanych parceli gruntowych;

e) na najem i utrzymanie fabryk, wytwórni, zakładów handlowych i przemysłowych i pomieszczeń składowych, oraz innych gmachów i zabudowań, tudzież inwentarza żywego i martwego;

f) na zakup i przewóz przedmiotów obrotu handlowego oraz materjałów do fabrykacji;

g) na opał, światło, wodę i utrzymanie w czystości;

h) na pokrycie wykazanych w sprawozdaniu przedsiębiorstwa niepewnych jego wierzytelności i strat rzeczywistych, poniesionych w operacyjnym roku sprawozdawczym, przyczem nie ulegają potrąceniu straty, znajdujących się na obszarze obowiązywania tej ustawy przedsiębiorstw, należących do zagranicznych towarzystw i spółek z tytułu operacji, dokonanych przez nie poza tym obszarem.

Na straty na dłużnikach i na kursie, spodziewane jako prawdopodobny wynik stosunków przedsiębiorstwa, jeżeli odpisania na ten cel zostały przelane do specjalnych funduszów rezerwowych, przyczem wysokość tych odpisań władza skarbowa ma prawo ustalić w drodze odpowiednich dochodzeń. W razie użycia tych funduszów na jakiekolwiek inne cele należy użyte w ten sposób sumy dodatkowo opodatkować, doliczając je do zysków tych lat operacyjnych, z których pochodzą według kolejności przelania ich do specjalnych funduszów rezerwowych.

Bezpośrednie straty wojenne, jako to: z tytułu zniszczeń wojennych, rekwizycji, wywłaszczeń, sprzedaży przymusowych i t. p., z wyłączeniem w każdym razie strat w dochodach, o ile od razu nie zostały umorzone, wolno amortyzować w ciągu lat dziesięciu w wysokości, nie przewyższającej kosztów odbudowy zniszczonego przedsiębiorstwa, w drodze corocznych wolnych od podatku odpisań z zysków przedsiębiorstwa. Z chwilą uzyskania odszkodowania należy zwolnione rezerwy opodatkować w myśl zasad, wyłuszczonych powyżej. Straty te winny być szczegółowo wy-

kazane wobec właściwych władz skarbowych;

i) na umorzenie nominalnej sumy kapitału zakładowego w tych przedsiębiorstwach, które po upływie określonego w ich statutach terminu przejść mają bezpłatnie na własność Skarbu, instytucji publicznych lub osób prywatnych;

k) na umorzenie listów zastawnych i obligacji, emitowanych przez przedsiębiorstwa kredytu długoterminowego na rachunek osób trzecich, oraz na opłatę procentów od tych listów i obligacji;

l) na spłatę procentów, w wysokości do 8% rocznie, od wszelkiego rodzaju długów przedsiębiorstwa, jak również od znajdujących się w obrocie przedsiębiorstwa, lecz do niego nie należących kapitałów specjalnych; procenty ponad 8% w stosunku rocznym będą uwzględniane w razie szczegółowego udowodnienia;

m) na dokonywane przez towarzystwa ubezpieczeń odpisy na rachunek rezerwy premji;

n) na uiszczenie polskich państwowych i komunalnych podatków i opłat, oprócz podatku procentowego od zysku.

2) Na konserwację przedsiębiorstwa:

a) na ubezpieczenie należącego do przedsiębiorstwa majątku ruchomego i nieruchomego;

b) na konserwację należącego do przedsiębiorstwa majątku i na rzeczywiście dokonany remont tego majątku, bez powiększenia jego wartości bilansowej, przyczem do remontu i konserwacji majątku nie mogą być zaliczane rozchody na renowację majątku, połączone z powiększeniem jego wartości, ani rozchody na rozszerzenie przedsiębiorstwa;

c) na amortyzację pierwotnych wartości należącego do przedsiębiorstwa majątku aż do zupełnego zamortyzowania, w wysokości: dla budowli i urządzeń murowanych i metalowych oraz okrętów metalowych, a w przedsiębiorstwach górniczych — dla gruntów, z których wnętrza wydobywa się minerały, dla szybów, sztolni, dróg głównych i chodników poprzecznych—nie więcej nad pięć procent, a dla budowli i statków drewnianych, dla maszyn i innych narzędzi fabrykacji i wogóle dla inwentarza żywego i martwego—nie więcej nad dziesięć procent ich wartości; dla szybów naftowych nie więcej nad 20% ich wartości; dla torfowisk nie więcej nad taki procent ich wartości, jaki wynika z planu eksploatacji (stosunek rocznie eksploatowanej powierzchni torfowiska do ogólnej jego powierzchni). Odpisy na amortyzacje ruchomego i nieruchomego majątku, będącego własnością przedsiębiorstw przemysłu złotego i platynowego, są dozwolone w wysokości nie większej nad jedną dziesiątą część wartości majątku.

Urządzenia i budynki wzniesione na gruntach dzierżawionych, jeżeli termin dzierżawy upływa wcześniej, niż zupełne umorzenie wartości majątku, mogłyby nastąpić według ogólnych zasad niniejszego artykuły i jeżeli przytem majątek przedsiębiorstwa przechodzi na rzecz właściciela ziemi i w ten sposób, że przedsiębiorstwo nie uzyskuje za to żadnego wynagrodzenia — wolno jest amortyzować w stosunku corocznym odpowiednio do ilości lat dzierżawy. Koszt druku akcji, obligacji i opłat stemplowych od akcji i obligacji, oraz wydatki na nabycie patentów, przywilejów, praw autorskich i wszelkich innych praw terminowych do eksploatacji, o ile te wydatki połączone są z utrzymaniem eksploatacji lub konserwowaniem przedsiębiorstwa jeżeli nie zostały odrazu umorzone—wolno jest amortyzować według uznania przedsiębiorstwa w latach następnych nie wyżej 10% rocznie.

Wyższe odpisania na amortyzację będą uwzględniane w razie szczegółowego udowodnienia.

3) Na sprawy o charakterze dobroczynnym:

a) na polepszenie bytu urzędników i robotników, oraz członków ich rodzin, jak np. odpisy na rzecz kas wszelkiego rodzaju oraz na rzecz kapitałów, przeznaczonych na ubezpieczenie robotników i na wypłatę im emerytur i zapomóg;

b) na urządzenie i utrzymanie mających związek z przedsiębiorstwem zakładów leczniczych, naukowych i tym podobnych, jak również na wszelkiego rodzaju przewidziane w statutach cele dobroczynne; ofiary na cele ogólno-państwowe i złagodzenie klęsk żywiołowych.

UWAGA 1. Rozchody wzmiankowane w ustępie 1 (lit. b, f, g) niniejszego art. potrąca się z dochodu brutto tylko o tyle, o ile rozchód przypada na obrót operacyjnego roku sprawozdawczego.

UWAGA 2. Nie przewidziane w niniejszym artykule rozchody, wypływające ze szczególnych właściwości eksploatacji tego lub owego rodzaju przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, mogą być potrącane z dochodu brutto, na zasadzie specjalnych pozwoleń, udzielanych przez Ministra Skarbu z tem zastrzeżeniem, żeby takie same pozwolenia stosowane były do wszystkich przedsiębiorstw tego samego rodzaju.

UWAGA 3. Przy obliczaniu pierwotnej wartości należącego do przedsiębiorstwa majątku dla wymiaru podatku procentowego od zysku, niezamortyzowaną część tego majątku przyjmuje się w wartości przewalutowanej.

UWAGA 4. Spółdzielnie, podlegające ustawie o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 111 poz. 733), które zaspakajają potrzeby tylko członków, zawierają umowy wchodzące w zakres ich statutowej działalności (art. 36 ustawy o spółdzielniach) tylko z członkami lub

które rozszerzają wprawdzie działalność swoją i na osoby nie będące członkami, ale przelewają przypadające na nieczłonków nadpłatę i zwroty w całości do funduszów, nie podlegających według statutu podziałowi między członków, mogą potrącić ponadto z dochodu brutto:

a) zwroty nadpłat członkom spółdzielni przy dokonanych przez nich zakupach;

b) zwroty członkom nadpłaconych kwot za pobrane: procenty od pożyczek, komorne, premje ubezpieczeniowe i za inne usługi świadczone w granicach statutowej działalności spółdzielni;

c) dopłaty członkom za dostarczone spółdzielni towary do odsprzedaży lub przeróbki;

d) dopłaty członkom za wykonaną przez nich pracę na rachunek spółdzielni;

c) sumy wyznaczone na cele użyteczności ogólnej.

Potrącenia wymienione pod lit. a, b, c nie mogą łącznie przekraczać 10% dochodu brutto.

Art. 78 (*471 ust. ros.*). Zarząd przedsiębiorstwa w ciągu miesiąca po zatwierdzeniu przez ogólne zebranie lub odpowiedni organ zastępczy sprawozdania rocznego, a główni przedstawiciele i odpowiedzialne ajentury wspomnianych w art. 71 przedsiębiorstw — w ciągu dwóch miesięcy po zatwierdzeniu winni złożyć izbie skarbowej za pośrednictwem właściwego urzędu skarbowego podatków i opłat (inspektoratu skarbowego, administracji podatków) a w siedzibie izby skarbowej bezpośrednio tej izbie całkowite sprawozdanie roczne i bilans w czterech egzemplarzach, oraz odpis protokułu o zatwierdzeniu rzeczonego sprawozdania. Te przedsiębiorstwa, które prowadzą operacje zarówno w Polsce, jak i zagranicą, obowiązane są złożyć, prócz sprawozdań i bilansów z operacji, dokonywanych w Polsce również ogólne sprawozdania i bilanse ze wszystkich operacji przedsiębiorstwa.

Art. 79 (*472 ust. ros.*). Sprawozdania i bilanse wspomnianych w art. 66 przedsiębiorstw, prócz tych, dla których w tym względzie wydane zostały specjalne prawa, sporządza się podług wzorów, zatwierdzonych dla różnych rodzajów przedsiębiorstw przez Ministra Skarbu. Do sprawozdań bilansów i protokułów, sporządzanych w języku obcym, powinny być dołączone przekłady na język polski w przepisany sposób poświadczone.

Art. 80 (*473 ust. ros.*). Niezależnie od tego zarządy, odpowiedzialne ajentury i główni przedstawiciele przedsiębiorstw obowiązani są w terminach, wskazanych w art. 78 ogłaszać co rok podług ustanowionej przez Ministra Skarbu taryfy w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu" bilanse zamknięcia przedsiębiorstw i wyciągi z ich sprawozdań rocznych, o czem jednocześnie zawiadamiać powinni właściwą izbę skarbową. W wyciągach tych obowiązkowo powinny być wykazywane:

1) suma kapitału zakładowego, zapasowego, rezerwowego i innych;

2) rachunek zysków i strat w roku sprawozdawczym;

3) rozdział zysku czystego z oznaczeniem w odpowiednich wypadkach wydanej lub przeznaczonej do wydania dywidendy na każdą akcję lub udział.

W razie niewykonania podanego w niniejszym artykule przepisu izba skarbowa sama przesyła do redakcji „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu" bilans zamknięcia i całkowite sprawozdanie roczne, w celu opublikowania ich na rachunek przedsiębiorstwa.

Art. 81 (*474 ust. ros.*). Podatek procentowy od zysku płaci się według siedziby głównych zarządów przedsiębiorstw, a od przedsiębiorstw, wspomnianych w artykule 71 według siedziby w Państwie odpowiedzialnych ajentur lub głównych przedstawicieli tych przedsiębiorstw, jednocześnie ze złożeniem izbie skarbowej sprawozdania z przedsiębiorstwa (art. 78).

Art. 82 (*475 ust. ros.*). Przedsiębiorstwa, których sprawozdania z ubiegłego roku operacyjnego nie zostały zatwierdzone w terminie, wskazanym w ich ustawach, obowiązane są najpóźniej w dwa miesiące po upływie tego terminu wnieść do Skarbu podatek procentowy od zysku w sumie, jaka przypadała od nich za poprzedzający rok operacyjny, z którego sprawozdanie było zatwierdzone.

Art. 83 (*476 ust. ros.*). Na wezwanie izby skarbowej lub dyrektora izby, zarządy, odpowiedzialne ajentury i główni przedstawiciele przedsiębiorstw obowiązani są dostarczyć, najpóźniej w terminie miesięcznym od dnia otrzymania wezwania, wszystkie zażądane dodatkowo wiadomości i wyjaśnienie niezbędne do sprawdzenia sprawozdań.

Art. 84 (*477 ust. ros.*). Złożone sprawozdania roczne i bilanse sprawdza się we właściwej izbie skarbowej z uwzględnieniem wszystkich posiadanych przez izbę wiadomości i dokumentów. Wykazane w tych sprawozdaniach i bilansach czysty zysk i kapitał zakładowy uważa się za zatwierdzone jako podstawa do nałożenia na przedsiębiorstwo dodatkowego podatku przemysłowego, jeżeli w ciągu dwunastu miesięcy, licząc od dnia złożenia izbie skarbowej sprawozdania i bilansu, izba lub dyrektor izby nie zażąda dodatkowych wiadomości, albo nie poczyni zarzutów przeciwko zawartym w sprawozdaniu rachunkom. W razie zażądania wiadomości dodatkowych ma izba skarbowa powziąć ostateczny co do nich wniosek w ciągu sześciu miesięcy, licząc od dnia ich dostarczenia.

Art. 85 (*478 ust. ros.*). Jeżeli po sprawdzeniu sprawozdania przedsiębiorstwa okaże się, że podatek procentowy od zysku wniesiono w mniejszej, niż należało ilości, to zarządy, odpowiedzialne ajentury lub główni przedstawiciele przedsiębiorstw winni uiścić przypadającą różnicę w terminie miesięcznym od dnia postawienia w tym względzie żądania izby skarbowej.

Art. 86 (*479 ust. ros.*). W razie niezłożenia sprawozdań w ciągu sześciu miesięcy po upływie wyznaczonego w tym celu terminu (art. 78) lub wątpliwości co do prawidłowości złożonych sprawozdań, niejasności lub niedokładności dostarczonych dodatkowo wiadomości i wyjaśnień, oraz w razie niemożności określenia w inny sposób czystego zysku z przedsiębiorstwa, dyrektor izby skarbowej ma prawo zażądać od zarządu, ajentury lub przedstawicieli przed-

siębiorstwa obejrzenia i sprawdzenia ksiąg handlowych i dokumentów usprawiedliwiających, jak również samych zakładów, należących do przedsiębiorstwa.

Obejrzenie to i sprawdzenie zarządza izba skarbowa i może zlecić dokonanie tych czynności delegowanemu urzędnikowi. O obejrzeniu i sprawdzeniu, które ma nastąpić w obecności zarządu, ajentury lub głównego przedstawiciela przedsiębiorstwa, spisuje się protokuł.

Art. 87 (*481 ust. ros.*). Skargi na decyzje izby skarbowej zanosi się za pośrednictwem izb skarbowych do komisji okręgowych do spraw podatku przemysłowego w terminie miesięcznym od dnia doręczenia tych decyzji; skargi te mają być rozpoznane przez komisję okręgową do spraw podatku przemysłowego w terminie miesięcznym od dnia ich złożenia lub otrzymania dodatkowych co do nich wiadomości. Złożenie skargi wstrzymuje wykonanie zaskarżonej decyzji.

Art. 88 (*482 ust. ros.*). Zażalenia na decyzje komisji okręgowych do spraw podatku przemysłowego składa się za pośrednictwem pomienionych komisji do Ministra Skarbu w terminie miesięcznym od dnia doręczenia rzeczonych decyzji i przedstawia się Ministrowi Skarbu z objaśnieniami komisji. Złożenie zażalenia nie wstrzymuje wykonania zaskarżonej decyzji.

III. Postanowienia wspólne dla podatku od kapitału i procentowego podatku od zysku.

Art. 89. Wszystkie nowopowstałe przedsiębiorstwa, obowiązane do składania sprawozdań publicznych, podlegają podatkowi od kapitału i procentowemu podatkowi od zysku już za pierwszy rok istnienia od czasu rozpoczęcia operacji.

Podstawą do wymiaru procentowego podatku od zysku dla nowopowstałych przedsiębiorstw za pierwszy rok podatkowy jest czysty zysk, osiągnięty z operacji w pierwszym roku operacyjnym, obliczony według zasad art. 77 niniejszej ustawy. Jeżeli przedsiębiorstwo trwało krócej niż 12 miesięcy zysk, osiągnięty w tym krótszym czasie, oblicza się w stosunku do całego roku, przypadającą zaś od tej sumy kwotę pobiera się w wysokości, odpowiadającej ilości pełnych miesięcy, w ciągu których wykonywano dane przedsiębiorstwo. W analogiczny sposób pobiera się podatek od kapitału, przypadający za pierwszy rok podatkowy.

Wymiar podatku na następny rok podatkowy uskutecznia się według ogólnych zasad analogicznie do postanowienia art. 108 niniejszej ustawy.

Do przedsiębiorstw tego rodzaju powstałych po 1 stycznia 1921 r. należy, w razie późniejszego ich zaniechania, stosować analogiczne postanowienia art. 109 ustawy niniejszej.

ROZDZIAŁ V.

O dodatkowym podatku od przedsiębiorstw, nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych.

I. O procentowym podatku od zysku.

Art. 90 (*483 ust. ros.*). Przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, nie wymienione w art. 66 oraz osobiste zajęcia przemysłowe, zaliczone, według dodatku V do art. 3 do drugiej i trzeciej kategorji i ajenci (pośrednicy) zaliczeni do kategorji czwartej osobistych zajęć przemysłowych opłacają oprócz zasadniczego podatku przemysłowego podatek procentowy od zysku z wyjątkami, wskazanemi w art. 91 do 93.

Podatek procentowy od zysku pobiera się nadto od zarobków, nieobjętych postanowieniem ustępu pierwszego, a uzyskanych przez samodzielne wykonywanie wolnych zajęć zawodowych: lekarzy, dentystów, lekarzy weterynarji, felczerów, adwokatów, obrońców sądowych, notarjuszów, wydawców pism perjodycznych, literatów, artystów, architektów, inżynierów, techników, chemików, ajentów.

UWAGA: Przedsiębiorstwa, które z liczby podlegających podatkowi procentowemu od zysku przeszły do kategorji opłacających podatek od kapitału i podatek procentowy od zysku według artykułów 66 — 89 lub naodwrót, pociąga się w roku, w którym zaszła zmiana: pierwsze — do podatku procentowego od zysku według artykułów 90—119, drugie do podatku od kapitału i podatku procentowego od zysku według artykułów 66—89.

Art. 91. Podatkowi procentowemu od zysku podlegają przedsiębiorstwa, posiadające parowce i statki motorowe, a z liczby innych statków bez silników mechanicznych: metalowe, drewniane pokładowe i półpokładowe, jeżeli suma zasadniczego podatku przemysłowego, zapłaconego za prawo utrzymywania wszystkich statków przedsiębiorstwa, przewyższa za rok podatkowy 1921—400 mk., a od roku podatkowego 1922—4.000 mk.

Art. 92. Od podatku procentowego od zysku wolne są:

1) przedsiębiorstwa handlowe czwartej i piątej kategorji, przedsiębiorstwa przemysłowe siódmej i ósmej kategorji;
2) przedsiębiorstwa i zajęcia, których zyski względnie zarobki we wszystkich zakładach handlowych i przemysłowych lub z czynności jednej osoby w obrębie jednego okręgu podatkowego nie przenoszą 40.000 mk. rocznie.

Art. 93 (*486 ust. ros.*). Komisjom do spraw podatku przemysłowego służy prawo uwalniać od podatku procentowego od zysku przedsiębiorstwa i osobiste zajęcia przemysłowe oraz samodzielne wolne zajęcia zawodowe z większym zyskiem względnie zarobkiem, niż to jest wskazane w ustępie 2 artykułu 92 w razie złożenia dowodów, że te przedsiębiorstwa lub zajęcia znajdują się w szczególnie trudnem położeniu.

Art. 94 (*491 ust. ros.*). Komisje miejscowe do spraw podatku przemysłowego dzielą przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe oraz osobiste zajęcia przemysłowe, według gałęzi rodzajów handlu i innych procederów na grupy i określają dla każdej grupy procent średniej zyskowności od obrotu.

Art. 95 (*492 ust. ros.*). Na każde przedsiębiorstwo handlowe I i II kategorji, przedsiębiorstwo przemysłowe pierwszych pięciu kategorji oraz na każde znajdujące się w stolicy i w miejscowościach pierw-

szych trzech klas przedsiębiorstwo handlowe III kategorji i przedsiębiorstwo przemysłowe VI kategorji wreszcie co do każdego samodzielnego wolnego zajęcia zawodowego ma być składana co rok, najpóźniej 1 kwietnia we właściwym urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych (inspektoracie skarbowym, administracji podatków) deklaracja według przepisanego wzoru, w której wykazuje się:

1) imię i nazwisko osoby, dla której zostało wydane dotyczące zakładu świadectwo przemysłowe względnie osoby wykonywującej samodzielne wolne zajęcia zawodowe;
2) miejsce zamieszkania tej osoby;
3) rodzaj i miejsce znajdowania się każdego należącego do niej w obrębie okręgu podatkowego zakładu handlowego lub zakładu przemysłowego i pomieszczenia składowego względnie rodzaj i miejsce wykonywania wolnego zajęcia zawodowego;
4) cechy, wskazujące zakres handlu i innych procederów (art. 97);
5) obrót osiągnięty w każdym zakładzie lub przemyśle w najbliższym roku ubiegłym, z doliczeniem obrotów handlu jarmarcznego oraz antrepryz i dostaw (art. 98) względnie z wykonywania zajęcia zawodowego i
6) według uznania deklarującego, osiągnięty przezeń z każdego zakładu w tymże roku zysk rzeczywisty względnie zarobek z zaznaczeniem okoliczności, które wpłynęły na powiększenie lub zmniejszenie zysku względnie zarobku w porównaniu z rokiem poprzedzającym.

Art. 96 (*493 ust. ros.*). Co do podlegających podatkowi procentowemu od zysku przedsiębiorstw i zajęć osobistych, które nie złożą wskazanych w poprzednim (95) artykule deklaracji lub które są obowiązane do składania tych deklaracji, wspomniane w nich wiadomości zbierają urzędnicy urzędu skarbowego podatków i opłat (inspektoratu skarbowego, administracji podatków) przy współudziale członków z pośród kontrybuentów w komisjach miejscowych do spraw podatku przemysłowego.

Art. 97 (*494 ust. ros.*). Za cechy wskazujące zakres handlu i innych procederów, uznaje się:

1) co do przedsiębiorstw handlowych — pomieszczenia, zajęte tak na zakłady handlowe, jak na składy towarów, oraz komorne roczne za te pomieszczenia, liczbę pracowników zatrudnionych w zakładach oraz wysokość rocznego ich wynagrodzenia i uposażenia, wreszcie cechy, określające kategorję świadectwa przemysłowego zgodnie z dod. II do art. 3.
2) co do przedsiębiostw przemysłowych—liczbę i siłę czynnych w ciągu roku maszyn i narzędzi fabrykacji, liczbę robotników i urzędników, ich roczne płace zarobkowe i uposażenie, wreszcie ilość wydobytych surowców oraz wytworzonych i sprzedanych w ciągu roku wyrobów i
3) co do osobistych zajęć przemysłowych—cechy, określające kategorję świadectwa przemysłowego zgodnie z kategorją II i III względnie IV dod. V do art. 3.

Art. 98 (*495 ust. ros.*). Za podstawę do określenia obrotu przedsiębiorstw i osobistych zajęć przemysłowych (art. 94) służy:

1) dla zakładów bankierskich, kas zaliczkowych i kantorów wymiany—suma rocznego wpływu brutto z operacji czynnych, prowadzonych zarówno własnym kapitałem, jak i puszczeniem w obieg depozytów i wszelkiego rodzaju środków obrotowych (według kasy, rachunków i operacji komisowych);
2) dla przedsiębiorstw handlowych—suma rocznego wpływu brutto ze sprzedaży towarów tak za gotówkę, jak i na kredyt, wliczając w to sumy, otrzymane z antrepryz i dostaw, oraz z handlu jarmarcznego;
3) dla oddzielnych antrepryz i dostaw — suma brutto, otrzymana przez antreprenera lub dostawcę albo przypadająca mu za wykonanie przezeń w ciągu roku zobowiązania;
4) dla przedsiębiorstw przemysłowych, zajmujących się wydobywaniem lub przetwarzaniem surowców, oraz produkcją wyrobów z wydobytych lub kupionych na własny rachunek materjałów—wartość brutto sprzedanych surowców, albo wytworzonych i sprzedanych w ciągu roku wyrobów; dla zakładów zaś, wykonywujących roboty tylko z cudzych materjałów—roczny zarobek brutto;
5) dla przedsiębiorstw przewozowych, związków roboczych oraz dla wszelkiego rodzaju pośrednictwa handlowego i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych — roczny zarobek brutto.

Art. 99 (*496 ust. ros.*). Podane przez kontrybuentów deklaracje (art. 95) przed rozpoznaniem ich w miejscowej komisji do spraw podatku przemysłowego sprawdza przewodniczący tejże komisji. W tym celu ma on prawo:

1) żądać od kontrybuentów niezbędnych wyjaśnień, jako uzupełnienia podanych deklaracji;
2) zbierać, drogą rozpytywania biegłych, niezbędne wiadomości w celu prawidłowego określenia obrotu każdego zakładu lub przemysłu (art. 98);
3) czerpać niezbędne wiadomości z akt instytucji rządowych i publicznych z zachowaniem w tym względzie sposobu postępowania, ustanowionego przez Ministra Skarbu;
4) dokonywać oględzin zakładów i pomieszczeń składowych w obecności ich właścicieli, domowników lub pełnomocników i
5) w razie szczególnej konieczności, przeglądać za zgodą kontrybuentów, w dzienniku lub w książce, oraz w księgach kasowych i towarowych wpisy wpływów i sprzedaży przedsiębiorstw, w zakładach zaś bankierskich, kasach zaliczkowych i kantorach wymiany — przeglądać księgi operacji czynnych.

Art. 100 (*497 ust. ros.*). Po sprawdzeniu deklaracji kontrybuentów miejscowa komisja do spraw podatku przemysłowego określa obrót w roku poprzednim każdego zakładu handlowego i przemysłowego względnie zarobek brutto każdego zajęcia osobistego, oznacza w każdym poszczególnym wypadku odpowiedni procent średniego zysku względnie zarobku i ustala zysk względnie zarobek każdego zakładu lub proceduru do pobrania podatku procentowego od zysku, kierując się zasadami, wyłuszczonemi w art. 94 do 104.

Art. 101 (*498 ust. ros.*). Względem kontrybuentów, którzy przedstawią miejscowej komisji księgi handlowe lub poświadczone przez rejenta wyciągi z ksiąg handlowych, dostateczne do określenia faktycznie osiągniętego zysku względnie zarobku i oświadczą przytem zgodę na sprawdzenie rzeczonych wyciągów za pomocą przejrzenia ksiąg handlowych, za podstawę do obliczenia przypadającego podatku procentowego od zysku, służy zysk względnie zarobek faktycznie osiągnięty, sprawdzony w razie potrzeby przez przewodniczącego miejscowej komisji do spraw podatku przemysłowego.

Art. 102 (*499 ust. ros.*). Względem kontrybuentów, którzy nie poddadzą się przepisom, wskazanym w art. 101, albo przedstawią księgi handlowe lub wyciągi, które po sprawdzeniu będą uznane przez miejscową komisję za niedostateczne do określenia faktycznie osiągniętego zysku względnie zarobku, za podstawę do obliczenia należnego podatku procentowego od zysku służy ustalony obrót przedsiębiorstwa, względnie zarobek brutto zajęcia osobistego w roku ubiegłym i procent średniej zyskowności od obrotu względnie zarobku, określony dla danej grupy przedsiębiorstwa względnie zajęcia osobistego (art. 94).

Art. 103 (*500 ust. ros.*). Jeżeli przedsiębiorstwo lub proceder z pomiędzy wspomnianych w art. 102 znajduje się w warunkach średniej zyskowności, to zysk dla nałożenia podatku procentowego od zysku określa się procentem średniej zyskowności od obrotu względnie zarobku, wskazanym w art. 94. Dla tych zaś przedsiębiorstw lub procederów, które znajdują się w szczególnie pomyślnych lub niepomyślnych warunkach, zależnie od rodzaju samego przedsiębiorstwa lub zajęcia oraz od przejściowych lub przygodnych okoliczności, miejscowej komisji służy prawo wyznaczać odpowiednio podwyższone lub obniżone procenty zyskowności z obowiązkiem uzasadnienia tego w protokule.

Art. 104 (*501 ust. ros.*). Wskutek próśb kontrybuentów podatku procentowego od zysku, posiadających w obrębie jednego okręgu podatkowego po kilka zakładów, miejscowa komisja wymierza podatek dla tych płatników przypadający, na podstawie sumarycznej wysokości zysku, osiągniętego we wszystkich zakładach. Ci kontrybuenci podatku procentowego od zysku, którzy posiadają po kilka zakładów, podległych różnym komisjom miejscowym, lecz znajdujących się w obrębie jednego miasta lub powiatu, mogą czynić starania o opodatkowanie ich zakładów na podstawie sumarycznej wysokości zysku, faktycznie osiągniętego w tej komisji miejscowej, w której okręgu prowadzi się książki handlowe i rachunkowość co do wszystkich znajdujących się w jednem mieście lub powiecie zakładów kontrybuenta.

Art. 105. Podatek procentowy od zysku pobiera się według norm następujących:

Od zysku, względnie od zarobku:

ponad	40.000	do	80.000	mk.	1%
„	80.000	„	150.000	„	2%
„	150.000	„	200.000	„	3%
„	200.000	„	500.000	„	4%
„	500.000	„	1.000.000	„	5%
„	1.000.000	„	1.500.000	„	6%
„	1.500.000	„	2.000.000	„	7%
„	2.000.000	„	. . . .	„	9%

Art. 106. Wszystkie w ciągu roku podatkowego powstałe przedsiębiorstwa i rozpoczęte zajęcia, wymienione wyżej w artykułach 90 i 91 podlegają podatkowi procentowemu już za pierwszy rok ich istnienia.

Co do każdego z tych przedsiębiorstw i zajęć winna być złożona deklaracja, stosownie do wymagań art. 95 ustawy niniejszej najpóźniej do 1-go kwietnia następnego roku. W deklaracji tej oprócz danych, jakich żąda art. 95 winien być także oznaczony termin powstania przedsiębiorstwa lub rozpoczęcia zajęcia.

Art. 107. Podstawą do wymiaru podatku procentowego dla nowo rozpoczętych przedsiebiorstw lub zajęć (art. 106) za pierwszy rok podatkowy jest zysk osiągnięty za tenże rok. Przytem, jeżeli przedsiębiorstwo lub zajęcie, podlegające podatkowi trwało mniej niż 12 miesięcy, to zysk, względnie zarobek, osiągnięty w tym krótszym czasie, oblicza się w stosunku do całego roku; przypadającą zaś od tej sumy kwotę podatku pobiera się w wysokości, odpowiadającej ilości pełnych miesięcy, w ciągu których wykonywano dane przedsiębiorstwo lub zajęcie.

Art. 108. Wymienione w art. 106 przedsiębiorstwa i zajęcia podlegają procentowemu podatkowi od zysku za następny rok podatkowy po ich rozpoczęciu na zasadach ogólnych według zysku, względnie zarobku z roku ubiegłego.

O ile od 1-go stycznia roku podatkowego nie upłynął cały rok od czasu ich rozpoczęcia, oblicza się zysk, względnie zarobek w stosunku do całego roku i wymierza się podatek procentowy od obliczonego w ten sposób całorocznego zysku, względnie zarobku.

UWAGA: Za nowopowstające przedsiębiorstwa nie uważa się antrepryz i dostaw, chociażby ich wykonanie trwało nie dłużej niż rok, oraz tych przedsiębiorstw, które w ciągu roku: a) zostały przeniesione z jednego pomieszczenia do drugiego lub z jednej miejscowości do drugiej; b) przeszły od jednej osoby lub instytucji do drugiej; c) chociaż nie prowadzą operacji stale w ciągu roku, lecz wznawiają je co rok na pewien okres czasu.

Art. 109. Przedsiębiorstwa i zajęcia zaniechane w ciągu roku podatkowego, opłacają podatek procentowy za ten rok w stosunku do ilości pełnych miesięcy, które upłynęły od początku tego miesiąca, w którym zostały zaniechane.

Miejscowe komisje do spraw podatku przemysłowego wymierzają w tym wypadku podatek tylko za czas rzeczywistego wykonywania przedsiębiorstwa lub zajęcia, analogicznie do postanowień art. 107, o ile zaś podatek wymierzono już za cały rok podatkowy, to przeprowadzają odpowiednią redukcję tego podatku.

Art. 110. Ustalone przez komisje miejscowe do spraw podatku przemysłowego sumy zysków, względnie zarobków i przypadające kwoty podatku procentowego należy wpisać do nakazów płatniczych, które przewodniczący komisji miejscowej rozsyła płatnikom najpóźniej do 15 lipca każdego roku podatkowego.

W nakazach płatniczych należy wskazać termin i porządek wnoszenia reklamacji.

Art. 111. Ogłoszenia o dniu rozesłania nakazów płatniczych należy wywiesić w lokalu komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego i w innych instytucjach i miejscach według uznania przewodniczącego komisji miejscowej, nadto zaś zamieścić w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

Art. 112. Przeciw ustalonym sumom zysków, względnie zarobków, jak również wymierzonym kwotom podatku, mogą płatnicy wnosić reklamacje do właściwej komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego najpóźniej do 15 sierpnia roku podatkowego, jednakże z zastrzeżeniem, zawartem w art. 120 ustawy niniejszej.

Art. 113. Nieotrzymanie lub opóźnienie w doręczeniu nakazu płatniczego nie może być podstawą do przedłużenia terminu do wniesienia reklamacji, określonego w poprzednim artykule (112).

Art. 114. Co do każdej reklamacji komisja miejscowa do spraw podatku przemysłowego wydaje decyzję, zmieniając w razie potrzeby podstawy wymiaru i kwoty wymierzonego podatku.

O decyzji komisji zawiadamia się płatnika; w razie zaś zmiany pierwotnie wymierzonej kwoty podatku doręcza się nowy nakaz płatniczy.

Art. 115. Podatek procentowy od zysku wnosi się do kas skarbowych (urzędów podatkowych) najpóźniej do 1 października każdego roku.

Art. 116. Jeżeli nakazy płatnicze nie zostały rozesłane w terminie przepisanym (art. 110), to musi nastąpić przedłużenie terminów do wnoszenia reklamacji (art. 112) i zapłaty podatku (art. 115). O przedłużeniu terminów podaje się do wiadomości publicznej w sposób, wskazany w art. 111.

Art. 117. Od przedsiębiorstw i zajęć, podlegających podatkowi procentowemu, lecz nie pociągniętych do opłaty tego podatku do 15 lipca (art. 110), wymierza się ten podatek po wymienionym terminie.

Reklamacje (art. 112) mogą być w tym wypadku wnoszone przez płatników w terminie miesięcznym od dnia doręczenia im nakazu płatniczego. W tym samym terminie miesięcznym, jednak nie wcześniej niż dnia 1 października roku podatkowego (art. 115), powinny być wniesione do kas skarbowych (urzędów podatkowych) wymierzone kwoty podatku.

Art. 118. Od decyzji komisji miejscowych do spraw podatku przemysłowego płatnicy mogą wnosić odwołania do komisji okręgowych. Odwołania składa się do komisji, która wydała decyzję, w ciągu miesiąca od dnia otrzymania zawiadomienia o zapadłej decyzji.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku.

Art. 119. Przewodniczący komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego może zakładać protesty przeciwko decyzjom tej komisji, co do których jego żądania lub wnioski nie były uwzględnione.

Protest zakłada się do komisji okręgowej w ciągu tygodnia od dnia powzięcia decyzji.

Na decyzję komisji okręgowych mogą być wnoszone zażalenia do Ministra Skarbu. Zażalenia składa się do komisji, która wydała decyzję, w terminie miesięcznym od daty ogłoszenia decyzji.

Art. 120 (*506 ust. ros. uwaga*). Kontrybuenci, którzy nie wyrazili zgody na sprawdzenie ich deklaracji trybem, wskazanym w ustępie 5 art. 99, tracą prawo wnoszenia wspomnianych w art. 112 reklamacji.

Art. 121 (*521 ust. ros.*). Z pomiędzy przedsiębiorstw podlegających podatkowi procentowemu od zysku (art. 90 i 91) spółki firmowe i firmowo-komandytowe oraz przedsiębiorstwa handlowe pierwszej kategorji i przemysłowe pierwszych trzech kategorji, skoro ich właściciele wyrażą w tym względzie życzenie swoje izbie skarbowej, zamiast podatku procentowego od zysku według art. 90 — 120 opłacać będą podatek od kapitału i podatek procentowy według art. 66—89 pod warunkiem, iż stwierdzą wysokość swych kapitałów zakładowych i składać będą prawidłowe sprawozdania, w myśl przepisów ustanowionych dla przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych.

ROZDZIAŁ VI.

O zaległościach i karach.

I. O zaległościach.

Art. 122 (*522 ust. ros.*). W razie nieuiszczenia we właściwym terminie dodatkowego podatku przemysłowego lub sum zaliczonych jako zaległość zasadniczego podatku przemysłowego, od opieszałych kontrybuentów pobiera się karę za zwłokę w wysokości jednego procentu miesięcznie od sumy zaległości. Przytem niecały miesiąc liczy się za cały, a zaległość w ilości pięćdziesięciu lub więcej fenigów za jedną markę; zaległość zaś w ilości mniejszej od pięćdziesięciu fenigów nie wchodzi w rachubę.

Art. 123 (*523 ust. ros.*). Upoważnia się izby skarbowe—w razie odpowiednich starań ze strony kontrybuentów, znajdujących się w kłopotliwem położeniu—do rozkładania na raty zaległości państwowego podatku przemysłowego. Rozłożenie na raty dopuszcza się bez doliczenia odsetek za zwłokę, za rękojmią co do zapłaty zaległości przez kaucję lub poręczenie, a w razie gdy zalegający w opłacie jest osobą pewną—i bez rękojmi.

Upoważnia się Ministra Skarbu do częściowego lub całkowitego umarzania należności podatkowych oraz do przyznawania ulg w uiszczaniu tych należności w wypadkach, zasługujących na wyjątkowe uwzględnienie, a w szczególności w wypadkach doznanych przez płatników strat skutkiem wojny, oraz spowodowanych nią klęsk żywiołowych.

Minister Skarbu wyda bliższe postanowienia w przedmiocie rozkładania na raty i odraczania zapłaty należności podatkowych.

Art. 124 (*524 ust. ros.*). Jeżeli na kontrybuentach państwowego podatku przemysłowego ciąży zaległość tego podatku, której wypłaty na raty nie rozłożono, to urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych (inspektorat skarbowy, administracja po-

datków) wzywa zalegającego do uiszczenia zaległości, w terminie miesięcznym. Jeżeli i w ciągu tego terminu uiszczenie zaległości nie nastąpi, to towary, znajdujące się w zakładzie, będącym własnością zalegającego kontrybuenta, będą niezwłocznie zasekwestrowane i sprzedane przez licytację w celu pokrycia zaległości; ściąganie zaś zaległości od osób, uprawiających osobiste zajęcia przemysłowe lub wolne zawody, będzie skierowane albo na ich majątek albo na pobierane przez nich wynagrodzenie.

Art. 125 (*525 ust. ros.*). Sumy, które z tytułu państwowego podatku przemysłowego wpłynęły ponad normę, ulegają zwrotowi z rozporządzenia izby skarbowej bez względu na wysokość sumy, a zaległości narachowane bezzasadnie lub niemożebne do ściągnięcia umarza się—z rozporządzenia izb skarbowych w wysokości do 1.500 marek zaś z rozporządzenia Ministerstwa Skarbu w kwotach wyższych.

II. O karach za przekroczenia przepisów o państwowym podatku przemysłowym.

Art. 126 (*526 ust. ros.*). Za prowadzenie handlu i innych procederów oraz osobistych zajęć przemysłowych bez świadectwa przemysłowego, albo na podstawie świadectwa mniejszej wartości, niż to, jakie opłacić należało, właściciele przedsiębiorstw lub osoby uprawiające zajęcia przemysłowe, oprócz obowiązku opłacenia należytego świadectwa lub zamiany posiadanego przez nich świadectwa za odpowiednią dopłatą, ulegną karze grzywien do wysokości trzykrotnie wziętej nie opłaconej lub nie dopłaconej należności za świadectwo, jakie winni byli opłacić.

UWAGA: W razie prowadzenia handlu lub innych procederów bez należytego świadectwa przemysłowego w ciągu lat kilku, kary grzywien i zalegający podatek mogą być wymierzone i ściągnięte za poprzednie lat pięć.

Art. 127 (*529 ust. ros.*). Za prowadzenie rozwozowego i obnośnego handlu takiemi towarami, których rozwozić ani roznosić w celu sprzedaży nie wolno (dodatek do art. 6 i 25), oraz za prowadzenie handlu rozwozowego w obrębie miast (art. 25) chociażby na mocy należytego świadectwa — osoby, uprawiające taki proceder, ulegną karze grzywien do wysokości dwukrotnie wziętej ceny świadectwa przemysłowego.

Art. 128 (*530 ust. ros.*). Winni prowadzenia handlu i przemysłu za bezpłatnym biletem przemysłowym, wydanym na imię osoby trzeciej (art. 37), oraz osoby, które bilet taki odstąpiły, ulegną karze grzywien do wysokości po 10.000 mk.

Art. 129 (*531 ust. ros.*). Za nieumieszczenie w zakładzie w miejscu widocznem świadectwa przemysłowego (art. 46), jak również za nieokazanie organom kontrolnym świadectw przemysłowych na handel rozwozowy lub obnośny, właściciele przedsiębiorstw albo osoby prowadzące handel ulegną karze grzywien do 2.500 mk.

Art. 130 (*532 ust. ros.*). Za nieposiadanie w zakładzie lub pomieszczeniu składowem szyldu (art. 46) właściciele przedsiębiorstw ulegną karze grzywien do 1.000 mk.

Art. 131 (*533 ust. ros.*). Za niezłożenie w terminie przepisanym właściwej izbie skarbowej sprawozdań i odpisów protokułów ogólnych zebrań przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych (art. 77), albo za niezłożenie zarządanych przez izbę od zarządów, odpowiedzialnych ajentur lub głównych przedstawicieli tych przedsiębiorstw dodatkowych do sprawozdań wiadomości i wyjaśnień (art. 82), przedsiębiorstwa, które się dopuściły tych przekroczeń, ulegną karze grzywien do 30.000 mk.

Art. 132 (*534 ust. ros.*). Za niezłożenie w terminie przepisanym bez powodów usprawiedliwionych deklaracji do podatku procentowego od zysku lub niezamieszczenie w deklaracji danych, niezbędnych do określenia obrotu i zysku przedsiębiorstwa (art. 95), kontrybuenci rzeczonego podatku ulegną karze grzywien do 10.000 mk.

Art. 133 (*535 ust. ros.*). W razie popełnienia przez jedną osobę kilku przekroczeń, karę pieniężną określa się oddzielnie za każde przekroczenie.

Art. 134 (*536 ust. ros.*). Moc obowiązującą artykułów 126—133 rozciąga się na wypadki przekroczenia przepisów o państwowym podatku przemysłowym ze strony instytucji rządowych, ziemskich i miejskich, przyczem winni przekroczeń urzędnicy tych instytucji będą ścigani trybem, jak za przewinienia służbowe.

Art. 135. Kto urzędnika delegowanego w celu wykonania czynności, dotyczących nadzoru nad prawidłowem opodatkowaniem handlu i przemysłu nie dopuści do wykonania lub przeszkodzi w wykonaniu obowiązku, jaki na nim z tego tytułu ciąży, o ile czyn ten nie podlega w myśl istniejących przepisów karze surowszej, będzie karany pozbawieniem wolności do 3 miesięcy, lub grzywną do 100.000 mk.

Art. 136. W wypadkach umieszczenia w sprawozdaniach i w zamknięciach rachunkowych przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, lub zrównanych z niemi, albo w zawiadomieniach dodatkowych lub w wyjaśnieniach tych sprawozdań, wiadomości świadomie fałszywych, które mogą się przyczynić do udaremnienia wymiaru lub uszczuplenia ustawowo należącego się podatku, członkowie zarządu, ajenci odpowiedzialni towarzystw zagranicznych, główni przedstawiciele, księgowi (buchalterzy) i wogóle osoby, które podpisały lub potwierdziły fałszywe sprawozdania, zamknięcie rachunkowe, zawiadomienie dodatkowe lub wyjaśnienie, — niezależnie od obowiązku dopłaty przez przedsiębiorstwo należności podatkowej — ulegną karze pieniężnej od dwukrotnej do dwudziestokrotnej sumy niewymierzonego lub uszczuplonego podatku, albo karze pozbawienia wolności na czas do miesięcy sześciu.

Art. 137. Kto w celu uchylenia od ustawowej powinności podatkowej osoby własnej, lub przez siebie zastępowanej, świadomie złoży w deklaracji do podatku procentowego od zysku nieprawdziwe zeznanie, albo w wyjaśnieniach do deklaracji tej poda nieprawdziwe wiadomości, które mogą przyczynić się do udaremnienia wymiaru albo uszczuplenia ustawowo należącego się podatku, niezależnie od obowiązku dopłaty należności podatkowej, ulegnie karze pieniężnej od dwukrotnej do dwudziestokrotnej sumy

niewymierzonego lub uszczuplonego podatku, albo karze pozbawienia wolności do 3 miesięcy.

Art. 138. Członkowie komisji do spraw podatku przemysłowego oraz biegli, zaproszeni do tych komisji (art. 11 niniejszej ustawy) winni ujawnienia, ulegających w zachowaniu tajemnicy wiadomości, tyczących się stanu majątkowego, zobowiązań pieniężnych, obrotów i zysków płatnika państwowego podatku przemysłowego, ulegną grzywnie do 100.000 marek, o ile w myśl istniejących przepisów nie podlegają innym postanowieniom karnym.

Jeżeli wykroczenia dokonano w celu zaszkodzenia czci lub kredytowi osoby, której dotyczy wiadomość ujawniona, winny ulegnie karze pozbawienia wolności na czas do miesięcy sześciu.

Prócz tego winny traci prawo dalszego udziału w komisjach powyższych, lub ponownego wyboru w poczet ich członków i nie może być zapraszany do udziału w ich charakterze biegłego w ciągu lat trzech.

II. O postępowaniu w sprawach co do wymiaru kar za przekroczenia przepisów o państwowym podatku przemysłowym z art. 126 do 134 niniejszej ustawy.

Art 139 (*537 ust. ros.*). Wytaczanie spraw o przekroczenia przepisów o państwowym podatku przemysłowym jest obowiązkiem:

1) co do zasadniczego podatku przemysłowego— urzędu skarbowego podatków i opłat (inspektoratu skarbowego, administracji podatków);
2) co do dodatkowego podatku przemysłowego, pobieranego od przedsiębiorstw obowiązanych do składania sprawozdań publicznych— izby skarbowej i
3) co do dodatkowego podatku przemysłowego, pobieranego od przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych— komisji miejscowych do spraw podatku przemysłowego.

Art. 140 (*538 ust. ros.*). Sprawy o przekroczenia przepisów o zasadniczym podatku przemysłowym rozstrzyga urząd skarbowy podatków i opłat (inspektorat skarbowy, administracja podatków), zaś o przekroczenia przepisów o dodatkowym podatku przemysłowym, pobieranym od przedsiębiorstw obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, izba skarbowa, a od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych komisja miejscowa do spraw podatku przemysłowego.

Art. 141 (*539 ust. ros.*). Oskarżeni mają prawo składać izbie skarbowej względnie urzędowi skarbowemu podatków i opłat (inspektoratowi skarbowemu, administracji podatków) lub komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego objaśnienia piśmienne do protokułów, które uznają za niesłuszne.

Art. 142 (*540 ust. ros.*). Urząd skarbowy podatków i opłat (inspektorat skarbowy, administracja podatków) najpóźniej w ciągu miesiąca od czasu otrzymania protokułu lub dodatkowych do niego wiadomości izba skarbowa zaś względnie komisja miejscowa najpóźniej w ciągu miesiąca od czasu wytoczenia sprawy lub zebrania dodatkowych wiadomości, obowiązane są sprawę rozpatrzyć i powziąć co do niej decyzję.

Art. 143 (*541 ust. ros.*). Skargi na decyzje urzędu skarbowego podatków i opłat (inspektoratu skarbowego, administracji podatków), izby skarbowej oraz komisji miejscowej wnosi się za pośrednictwem tej władzy, która wydała decyzję, do komisji okręgowej do spraw podatku przemysłowego w terminie miesięcznym od dnia doręczenia odpisu decyzji. Decyzje nie zaskarżone w oznaczonym terminie wprowadza się w wykonanie sposobem ustanowionym (art. 148).

Art. 144 (*542 ust. ros.*). Dyrektor izby skarbowej składa do rozpatrzenia przez komisję okręgową do spraw podatku przemysłowego decyzje izby skarbowej oraz decyzje urzędu skarbowego podatków i opłat (inspektoratu skarbowego, administracji podatków) względnie komisji miejscowej, jeżeli przed wprowadzeniem tych decyzji w wykonanie wyszły na jaw nowe okoliczności, które nie były brane pod uwagę przy pierwotnem rozpoznawaniu sprawy.

Art. 145 (*543 ust. ros.*). O dniu rozpoznania sprawy w komisji okręgowej do spraw podatku przemysłowego oskarżonemu posyła się awizację, przyczem służy mu prawo asystowania przy referowaniu sprawy i prawo składania ustnych oraz piśmiennych objaśnień; wszakże niestawiennictwo oskarżonego lub jego pełnomocnika nie wstrzymuje rozstrzygnięcia sprawy.

Art. 146 (*544 ust. ros.*). Zażalenia na decyzje komisji okręgowych do spraw podatku przemysłowego wnosi się za pośrednictwem rzeczonych urzędów do Ministra Skarbu w terminie miesięcznym od dnia doręczenia odpisu decyzji i składa się Ministrowi Skarbu z objaśnieniami komisji. Podanie skargi nie wstrzymuje wykonania zaskarżonej decyzji.

Art. 147 (*546 ust. ros.*). Jeżeli przy rozpoznawaniu spraw o przekroczenia przepisów o państwowym podatku przemysłowym wykryte będą czyny, za które winny podlega karze według ustaw karnych, to komunikuje się o tem właściwym władzom sądowym, co jednak nie wstrzymuje rozpoznania spraw o pomienione przekroczenia i wprowadzenia w wykonanie decyzji w tych sprawach, jeżeli decyzja nie zależy od wyroku sądowego.

Art. 148 (*547 ust. ros.*). Doręczenie oskarżonym wszelkiego rodzaju awizacji i odpisów decyzji uskutecznia się z zachowaniem postanowienia, wyłuszczonego w art. 13. W razie niezapłacenia kary w terminie miesięcznym, sumę, nie rozłożoną na raty ustanowionym sposobem, egzekwuje się niezwłocznie przez urząd skarbowy podatków i opłat (inspektorat skarbowy, administrację podatków) z zachowaniem postanowień art. 124.

Art. 149 (*548 ust. ros.*). Izba skarbowa ma prawo, na prośbę osoby, na którą nałożona została kara, rozłożyć tę karę na raty, bez doliczenia odsetek za zwłokę trybem wskazanym w art. 123. Decyzja, mocą której karę rozkłada się na raty, nie może być zaskarżona. Jeżeli osoba, której karę rozłożono na raty, nie przedstawi we właściwym terminie zabezpieczenia, jakiego od niej zażądano, lub jeżeli nie

będzie wnosiła we właściwym czasie rat należności, to cała niezapłacona suma podlega natychmiastowej egzekucji.

III. O postępowaniu w sprawach co do wymiaru kar za przekroczenia przepisów o państwowym podatku przemysłowym z art. 135 do 138 niniejszej ustawy.

Art. 150. Kary pieniężne, określone w art. 136 i 137 niniejszej ustawy, nakładają właściwe izby skarbowe, względnie miejscowe komisje do spraw podatku przemysłowego.

O orzeczeniach skazujących na karę pieniężną zawiadamia obwinionego izba skarbowa względnie przewodniczący miejscowej komisji do spraw podatku przemysłowego. Przeciwko tym orzeczeniom odwołanie jest niedopuszczalne.

Jeżeli nałożona kara pieniężna nie zostanie uiszczona dobrowolnie w ciągu czterech tygodni, licząc od dnia doręczenia obwinionemu orzeczenia karnego, wówczas właściwa izba skarbowa, względnie miejscowa komisja do spraw podatku przemysłowego, przekazuje sprawę sądowi, o czem należy uprzedzić obwinionego równocześnie z zakomunikowaniem mu orzeczenia o karze pieniężnej.

Art. 151. Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa przewidziane w art. 135 i 138 oraz w artykułach 136 i 137 w wypadku przewidzianym w art. 139 część ostatnia niniejszej ustawy należy do sądów karnych powszechnych. Wdrożenie dochodzenia karnego nastąpić może na wniosek izby skarbowej, względnie przewodniczącego komisji do spraw podatku przemysłowego.

Art. 152. Przez karę pozbawienia wolności rozumieć należy areszt (art. 21 ust. K. K. z 1903 r., § 18 niem. ust. k. 1871 r., § 244 austr. u. k. z r. 1852), o ile orzeczono karę nieprzenoszącą 6 tygodni pozbawienia wolności, zresztą zaś w byłych dzielnicach rosyjskiej i niemieckiej—więzienie (art. 3 ustęp 3 przep. przech. do ros. kod. karnego z 7 sierpnia 1917 r. i § 16 niem. ust. k. z 1871 r.) zaś w b. dzielnicy austrjackiej ścisły areszt (§ 245 austr. ustawy karnej z 1852 r.).

W b. dzielnicy austrjackiej przestępstwa niniejszej ustawy zagrożone karą pozbawienia wolności powyżej 3 miesięcy są występkami zresztą zaś przekroczeniami.

Art. 153. Kary i grzywny pieniężne, orzeczone przez sądy w razie niemożności ich ściągnięcia, ulegną, według uznania sędziego, zamianie na kary pozbawienia wolności, nieprzekraczającej atoli najwyższego ich wymiaru za odnośne przestępstwo. Kary i grzywny pieniężne nałożone w myśl art. 135, 136, 137 i 138 niniejszej ustawy, wpływają na rzecz Skarbu.

Art. 154. Odpowiedzialność za przestępstwa z art. 135, 136, 137 i 138 niniejszej ustawy gaśnie po upływie 5 lat, licząc od roku następnego po tym, w którym dopuszczono się przestępstwa.

Karygodność czynu, wymienionego w art. 136 i 137 niniejszej ustawy, gaśnie, gdy winny sprostuje lub uzupełni swe zeznanie lub wyjaśnienie u właściwej władzy skarbowej, zanim wpłynie przeciw niemu doniesienie do tej władzy.

ROZDZIAŁ VII.

Zażalenia (odwołania) do sądu.

Art. 155. Przeciw orzeczeniom komisji okręgowych do spraw podatku przemysłowego przysługuje płatnikom na obszarze izb skarbowych krakowskiej i lwowskiej zażalenie do Sądu Najwyższego. Obowiązujące obecnie na obszarze izb skarbowych pomorskiej i poznańskiej-postanowienia co do kompetencji sądowej w tej mierze nie ulegają zmianie.

ROZDZIAŁ VIII.

Postanowienia ogólne.

Art. 156. Minister Skarbu może uwolnić od podatku przemysłowego te przedsiębiorstwa, których bezpośrednie zadanie stanowi popieranie celów publicznych, dobroczynnych lub ogólnie użytecznych, jeżeli przynoszą zysk stosunkowo nieznaczny.

Art. 157. Opodatkowanie przemysłu i handlu oraz osobistych zajęć przemysłowych odbywa się na rzecz:

1) gmin miejskich w wysokości i w sposób określony ustawą z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich i o karach, nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznanie podatkowe na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego. (Dz. U. R. P. z r. 1922. Nr. 2, poz. 6);
2) innych publicznych związków niepaństwowych tylko w postaci dodatków do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego. Ogólna wysokość tych dodatków nie może przekraczać:

   na rzecz gminnych i powiatowych ciał samorządowych:

   a) dla przedsiębiorstw zajmujących się wyszynkiem alkoholu—200%,
   b) dla wszystkich innych przedsiębiorstw handlowych i handlu jarmarcznego—100%,
   c) dla przedsiębiorstw przemysłowych, żeglugowych i osobistych zajęć przemysłowych—75% zasadniczego podatku przemysłowego.

Na rzecz izb handlowych, szkół i innych publicznych związków niepaństwowych—25% zasadniczego podatku przemysłowego.

Wszelkie przepisy sprzeczne z postanowieniem niniejszego artykułu tracą moc obowiązującą.

Art. 158. Przyznaje się na rok podatkowy 1922 ulgę dla wszystkich miejscowości, leżących na obszarze izb skarbowych: krakowskiej, lwowskiej, pomorskiej i poznańskiej, przez zniżenie o 25% wszystkich stawek zasadniczego podatku przemysłowego, unormowanych w niniejszej ustawie.

Art. 159. Z dniem wejścia w życie przepisów niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą:

1) na obszarze izb skarbowych krakowskiej i lwowskiej.

   Działy I i II austr. ustawy z dnia 25 października 1896 r. (Dz. U. P. Nr. 220) o bezpośrednich podatkach osobistych w brzmieniu ustawy z dnia 3 stycznia 1913 r. (Dz. U.

Nr. 5) i z dnia 23 stycznia 1914 r. (Dz. U. P. Nr. 13) wraz z wszelkiemi późniejszemi uzupełnieniami i zmianami;

2) na obszarze izb skarbowych pomorskiej i poznańskiej ustawa pruska:
   a) z dnia 24 czerwca 1891 r. (Zb ustaw pruskich str. 205) o podatku przemysłowym zmieniona częściowo przez pruską ustawę z dnia 14 lipca 1893 r. (Zb. ust. pr. str. 152) 1893 r. (Zb. ustaw pr. str. 174) o zniesieniu bezpośrednich podatków;
   b) z dnia 27 lutego 1880 r. (Zb. ustaw pr. str. 174) o podatku od składów wędrownych;
   c) z dnia 18 lipca 1900 r. (Zb. ust. pr. str. 299) o podatku od składów kupieckich;
   d) z dnia 3 lipca 1876 r. (Zb. ust. pr. str. 247) o podatku domokrążnym;

3) na obszarze wszystkich innych izb skarbowych:

postanowienia karne za przekroczenie przepisów ustawy o państwowym podatku przemysłowym, zawarte w artykułach 143, część druga, 327, 328 i 546 kodeksu karnego, obowiązującego na obszarze byłego zaboru rosyjskiego.

Art. 160. Ministra Skarbu upoważnia się do odraczania lub przesuwania wszystkich terminów, wyznaczonych w niniejszej ustawie.

Art. 161. Celem uniknięcia podwójnych opodatkowań, celem uzyskania traktowania, odpowiadającego zasadom wzajemności (reciprocitas), względnie celem przeprowadzenia zarządzeń odwetowych (retorsji), upoważnia się Ministra Skarbu do przedstawiania Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej (art. 49 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej) umów odmiennych od postanowień niniejszej ustawy oraz wniosków w przedmiocie zarządzeń odwetowych co do obowiązku podatkowego takich osób i przedmiotów podatkowych, które pod względem podatkowym podlegają zwierzchnictwu kilku państw.

Ministra Skarbu upoważnia się do zwolnienia od podatku zysków zagranicznych filji i oddziałów przedsiębiorstw, obowiązanych do składania publicznych sprawozdań, których zarządy znajdują się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, o ile filje i oddziały te opłacają zagranicą od swych zysków analogiczny podatek, a dane państwo stosuje takie same ulgi do swych filji i oddziałów, znajdujących się na terytorjum polskiem.

Art. 162. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej, o ile zaś chodzi o wykonanie art. 135—173 — Ministrowi Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 163. Ustawa niniejsza obowiązuje od roku podatkowego 1921 na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej, a od roku podatkowego 1922 na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i zachowuje moc obowiązującą do końca roku podatkowego 1923.

Przypadający za rok podatkowy 1921 na obszarze izb skarbowych: warszawskiej, białostockiej, kieleckiej, łódzkiej, lubelskiej, brzeskiej i łuckiej zasadniczy podatek przemysłowy w myśl ustawy z 6 lipca 1920 r. nie ulega żadnej zmianie.

Dodatki do art. 3 (368 u. r.).

Dodatek I. Klasyfikacja miejscowości pod względem poboru zasadniczego podatku przemysłowego.

1. Na obszarze izb skarbowych: warszawskiej, białostockiej, kieleckiej, łódzkiej i lubelskiej:
   A) M. st. Warszawa.
   B) Klasa I. Miasta: Łódź, Lublin, Sosnowiec.
   C) Klasa II. Miasta: Białystok, Częstochowa, Kalisz, Kielce, Łomża, Pabjanice, Piotrków, Płock, Radom, Siedlce, Suwałki, Tomaszów (wojew. łódzkie), Włocławek.
   Powiaty: będziński, dąbrowski, warszawski.
   D) Klasa III. Miasta: Augustów, Biała (ziemia siedlecka), Busk, Chełm, Ciechanów, Ciechocinek, Hrubieszów, Kalwarja, Kałuszyn, Koło, Konin, Końskie, Krasnystaw, Lubartów, Łęczyca, Łowicz, Łuków, Mława, Miechów, Międzyrzec, Nowomińsk, Noworadomsk, Opatów, Opoczno, Ostrołęka, Ostrów, Pińczów, Płońsk, Puławy, Pułtusk, Rawa (wojew. warszawskie), Radzymin, Radzyń, Sandomierz, Sokołów (wejew. lubelskie), Szydłowiec, Tomaszów (wojew. lubelskie), Turek, Węgrów, Wieluń, Włodawa, Zamość, Zduńska-Wola.
   Powiaty: błoński, brzezińskł, częstochowski, kaliski, kutnowski, łódzki, lubelski, olkuski, radomski, włocławski.
   E) Klasa IV. Wszystkie inne miejscowości.

2. Na obszarze izb skarbowych: krakowskiej i lwowskiej.
   A) Klasa I. Miasta: Borysław, Drohobycz, Kraków, Lwów.
   B) Klasa II. Miasta: Biała, Chrzanów, Jarosław, Jasło, Kołomyja, Krosno, Nowy-Sącz, Oświecim, Przemyśl, Rzeszów, Śniatyń, Stanisławów z Knihininem wsią i Knihininem kolonją, Stryj, Tarnów, Tarnopol.
   Powiaty: bialski, drohobycki z wyłączeniem Borysławia, krakowski, lwowski.
   C) Klasa III. Miasta: Brody, Brzeżany, Bochnia, Buczacz, Borszczów, Busk, Czortków, Dębica, Dolina, Gorlice, Gródek Jagielloński, Jaworów, Kałusz, Kamionka Strumiłowa, Limanowa, Łańcut, Mielec, Mościska, Myślenice, Nowy-Targ, Podhajce, Poronin, Przemyślany, Przeworsk, Rabka, Rawa Ruska, Rohatyn, Ropczyce, Rymanów, Sambor, Sanok, Sokal, Trembowla, Wieliczka, Zaleszczyki, Zakopane, Złoczów, Żółkiew, Żywiec ze Zabłociem.
   Powiaty: chrzanowski, gorlicki, krośnieński, nowo-sądecki i rzeszowski.
   D) Klasa IV: Wszystkie inne miejscowości.

3. Na obszarze izb skarbowych: pomorskiej i poznańskiej.
   A) Klasa I. Miasta: Poznań i Bydgoszcz.
   B) Klasa II. Miasta: Gniezno, Grudziądz, Inowrocław, Toruń.
   Powiaty: poznański i bydgoski.
   C) Klasa III. Miasta: Brodnica, Chełmno, Chodzież, Chojnice, Czarnków, Działdowo, Fordon, Gdynia, Gniew, Gostyń, Grodzisk,

Jarocin, Kartuzy, Kępno, Kościerzyna, Koźmin, Kościan, Krotoszyn, Leszno, Luboń, Międzychód, Mogilno, Nakło, Nowytomyśl, Nowemiasto, Oborniki, Odolanów, Ostrów, Ostrzeszów, Pleszew, Puck, Rawicz, Sępulno, Nowe Skalmierzyce, Śmigiel, Śrem, Środa, Starogard, Strzelno, Świecie, Szamotuły, Szubin, Tczew, Tuchola, Wąbrzeźno, Wągrówiec, Wejherowo, Witkowo, Wolsztyn, Września, Wyrzysk, Zbąszyń, Żnin.

D) Klasa IV. Wszystkie inne miejscowości.

4. Na obszarze izb skarbowych: brzeskiej i łuckiej:

A) Klasa II. Miasta: Grodno, Lida, Pińsk i Równe.

B) Klasa III. Miasta: Brześć, Dubno, Dzisna, Kobryń, Kowel, Krzemieniec, Łuniniec, Łuck, Nieśwież, Nowogródek, Ostróg, Prużana, Sarny, Słonim, Wilejka, Włodzimierz Wołyński, Wołkowysk.

C) Klasa IV. Wszystkie inne miejscowości.

UWAGA: Przez „powiat" należy rozumieć wszystkie miasta, osady, miasteczka, wsie i t. p., znajdujące się w obrębie powiatu z wyjątkiem, wymienionych osobno, a zaliczonych do innej klasy miejscowości.

Dodatek II. Klasyfikacja przedsiębiorstw handlowych pod względem poboru zasadniczego podatku przemysłowego.

KATEGORJA PIERWSZA.

1. Handel hurtowy, czyli zbyt wszelkiego rodzaju towarów, przeważnie partjami, głównie kupcom i przemysłowcom.
2. Skup zawodowy w celu odprzedaży wewnątrz Państwa lub na wywóz za granicę, za sumę wyższą nad 30.000 000 marek rocznie:
   a) wszelkiego rodzaju towarów, prócz wskazanych pod literą b) niniejszego ustępu, bez utrzymywania w tym celu gdziekolwiek kantorów, zakładów handlowych i pomieszczeń składowych i
   b) surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa, oraz zwierząt domowych i drobiu, bez utrzymywania w tym celu gdziekolwiek zakładów handlowych.
3. Instytucje kredytowe z kapitałem zakładowym ponad 20.000.000 marek.
4. Domy bankierskie, kantory i wszelkiego rodzaju i nazwy prywatne przedsiębiorstwa bankierskie, prócz wzmiankowanych w ustępie 4 kategorji drugiej niniejszej klasyfikacji.

UWAGA: Przez przedsiębiorstwa bankierskie należy rozumieć nie tylko zakłady bankierskie, lecz również zawodowe zajmowanie się operacjami bankierskiemi lub wogóle operacjami pieniężnemi na giełdzie oraz w innych miejscach, nawet bez utrzymywania specjalnych lokali.

5. Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe i stowarzyszenia spółdzielcze (spożywcze, kredytowe i t. p.) oraz kasy pożyczkowo-oszczędnościowe z kapitałem zakładowym ponad 20.000.000 marek.
6. Domy komisowe i przewozowe, oraz ich główne kantory.
7. Dom i kantory ekspedycyjne.
8. Elewatory, urządzone do przechowywania wszelkiego rodzaju zboża w ilości ponad 81.878 ctn. m.
9. Zakłady przemysłu restauracyjnego, jeżeli komorne za zajęte przez nie lokale przenosi 50.000 marek rocznie, albo jeżeli wartość najemna tych lokali, określona dla wymiaru podatku państwowego od nieruchomości miejskich, względnie domowo - czynszowego lub budynkowego nie jest niższa od sumy powyżej wskazanej, lub jeżeli specjalny podatek restauracyjny, pobierany od tych zakładów na rzecz miasta, przewyższa: w stolicy 150.000 marek a w pozostałych miastach 100.000 marek rocznie.
10. Hurtowna sprzedaż zagranicznych wyrobów tytoniowych pozamonopolowych.
11. Apteki w stolicy i miejscowościach I i II klasy, jeżeli komorne za zajmowane przez nie lokale przewyższa sumę 50.000 marek rocznie.
12. Łaźnie z oddzielnemi kabinami w stolicy, przy liczbie kabin powyżej dziesięciu.
13. Antreprzyzy i dostawy na sumę ponad 20.000.000 marek.
14. Stałe przedsiębiorstwa kinematograficzne, które płacą za komorne więcej niż 50.000 mk. rocznie lub zajmują pomieszczenia, których wartość najemna obliczona jest w celach poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich, względnie podatku domowo-czynszowego lub budynkowego, nie niżej pomienionej sumy, lub w których liczba miejsc dla widzów przewyższa pięćset.
15. Prywatne przedsiębiorstwa teatralne, cyrki, wrotniska (scating-ringi), tudzież ogrody do zabaw i sale z zamkniętemi i otwartemi scenami, przeznaczone do wykonywania w nich pieśni, kupletów, sztuk akrobatycznych i innych tego rodzaju widowisk, jeżeli za wejście do tych ogrodów i sal pobiera się osobną opłatę, a które płacą komornego (wraz z wszystkiemi ubikacjami) ponad 50.000 marek rocznie, albo zajmują pomieszczenia, których wartość najemna obliczona jest w celach poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich względnie podatku domowo - czynszowego lub budynkowego na sumę nie niższą od wyżej wskazanej.

KATEGORJA DRUGA.

1. Handel detaliczny, czyli przeważnie drobna sprzedaż wszelkiego rodzaju towarów, zarówno drobnym kupcom jak i spożywcom.
2. Skup zawodowy w celu odprzedaży wewnątrz Państwa lub wywozu za granicę — za sumę ponad 5.000.000 do 30.000.000 marek rocznie.
   a) wszelkiego rodzaju towarów, prócz wskazanych pod literą b) niniejszego ustępu, bez utrzymywania w tym celu gdziekol-

wiek zakładów handlowych i pomieszczeń składowych i

b) surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa, oraz zwierząt domowych i drobiu, bez utrzymywania w tym celu gdziekolwiek zakładów handlowych.

3. Instytucje kredytowe z kapitałem zakładowym ponad 5.000.000 do 20.000.000 marek.
4. Lombardy i kasy pożyczkowe na zastaw ruchomości, oraz kantory wymiany, których operacje ograniczają się wyłącznie do wymiany pieniędzy.
5. Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe i stowarzyszenia spółdzielcze (spożywcze, kredytowe i t. p.), oraz kasy pożyczkowo - oszczędnościowe z kapitałem zakładowym ponad 5.000.000 do 20.000.000 marek.
6. Filje i ajentury domów i kantorów komisowych i przewozowych.
7. Przedsiębiorstwa przewozowe (z wyjątkiem procederu furmańskiego i przedsiębiorstw żeglugi parowej), które zajmują się przewozem ładunków i pasażerów, jeżeli nie utrzymują w innych miejscowościach specjalnych kantorów ani filji.
8. Informacyjne i techniczne biura i kantory, biura pośrednictwa, oraz inne podobnego rodzaju zakłady pośrednictwa handlowego, prócz wzmiankowanych w ustępie 6 kategorji trzeciej.
9. Elewatory, urządzone do przechowywania nie więcej nad 81.878 ctn. m. wszelkiego rodzaju zbóż, oraz pomieszczenia składowe, utrzymywane jako samodzielne przedsiębiorstwa, w celu przechowywania obcych ładunków i towarów za specjalną opłatą.
10. Zakłady przemysłu restauracyjnego, jeżeli komorne za zajęte przez nie lokale wynosi ponad 10.000 marek do 50.000 marek rocznie, lub jeżeli wartość najemna tych lokali, określona dla wymiaru podatku państwowego od nieruchomości miejskich względnie domowo-czynszowego lub budynkowego nie jest niższa od sumy powyżej wskazanej, albo jeżeli specjalny podatek restauracyjny od tych zakładów, pobierany na rzecz miasta, wynosi: w stolicy — ponad 20.000 marek do 150.000 marek, w pozostałych zaś miastach — ponad 20.000 marek do 100 000 marek rocznie, oraz wszelkie bufety na głównych stacjach kolei żelaznych.
11. Pokoje umeblowane bez sprzedaży trunków wyskokowych i bez stołowania, jeżeli liczba wynajmowanych pokojów przenosi dwadzieścia.
12. Hurtowe składy wódki i okowity, oraz handle win zagranicznych.
13. Hurtowa i detaliczna sprzedaż wyłącznie wyrobów tytoniowych przydzielanych przez zarząd monopolowy.
14. Apteki w stolicy i miejscowościach I i II klasy, jeśli komorne za zajmowane przez nie lokale wynosi ponad 10.000 marek do 50.000 marek rocznie.
15. Łaźnie w stolicy, posiadające nie więcej nad dziesięć oddzielnych kabin, oraz wszelkie łaźnie z kabinami w miejscowościach I klasy.
16. Zakłady handlu książkami, gazetami i innemi wytworami druku w stolicy, jeżeli komorne za zajęte przez nie lokale przenosi 10.000 marek rocznie.
17. Antrepryzy i dostawy na sumę ponad 5.000.000 do 20.000.000 marek.
18. Zakłady hygjeniczne i lecznicze oraz zdroje naturalnych wód mineralnych.
19. Stałe przedsiębiorstwa kinematograficzne, które płacą komornego więcej niż 10.000 mk., lecz nie więcej jak 50.000 mk. rocznie, lub zajmują pomieszczenia, których wartość najemna obliczona jest w celach poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich względnie podatku domowo - czynszowego lub budynkowego, nie wyżej pomienionej sumy, lub w których liczba miejsc dla widzów przewyższa sto pięćdziesiąt, lecz nie przewyższa pięciuset.
20. Prywatne przedsiębiorstwa teatralne, cyrki, wrotniska (scating-ringi), tudzież ogrody do zabaw i sale z zamkniętemi lub otwartemi scenami, przeznaczone do wykonywania w nich pieśni, kupletów, sztuk akrobatycznych i innych tego rodzaju widowisk, jeżeli za wejście do tych ogrodów i sal pobiera się osobną opłatę, a które płacą komornego (wraz z wszystkiemi ubikacjami) ponad 10.000 mk. do 50.000 mk. rocznie, albo zajmują pomieszczenia, których wartość najemna obliczona jest, w celach poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich względnie podatku domowo-czynszowego lub budynkowego, w wysokości sum wyżej wskazanych.

KATEGORJA TRZECIA.

1. Handel drobny, czyli drobna sprzedaż towarów (prócz wymienionych w specjalnym wykazie, wydawanym przez Ministra Skarbu) wyłącznie spożywcom w zakładach, składających się z jednego pokoju, jeśli w nich pracuje, prócz właściciela lub zastępującego go dorosłego członka jego rodziny najwyżej jeden dorosły płatny subjekt handlowy.

UWAGA 1: Subjektów handlowych w wieku powyżej lat pięćdziesięciu liczy się dwóch za jednego, młodsi zaś od lat siedemnastu w rachubę nie wchodzą.

UWAGA 2: Za członków rodziny poczytuje się ojca, matkę, męża, żonę i pozostające z rodzicami we wspólnocie majątkowej dzieci i wnuki, w rodzinie zaś kupieckiej — wszystkich członków rodziny, wpisanych do jednego świadectwa kupieckiego z głową rodziny.

2. Skup zawodowy w celu odprzedaży wyłącznie wewnątrz państwa, a o ile to dotyczy ludności pogranicznej — i w celu wywozu za granicę, za sumę ponad 1.000.000 marek do 5.000.000 marek rocznie:

a) wszelkiego rodzaju towarów, prócz wskazanych pod literą b) niniejszego ustępu, bez utrzymywania w tym celu gdziekolwiek zakładów handlowych i pomieszczeń składowych i

b) surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa, oraz zwierząt domowych i drobiu, bez utrzymywania w tym celu gdziekolwiek zakładów handlowych.
3. Instytucje kredytowe z kapitałem zakładowym do 5.000.000 marek.
4. Budki, stoły i skarbczyki do wymiany pieniędzy w stolicy i miejscowościach I klasy.
5. Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe i stowarzyszenia spółdzielcze (spożywcze, kredytowe i t. p.) oraz kasy pożyczkowo-oszczędnościowe z kapitałem zakładowym ponad 1.000.000 do 5.000.000 marek.
6. Kantory i inne zakłady stręczenia oficjalistów i służby domowej.
7. Zakłady przemysłu restauracyjnego, prócz wyliczonych w kategorjach: I (p. 9), II (p. 10) i IV (p. 5).
8. Bilardy, utrzymywane oddzielnie od zakładów przemysłu restauracyjnego.
9. Pokoje umeblowane bez sprzedaży trunków wyskokowych i bez stołowania, jeżeli liczba wynajmowanych pokojów wynosi powyżej sześciu do dwudziestu.
10. Herbaciarnie, kawiarnie i mleczarnie, zajmujące więcej niż jeden pokój w celach spożycia na miejscu sprzedawanych w nich produktów.
11. Sprzedaż drobna wyłącznie wyrobów tytoniowych przydzielanych przez zarząd monopolowy.
12. Zakłady detalicznej sprzedaży trunków wyskokowych, prócz handli win zagranicznych (kategorja II, p. 12), oraz hurtowe składy piwa, miodu i krajowego wina winogronowego.
13. Apteki w stolicach i miejscowościach I i II klasy, jeżeli komorne za zajmowane przez nie lokale nie przenosi 10.000 marek rocznie, oraz wszystkie apteki w miejscowościach III i IV klasy.
14. Łaźnie:
a) z oddzielnemi kabinami w miejscowościach II, III i IV klasy;
b) bez oddzielnych kabin (ogólne)—w stolicy i miejscowościach I, II, III i IV klasy i
c) łazienki z wannami.
15. Zakłady handlu książkami, gazetami i innemi wytworami druku: w stolicy—jeżeli komorne za zajmowane przez nie lokale, nie przenosi 10.000 marek rocznie, w miejscowościach zaś I, II, III i IV klasy — wszystkie tego rodzaju zakłady.
16. Dostawy i antrepryzy na sumę ponad 300.000 marek do 5.000.000 marek.
17. Prywatne bibljoteki i czytelnie prowadzone w celach zysku, jeżeli obrót roczny przekracza 7.500.000 marek.
18. Prowadzone przez osoby prywatne zakłady naukowe wszelkiego rodzaju.
19. Stałe przedsiębiorstwa kinematograficzne, które płacą komornego nie więcej nad 10.000 mk. rocznie lub zajmują pomieszczenia, których wartość najemna obliczona jest w celach poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich względnie podatku domowo-czynszowego lub budynkowego, nie wyżej pomienionej sumy, lub w których liczba miejsc dla widzów nie przewyższa stu pięćdziesięciu.

Ruchome przedsiębiorstwa kinematograficzne opłacają świadectwa przemysłowe w wysokości 5.000 mk. i nie podlegają procentowemu podatkowi od zysku.
20. Prywatne przedsiębiorstwa teatralne, cyrki, wrotniska (scating-ringi), tudzież ogrody do zabaw i sale z zamkniętemi lub otwartemi scenami, przeznaczone do wykonywania w nich pieśni, kupletów, sztuk akrobatycznych i innych tego rodzaju widowisk, jeżeli za wejście do tych ogrodów i sal pobiera się osobną opłatę, a które płacą komornego nie więcej jak 10.000 marek rocznie, albo zajmują pomieszczenia, których wartość najemna obliczona jest w celach poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich względnie podatku domowo-czynszowego lub budynkowego na sumę nie wyższą od wyżej wskazanej.
21. Wydawanie wszelkiego rodzaju utworów drukowanych: naukowych, publicystycznych, literackich, artystycznych i muzycznych, z wyjątkiem wydawania pomienionych utworów przez autorów i ich spadkobierców, dopóki dla nich nie wygaśnie moc praw autorskich, jak również przez instytucje państwowe, społeczne i naukowe, szkoły, towarzystwa szerzące oświatę i wiedzę, stowarzyszenia gospodarczo-rolnicze i spożywcze oraz instytucje drobnego kredytu.

KATEGORJA CZWARTA.

1. Drobna sprzedaż towarów, wyszczególnionych w spisie, załączonym do artykułu 6 ze stałych niewielkich pomieszczeń, nie posiadających wyglądu i znaczenia izby, bez pomieszczenia składowego jeżeli w nich pracuje, prócz właściciela lub zastępującego go dorosłego członka jego rodziny, najwyżej jeden dorosły płatny subjekt handlowy (art. 34).
2. Skup zawodowy w celu odprzedaży wewnątrz Państwa za sumę do 1.000.000 marek rocznie:
a) wszelkiego rodzaju towarów, prócz wskazanych pod literą b) niniejszego ustępu, bez utrzymywania w tym celu zakładów handlowych i pomieszczeń składowych i
b) surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa, oraz zwierząt domowych i drobiu, bez utrzymywania w tym celu gdziekolwiek zakładów handlowych.
3. Budki, stoły i skarbczyki do wymiany pieniędzy w miejscowościach II, III i IV klasy.
4. Zajazdy i gospody poza obrębem miast, bez sprzedaży trunków wyskokowych, tytoniu i wyrobów tytoniowych.
5. Herbaciarnie, kawiarnie i mleczarnie, zajmujące najwyżej jedną izbę do spożycia na miejscu sprzedawanych tam produktów.
6. Zakłady sprzedaży lemoniady, wody selcerskiej i innych napojów chłodzących.
7. Kąpiele, utrzymywane w celach handlowych, miejsca do prania i do pojenia bydła.
8. Dostawy i antrepryzy na sumę ponad 30.000 marek do 300.000 marek.
9. Utrzymywanie pokojów umeblowanych bez

stołowania i bez sprzedaży trunków, jeżeli ilość odnajmowanych pokojów wynosi ponad dwa do sześciu.

10. Domy noclegowe.
11. Prywatne bibljoteki i czytelnie, prowadzone w celach zysku, jeżeli obrót roczny nie przekracza 7.500.000 marek.
12. Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe i stowarzyszenia spółdzielcze (spożywcze, kredytowe i t. p.) oraz kasy oszczędnościowe z kapitałem zakładowym do 1.000.000 marek.

KATEGORJA PIĄTA.

1. Handel rozwozowy towarami, wyszczególnionemi w specjalnych wykazach zatwierdzonych przez Ministra Skarbu i publikowanych trybem ustanowionym.
2. Handel obnośny towarami, wyszczególnionemi w specjalnych wykazach zatwierdzonych przez Ministra Skarbu i publikowanych trybem ustanowionym.

Dodatek III. Klasyfikacja przedsiębiorstw przemysłowych dla celów poboru zasadniczego podatku przemysłowego.

KATEGORJA PIERWSZA.

1. Wszelkiego rodzaju fabryki, wytwórnie, przemysł górniczy, utrzymywanie związków robotniczych (arteli) oraz samoistne artele giełdowe i inne, proceder przewozowy i rybołówstwo, ogrodnictwo i sadownictwo handlowe, oraz wszelkiego innego rodzaju przedsiębiorstwa przemysłowe, zatrudniające więcej niż tysiąc robotników, jeżeli nie są zaliczone do przedsiębiorstw, wyszczególnionych w następujących punktach 2—15.
2. Następujące przedsiębiorstwa przemysłowe z liczbą robotników powyżej pięciuset:
   a) przędzalnie bawełny;
   b) blicharnie, farbiarnie i apretury;
   c) walcownie szyn, żelaza, stali, cynku i miedzi, fabryki drutu, rur, wagonów i maszyn, odlewnie miedzi i bronzu, oraz zakłady mechanicznego wyrobu pudełek żelaznych;
   d) zakłady wytapiania tłuszczów, zakłady ekstraktów z tłuszczów i olejów, fabryki margaryny, mydła, stearyny oraz garbarnie (wyrób wszelkiego rodzaju skór, safjanu, skór łojkowych i zamszu);
   e fabryki chemiczne, fabryki artykułów chemicznych, kosmetycznych, aptecznych, farb, ekstraktów farbiarskich, lakierów terpentynowych, laku, szuwaksu, olejów mineralnych i smarów, asfaltu, gudronitu, parafiny i cerezyny.
3. Młyny do mielenia mąki, jeżeli ogólna długość średnicy wszystkich par żaren przenosi 152 metrów.
4. Olejarnie parowe o liczbie czynnych pras powyżej dwudziestu.
5. Rafinerje cukru i cukrownie z rafinerjami, wyrabiające ponad 29.476 ctn. m. rafinady.
6. Cukrownie, wyrabiające ponad 32.751 ctn. m. kryształu.
7. Zakłady drożdżowo-gorzelnicze, wyrabiające ponad 4.094 ctn. m. drożdży prasowanych.
8. Fabryki wódek, wyrabiające ponad 12.300 hektolitrów wiader różnego rodzaju wyrobów wódczanych.
9. Browary oraz warzelnie piwa i miodu, wyrabiające ponad 61.500 hektolitrów zacierowych piwa i miodu.
10. Fabryki tytoniu, wykupujące banderoli za sumę powyżej 30.000.000 marek.
11. Kopalnie węgla kamiennego, których wydajność wynosi 1.965.060 ctn. m. węgla.
12. Eksploatacja pokładów rudy, jeśli produkcja wszelkiego rodzaju rud przenosi 2.456.325 ctn. m.
13. Przedsiębiorstwa naftowe, jeśli produkcja nafty przenosi 3.275.100 ctn. m.
14. Przedsiębiorstwa dobywające sól, jeśli produkcja przenosi 1.228.162 ctn. m.
15. Przedsiębiorstwa państwowych kolei żelaznych.

KATEGORJA DRUGA.

1. Wszelkiego rodzaju fabryki, wytwórnie, przemysł górniczy, utrzymywanie związków robotniczych (arteli), oraz samoistne artele giełdowe i inne, proceder przewozowy i rybołówstwo, ogrodnictwo i sadownictwo handlowe oraz wszelkie inne przedsiębiorstwa przemysłowe, zatrudniające ponad pięćset do tysiąca robotników, jeżeli nie są zaliczone do przedsiębiorstw, wyszczególnionych w następujących punktach 2—16.
2. Następujące przedsiębiorstwa przemysłowe z liczbą robotników powyżej dwustu do pięciuset:
   a) przędzalnie bawełny;
   b) blicharnie, farbiarnie i apretury;
   c) walcownie szyn, żelaza, stali, cynku i miedzi, fabryki drutu, rur, wagonów i maszyn, odlewnie miedzi i bronzu, oraz zakłady mechanicznego wyrobu pudełek żelaznych;
   d) zakłady wytapiania tłuszczów, zakłady ekstraktów z tłuszczów i olejów, fabryki margaryny, mydła, stearyny oraz garbarnie (wyrób wszelkiego rodzaju skór, safjanu, skóry łojkowej i zamszu);
   e) fabryki chemiczne, fabryki artykułów chemicznych, kosmetycznych i aptecznych, farb, ekstraktów farbiarskich, lakierów terpentynowych, laku, szuwaksu, olejów mineralnych i smarów, asfaltu, gudronitu, parafiny i cerezyny.
3. Młyny do mielenia mąki, jeżeli ogólna długość średnicy wszystkich par żaren wynosi powyżej 102 do 152 metrów.
4. Olejarnie parowe o liczbie czynnych pras powyżej trzynastu do dwudziestu.
5. Rafinerje cukru i cukrownie z rafinerjami, wyrabiające ponad 19.650 do 29.476 ctn. m. rafinady.
6. Cukrownie, wyrabiające ponad 21.288 do 32.751 ctn. m. kryształu.
7. Zakłady drożdżowo-gorzelnicze, wyrabiające ponad 3.070 do 4.094 ctn. m. drożdży prasowanych.
8. Fabryki drożdży prasowanych, wyrabiające ponad 4.094 ctn. m. drożdży prasowanych.
9. Rektyfikacje okowity, jeżeli ilość oczyszczo-

nej przez nie okowity przenosi 2.460.000 stopni hektolitrowych.

10. Fabryki wódek, wyrabiające ponad 8.610 do 12.300 hektolitrów różnego rodzaju wyrobów wódczanych.
11. Browary i warzelnie piwa i miodu, wyrabiające ponad 36.900 do 61.500 hektolitrów zacierowych piwa i miodu.
12. Fabryki tytoniu, wykupujące banderoli za sumę ponad 20.000.000 do 30.000.000 marek.
13. Kopalnie węgla kamiennego, których wydajność wynosi ponad 1.310.040 do 1.965.060 ctn. m.
14. Eksploatacja pokładów rudy, jeśli produkcja wszelkiego rodzaju rud wynosi ponad 1.637.550 do 2.456.325 ctn. m.
15. Przedsiębiorstwa naftowe, jeśli produkcja nafty wynosi powyżej 2.128.815 do 3.275.100 ctn. m.
16. Przedsiębiorstwa dobywające sól, jeśli produkcja soli wynosi powyżej 818.775 do 1.228 162 ctn. m.

KATEGORJA TRZECIA.

1. Wszelkiego rodzaju fabryki, wytwórnie; przemysł górniczy, utrzymywanie związków robotniczych (arteli), oraz samoistne artele giełdowe i inne, proceder przewozowy, rybołówstwo, ogrodnictwo i sadownictwo handlowe, oraz wszelkie inne przedsiębiorstwa przemysłowe, zatrudniające powyżej 200 do pięciuset robotników, jeżeli nie są zaliczone do przedsiębiorstw, wyszczególnionych w następujących punktach 2—21.
2. Następujące przedsiębiorstwa przemysłowe z liczbą robotników powyżej stu do dwustu:
   a) przędzalnie wełny;
   b) blicharnie, farbiarnie i apretury;
   c) walcownie szyn, żelaza, stali, cynku i miedzi, fabryki drutu, rur, wagonów i maszyn, odlewnie miedzi i bronzu, oraz zakłady mechanicznego wyrobu pudełek żelaznych;
   d) zakłady wytapiania tłuszczów, zakłady ekstraktów z olejów i tłuszczów, fabryki margaryny, mydła, stearyny, oraz garbarnie (wyrób wszelkiego rodzaju skór, safjanu, skóry łojkowej i zamszu);
   e) fabryki chemiczne, fabryki artykułów chemicznych, kosmetycznych i aptecznych, farb, ekstraktów farbiarskich, lakierów terpentynowych, laku, szuwaksu, tłuszczów mineralnych i smarów, asfaltu, gudronitu, parafiny i cerezyny.
3. Młyny do mielenia mąki, jeżeli ogólna długość średnicy wszystkich par żaren wynosi powyżej 51 do 102 metrów.
4. Olejarnie parowe, jeśli liczba czynnych pras wynosi powyżej 7 do trzynastu.
5. Rafinerje cukru i cukrownie z rafinerjami, wyrabiające do 19.650 ctn. m. rafinady.
6. Cukrownie, wyrabiające powyżej 10.644 do 21.288 ctn. m. kryształu.
7. Gorzelnie, pędzące ponad 24.600 hektolitrów wódki 40-stopniowej (ponad 984.000 stopni hektolitrowych).
8. Zakłady drożdżowo-gorzelnicze, wyrabiające powyżej 1.228 do 3.070 ctn. m. drożdży prasowanych.
9. Fabryki drożdży prasowanych, wyrabiające od 2.047 do 4.094 ctn. m. drożdży prasowanych.
10. Rektyfikacje okowity, jeśli ilość oczyszczonej przez nie okowity wynosi powyżej 1.230.000 do 2.460.000 stopni hektolitrowych.
11. Fabryki wódek, wyrabiające powyżej 4.305 do 8.610 hektolitrów różnego rodzaju wyrobów wódczanych.
12. Browary i warzelnie piwa i miodu, wyrabiające od 18.450 do 36.900 hektolitrów zacierowych piwa i miodu.
13. Fabryki tytoniu, wykupujące banderoli za sumę od 10.000.000 do 20.000.000 marek.
14. Fabryki zapałek z liczbą robotników powyżej pięciuset.
15. Kopalnie węgla kamiennego, jeśli produkcja węgla wynosi powyżej 650.020 do 1.310.040 ctn. m.
16. Eksploatacja pokładów rudy, jeśli produkcja wszelkiego rodzaju rud wynosi powyżej 818.775 do 1.637.550 ctn. m.
17. Przedsiębiorstwa naftowe, jeśli produkcja nafty wynosi powyżej 1.146.285 do 2.128.815 cnt. m.
18. Przedsiębiorstwa dobywające sól, jeśli produkcja soli wynosi powyżej 409.387 do 818.775 ctn. m.
19. Przedsiębiorstwa wodociągowe, gazownie i elektrownie.
20. Miejskie i podmiejskie drogi żelazne z trakcją konną, elektryczną lub parową.
21. Przedsiębiorstwa wykonywania zdjęć fotograficznych dla kinematografów.

KATEGORJA CZWARTA.

1. Wszelkiego rodzaju fabryki i wytwórnie, przemysł górniczy, utrzymywanie związków robotniczych (arteli) i samoistne artele giełdowe i inne, proceder przewozowy, rybołówstwo, ogrodnictwo i sadownictwo handlowe, oraz wszelkie inne przedsiębiorstwa przemysłowe, zatrudniające powyżej pięćdziesięciu do dwustu robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — zatrudniające powyżej dwudziestu pięciu do dwustu robotników, jeżeli zakłady te nie są zaliczone do przedsiębiorstw, wyszczególnionych w następujących punktach 2—18.
2. Następujące przedsiębiorstwa przemysłowe, z liczbą robotników powyżej pięćdziesięciu do stu—przy fabrykacji ręcznej: powyżej zaś dwudziestu pięciu do stu — przy stosowaniu silników mechanicznych:
   a) przędzalnie bawełny;
   b) blicharnie, farbiarnie i apretury;
   c) walcownie szyn, żelaza, stali, cynku i miedzi, fabryki drutu, rur, wagonów i maszyn, odlewnie miedzi i bronzu, oraz zakłady mechanicznego wyrobu pudełek żelaznych;
   d) zakłady wytapiania tłuszczów, ekstraktów z tłuszczów i olejów, fabryki margaryny, mydła, stearyny, oraz garbarnie (wyrób wszelkiego rodzaju skór, safjanu, skóry łojkowej i zamszu);

e) fabryki chemiczne, fabryki artykułów chemicznych, kosmetycznych i aptecznych, farb, ekstraktów farbiarskich, lakierów terpentynowych, laku, szuwaksu, olejów mineralnych i smarów, asfaltu, gudronitu, parafiny i cerezyny.

3. Młyny do mielenia mąki, jeśli ogólna długość średnicy wszystkich par żaren wynosi ponad 15 do 51 metrów.
4. Olejarnie parowe o liczbie czynnych pras nie wyżej siedmiu.
5. Cukrownie, wyrabiające nie wyżej 10.644 ctn. m. kryształu.
6. Gorzelnie, pędzące powyżej 12.300 do 24.600 hektolitrów wódki 40-stopniowej (powyżej 492.000 do 984.000 stopni hektolitrowych).
7. Zakłady drożdżowo-gorzelnicze, wyrabiające powyżej 409 do 1.228 ctn. m. drożdży prasowanych.
8. Fabryki drożdży prasowanych, wyrabiające od 614 do 2.047 ctn. m. drożdży prasowanych
9. Rektyfikacje, jeżeli ilość oczyszczonej przez nie okowity wynosi ponad 369.000 do 1.230.000 stopni hektolitrowych.
10. Fabryki wódek, wyrabiające powyżej 1.230 do 4.305 hektolitrów różnego rodzaju wyrobów wódczanych.
11. Browary i warzelnie piwa i miodu, wyrabiające od 6.150 do 18.450 hektolitrów zacierowych piwa i miodu.
12. Fabryki tytoniu, wykupujące banderoli za sumę od 3.000.000 do 10.000.000 marek.
13. Fabryki zapałek: przy fabrykacji ręcznej z liczbą robotników powyżej dwustu do pięciuset, a przy stosowaniu silników mechanicznych z liczbą robotników powyżej stu do pięciuset.
14. Kopalnie węgla kamiennego, jeżeli produkcja węgla wynosi powyżej 196.506 do 655.020 ctn. m.
15. Eksploatacja pokładów rudy, jeśli produkcja wszelkiego rodzaju rud wynosi powyżej 245.632 do 818.775 ctn. m.
16. Przedsiębiorstwa naftowe, jeśli produkcja nafty wynosi powyżej 327.510 do 1.146.285 ctn. m.
17. Przedsiębiorstwa dobywające sól, jeśli produkcja wynosi powyżej 122.816 do 409.387 ctn. m.
18. Poniżej wymienione zakłady rzemieślnicze (warsztaty) w stolicy i miejscowościach I klasy, z liczbą robotników ponad piętnastu — przy fabrykacji ręcznej, a po nad dziesięciu przy stosowaniu silników mechanicznych, jeżeli zakłady, te ze względu na liczbę robotników, nie podlegają obciążeniu na zasadzie ustępu drugiego kategorji pierwszej, drugiej i trzeciej, a mianowicie: zakłady jubilerskie, zegarmistrzowskie wyrobów złotych i srebrnych, bronzów artystycznych, instrumentów fizycznych, chirurgicznych i lekarskich, zakłady instalacji urządzeń gazowych i wodociągowych, wyrobu octu, smarów do kół i kopyt, sztucznych wód mineralnych, wyrobów perfumeryjnych, oraz cukiernie i piekarnie.

KATEGORJA PIĄTA.

1. Wszelkiego rodzaju fabryki, wytwórnie, przemysł górniczy, utrzymywanie związków robotniczych (arteli), oraz samoistne artele giełdowe i inne, proceder przewozowy i rybołówstwo, ogrodnictwo i sadownictwo handlowe, oraz inne przedsiębiorstwa przemysłowe, z liczbą robotników powyżej piętnastu do pięćdziesięciu, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych z liczbą robotników powyżej dziesięciu do dwudziestu pięciu, jeżeli zakłady te nie należą do liczby przedsiębiorstw, wyszczególnionych w następujących punktach 2—17.
2. Młyny do mielenia mąki, jeżeli ogólna długość średnicy wszystkich par żaren wynosi powyżej 8 do 15 metrów.
3. Gorzelnie, pędzące powyżej 6.150 do 12.300 hektolitrów wódki 40-stopniowej (powyżej 246.000 do 492.000 stopni hektolitrowych).
4. Zakłady drożdżowo-gorzelnicze, wyrabiające do 409 ctn m. drożdży prasowanych.
5. Fabryki drożdży prasowanych, wyrabiające od 205 do 614 ctn. m. drożdży prasowanych.
6. Rektyfikacje, jeżeli ilość oczyszczonej przez nie okowity nie przenosi 369.000 stopni hektolitrowych.
7. Fabryki wódek, wyrabiające do 1.230 hektolitrów różnego rodzaju wyrobów wódczanych.
8. Browary i warzelnie piwa i miodu, wyrabiające od 1.845 do 6.150 hektolitrów zacierowych piwa i miodu.
9. Fabryki wódek z owoców i winogron, jeżeli ze względu na liczbę robotników zakłady te nie podlegają obciążeniu na ogólnych zasadach w kategorji wyższej.
10. Fabryki tytoniu, wykupujące banderoli za sumę do 3.000.000 marek.
11. Fabryki zapałek, z liczbą robotników: do dwustu — przy fabrykacji ręcznej i do stu — przy stosowaniu silników mechanicznych.
12. Kopalnie węgla kamiennego, jeżeli produkcja węgla wynosi powyżej 65.502 do 196.506 ctn. m.
13. Eksploatacja pokładów rudy, jeżeli produkcja wszelkiego rodzaju rudy wynosi powyżej 81.877 do 245.632 ctn. m.
14. Przedsiębiorstwa naftowe, jeżeli produkcja nafty wynosi powyżej 98.253 do 327.510 ctn. m.
15. Przedsiębiorstwa dobywające sól, jeżeli produkcja soli wynosi od 40.939 do 122.816 ctn. m.
16. Główne kantory przedsiębiorstw żeglugi.
17. Poniżej wymienione zakłady rzemieślnicze (warsztaty) w stolicy i miejscowościach I klasy, z liczbą robotników powyżej dziewięciu do piętnastu — przy fabrykacji ręcznej i powyżej siedmiu do dziesięciu — przy stosowaniu silników mechanicznych, a mianowicie: zakłady jubilerskie, zegarmistrzowskie, wyrobów złotych i srebrnych, bronzów artystycznych, instrumentów fizycznych, chirurgicznych i lekarskich, zakłady instalacji urzą-

dzeń gazowych i wodociągowych, zakłady wyrabiające ocet, szuwaks, smary do kół i kopyt, lakiery, farby, sztuczne wody mineralne, wyroby perfumeryjne, oraz cukiernie i piekarnie.

KATEGORJA SZÓSTA.

1. Wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa przemysłowe, prócz wyszczególnionych w następujących punktach 2—10, z liczbą robotników powyżej dziewięciu do piętnastu — przy fabrykacji ręcznej i powyżej siedmiu do dziesięciu—przy stosowaniu silników mechanicznych, oraz artele robotnicze, proceder przewozowy i rybołówstwo, ogrodnictwo oraz sadownictwo handlowe — z liczbą robotników powyżej dziewięciu do piętnastu.
2. Młyny do mielenia mąki, jeżeli ogólna długość średnicy wszystkich par żaren wynosi powyżej 4 do 8 metrów.
3. Gorzelnie, pędzące do 6.150 hektolitrów wódki 40-stopniowej (nie więcej nad 246.000 stopni hektolitrowych).
4. Miodosytnie, zakłady wyrabiające lakier spirytusowy i politurę, jeżeli ze względu na liczbę robotników zakłady te nie podlegają o obciążeniu na zasadach ogólnych w kategrji wyższej.
5. Browary i warzelnie piwa i miodu, wyrabiające do 1.845 hektolitrów zacierowych piwa i miodu.
6. Fabryki drożdży, wyrabiające do 205 ctn. m. drożdży prasowanych.
7. Kopalnie węgla kamiennego, jeżeli produkcja węgla wynosi powyżej 65.502 ctn. m.
8. Eksploatacja pokładów rudy, jeżeli produkcja wszelkiego rodzaju rud wynosi do 81.877 ctn.m.
9. Przedsiębiorstwa naftowe, jeżeli produkcja nafty wynosi do 98.253 ctn. m.
10. Przedsiębiorstwa dobywające sól, jeżeli produkcja soli wynosi do 40.939 ctn. m.

KATEGORJA SIÓDMA.

1. Wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa przemysłowe, prócz wyszczególnionych w następującym ustępie 2, z liczbą robotników powyżej czterech do dziewięciu—przy fabrykacji ręcznej i powyżej czterech do siedmiu—przy stosowaniu silników mechanicznych, oraz artele robotnicze, proceder przewozowy i rybołówstwo, ogrodnictwo oraz sadownictwo handlowe—z liczbą robotników powyżej czterech do dziewięciu.
2. Młyny do mielenia mąki, jeżeli ogólna długość średnicy wszystkich żaren wynosi od 1 do 4 metrów.

KATEGORJA ÓSMA.

1. Wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa przemysłowe, prócz wymienionych w ustępie 2, z liczbą robotników od jednego do czterech —zarówno przy fabrykacji ręcznej, jak przy stosowaniu silników mechanicznych; oraz proceder przewozowy i rybołówstwo, ogrodnictwo oraz sadownictwo handlowe, z taką samą liczbą stałych robotników (patrz ustępy 7 i 8 art. 6).
2. Młyny do mielenia mąki, jeżeli ogólna długość średnicy wszystkich par żaren wynosi do 1 metra.

UWAGA 1: Przez silniki mechaniczne w niniejszej klasyfikacji należy rozumieć wszelkiego rodzaju silniki, prócz poruszanych siłą ludzką, wiatrem lub siłą zwierzęcą.

UWAGA 2: Przy łącznej pracy w młynach do mielenia mąki kamieni walcowych i żaren, lub przy stosowaniu wyłącznie kamieni walcowych, jeden cm. długości pary kamieni walcowych należy uważać za równy trzem cm. średnicy pary żaren, trzy zaś łącznie czynne walce liczą się za dwiepary.

UWAGA 3: Przedsiębiorstwa górnicze, zaliczone do VI kategorji, oraz wzmiankowane w VI kategorji gorzelnie, browary i warzelnie piwa i miodu, miodosytnie i zakłady wyrabiające lakier spirytusowy i politurę, oraz zakłady wyrabiające drożdże, podlegają obciążeniu zasadniczym podatkiem przemysłowym według stawek, określonych dla I klasy miejscowości, bez względu na to, gdzie się wspomniane przedsiębiorstwa znajdują.

Dodatek IV. Wykaz kwot zasadniczego podatku przemysłowego, ustanowionych dla przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych.

A. Dla przedsiębiorstw handlowych.

	We wszystkich miejscowościach	w Warszawie	w miejscowościach KLASY I.	II.	III.	IV.
	M	a	r	e	k	
I. Dla zakładów handlowych	166.000		—	—	—	—
dla ich pomieszczeń składowych	16.600	—	—	—	—	—
II. Dla zakładów handlowych	—	62.500	52.500	42.500	32.500	22.500
dla ich pomieszczeń składowych	—	6.250	5.250	4.250	3.250	2.250
III. Dla zakładów handlowych	—	17.500	15.000	12.500	10.000	7.500
dla ich pomieszczeń składowych		1.750	1.500	1.250	1.000	750
IV. Dla zakładów handlowych	—	5.000	4.250	3.250	2.500	1.250
V. a) dla handlu rozwozowego	7.500	—	—	—	—	—
b) dla handlu obnośnego	2.500	—	—	—	—	—

B. Dla przedsiębiorstw przemysłowych.

	We wszystkich miejscowościach	w Warszawie	I.	II.	III.	IV.
I. Kategorja	250.000	—	—	—	—	—
II. "	165.000	—	—	—	—	—
III. "	83.000	—	—	—	—	—
IV. "	25.000		—	—	—	—
V.	9.000		—	—	—	—
VI.	—	7.000	6.000	5.000	4.000	3.000
VII. "	—	2.800	2.200	1.800	1.200	800
VIII. "	—	1.000	800	600	400	300

C. Dla handlu jarmarcznego.

	Dla handlu hurtowego	Dla handlu detalicznego
	Marek	
Na jarmarkach trwających ponad 21 dni	20.000	5.000
" " " 2 dni do 21 dni	15.000	4.250
" " od 2 dni do 7 dni	6.000	1.700

D. Dla przesiębiorstw żeglugi.

(P. 3 ros. ustawy z 9 stycznia 1915 r. Nr. 19 Zbioru Praw i Rozp. z 1915):

1) Statki parowe, według powierzchni ogrzewalnej kotłów parowych po 10 mk. za każde 0.10 m² tej powierzchni,
2) statki motorowe, według siły motorów, po 40 mk. za każdą jednostkę siły (koń parowy),
3) żaglowce metalowe, według powierzchni pokładu po 12 mk. za każde 4,5 m² powierzchni pokładu,
4) żaglowce z drzewa z pokładu, według powierzchni pokładu po 8 mk. za każde 4,5 m² tej powierzchni,
5) żaglowce z drzewa bez pokładu (berlinki) według powierzchni, obliczonej przez pomnożenie długości żaglowca (berlinki) przez jego szerokość po 4 mk. za każde 4,5 m² tej powierzchni.

Dodatek V. Wykaz kwot zasadniczego podatku przemysłowego od osobistych zajęć przemysłowych.

Kategorja	Nazwa zajęcia przemysłowego	Marek
II.	Ekspedytorzy nie utrzymujący oddzielnych kantorów i pomocników handlowych, lecz trudniący się osobiście na własny rachunek opłacaniem w urzędach celnych ceł za towary, otrzymywane z zagranicy przez osoby trzecie:	
	1. Przy urzędach celnych, znajdujących się przy głównych linjach kolei żelaznych .	75.000
	2. Przy urzędach celnych, znajdujących się przy bocznych linjach kolei żelaznych .	52.500
	3. Przy urzędach celnych znajdujących się przy wszelkich innych linjach	42.500
III.	Makierzy giełdowi:	
	1. Na giełdzie warszawskiej	51.000
	2. Na innych giełdach	39.000
IV.	Inspektorzy i ajenci towarzystw ubezpieczeniowych, żeglugowych i innych przedsiębiorstw przewozowych oraz instytucji kredytowych, o ile prowadzą operacje bez utrzymywania oddzielnych kantorów lub filji, oraz wszelkiego rodzaju i nazwy pośrednicy handlowi, zajmujący się swym procederem bez prowadzenia oddzielnych zakładów:	
	1. W Warszawie i miejscowościach I klasy .	10.000
	2. W miejscowościach II klasy.	8.000
	3. W miejscowościach III i IV klasy . . .	6.000
VI.	Subjekci podróżujący (komiwojażerowie)	10.000

Podział linji kolejowych na główne i boczne ustanowi Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych.

Dodatek do ustępu 1 kategorji 3, klasyfikacji przedsiębiorstw handlowych ((dodatek II do art. 3. 368 u. r.)).

Wykaz towarów, któremi nie wolno handlować na podstawie świadectw przemysłowych na przedsiębiorstwa handlowe trzeciej kategorji.

1. Drogie kamienie, wyroby złote i platynowe.
2. Wyroby ze srebra, bronzu, platerowane i z brytaniku, z wyjątkiem drobnych tanich wyrobów z tych metali, jak: krzyżyki, pierścionki, kolczyki i t. p.
3. Wszelkiego rodzaju wyroby z marmuru, jaspisu, nefrytu i innych drogich kamieni, z wyjątkiem drobnych tanich wyrobów z tych kamieni.
4. Wszelkiego rodzaju wyroby majolikowe.
5. Kość słoniowa, szyldkret, korale, bursztyny, perłowa macica, pianka morska, oraz wyroby z tych materjałów, z wyjątkiem drobnych tanich wyrobów z tych materjałów.
6. Starożytności.
7. Maszyny oraz ich części, prócz używanych części maszyn rolniczych.

UWAGA: Nie zalicza się do maszyn: młynków do kawy, maszynek do siekania mięsa i innych tego rodzaju przedmiotów domowego użytku.

8. Metale, prócz żelaza, żelaza lanego, cyny i ołowiu.
9. Pojazdy na resorach i sprężynach oraz wszelkie do nich przybory.
10. Trumny metalowe, kasy ogniotrwałe, łóżka i umywalnie, prócz lichych, materace sprężynowe i siatkowe.
11. Samowary miedziane — oprócz mosiężnych, miedziane rondle, miednice i dzbany.
12. Wszelkiego rodzaju broń.
13. Przybory optyczne, fotograficzne, chirurgiczne, fizyczne i t. p., oraz armatury elektryczne.
14. Aparaty do filtrowania wody i przybory wodociągowe; metalowe natryski i wanny.
15. Meble wyściełane, rzeźbione, politurowane i woskowane, oprócz używanych.
16. Zwierciadła większe niż 9.5 m² powierzchni.
17. Instrumenty muzyczne, prócz ludowych.
18. Obrazy ręcznie malowane.
19. Wyroby gumowe i gutaperkowe, prócz kaloszy, zabawek dziecinnych i wyrobów drobnych, jak: grzebienie, kółka, guziki i t. p.
20. Uprząż wszelka i wyroby rymarskie, prócz prostej uprzęży chłopskiej i do zaprzęgów furmańskich z odpowiedniemi przyborami, i oprócz tanich siodeł, używanych przez ludność miejscową.
21. Jaszczur, skóra giemzowa, zamsz, biała skóra, łosica, skóra lakierowana i odciskana, oraz wyroby z tych skór.
22. Farby — prócz klejowych; artykuły apteczne w stolicy i miejscowościach pierwszych dwóch klas.
23. Futra—z wyjątkiem wilczych, zajęczych, wiewiórczych i ze zwierząt domowych, puch edredonowy i łabędzi, oraz pióra do ozdoby, przywożone z zagranicy.

24. Gotowe nowe ubrania, z wyjątkiem ludowych i bielizna do noszenia z cienkiego płótna lnianego.
25. Koronki zagraniczne, tiul, gazy oraz naszycia i hafty na batyście.
26. Wszelkiego rodzaju materje i tkaniny, prócz barchanu, perkalu, płótna domowej roboty, kretonu, nankinu, kitajki, sarpinki, kumaczy, pasów, wstążek, taśmy, jak również prostego perkalu krajowego wyrobu w kawałkach i skrawkach, mających nie więcej jak 7.5 m.
27. Wszelkiego rodzaju wyroby produkcji zagranicznej, prócz drobnych artykułów galanteryjnych, jak: guziki, haftki, igły, szpilki i t. p.
28. Dywany wyrobu fabrycznego, rzeczy oficerskie i gotowe kapelusze męskie i damskie, prócz ludowych.
29. Wyroby porcelanowe i kryształowe, prócz naczyń stołowych.
30. Towary gastronomiczne i kolonjalne.

UWAGA 1: Specjalny handel cukrem, herbatą, kawą wyrobami perfumeryjnemi, lampami, obiciami, przędzą i koronkami krajowemi, zakładom trzeciej kategorji nie jest dozwolony.

UWAGA 2: Właścicielom pracowni: zegarmistrzowskich, rękawiczniczych, szewskich, i kapeluszniczych z liczbą najemnych robotników nie wyżej 4-ch, dozwala się utrzymywać za świadectwem przemysłowem III kategorji przedsiębiorstw handlowych, po jednym zakładzie handlowym, składającym się nie więcej, jak z jednego pokoju, znajdującego się w bezpośredniem połączeniu z pracownią dla sprzedaży wyrobów własnej produkcji, wyszczególnionych w ustępach 2, 21 i 28 niniejszego wykazu.

UWAGA 3: Na podstawie świadectw przemysłowych dla III kategorji przedsiębiorstw handlowych dozwala się wykonywać drobną sprzedaż wyłącznie spożywcom towarów wymienionych w ustępach 11, 24, 26, 27 i 30 powyższego wykazu, jeżeli w przedsiębiorstwie oprócz właściciela lub zastępującego go dorosłego członka rodziny, pracuje najwyżej jeden dorosły płatny subjekt handlowy, a sprzedaż tych towarów odbywa się w miejskich halach i kramach lub na tygodniowych targach z wszelkiego rodzaju ruchomych lub też stałych niewielkich pomieszczeń.

Dodatek do art. 6 (371 u. r.).

Wykaz towarów, które dozwala się sprzedawać w handlu obnośnym, oraz wszelkiego rodzaju ruchomych i przenośnych pomieszczeń, a na podstawie świadectw przemysłowych na przedsiębiorstwa handlowe czwartej kategorji — również ze stałych niewielkich pomieszczeń.

1. Wszelkiego rodzaju produkty rolnicze, bydło, ptactwo, drwa, węgiel, drzewo budulcowe, kamienie, glina i inne materjały budowlane.
2. Chleb pieczony, sól, mięso, ryby, owoce, jarzyny, warzywa i inne artykuły żywności, surowe lub przyrządzone do spożycia, oraz kwas, „zbiteń", lody i łakocie ludowe.
3. Wyroby przemysłu ludowego i domowego, z wyjątkiem wyrobów złotych, srebnych i z drogich kamieni.
4. Ubranie i obuwie ludowe, wyroby pończosznicze i wojłokowe, oraz chustki bawełniane i wełniane i chusteczki kobiece.
5. Drobne artykuły galanteryjne ludowe i zabawki dziecinne.
6. Używane sprzęty domowe, łom żelazny, szkło stłuczone, gałgany i kości.
7. Sierpy, kosy, łopaty, topory i inne ręczne narzędzia rolnicze.
8. Smoła, dziegieć, rogoże, łyko, szczecina, puch, pierze, mydło i gąbki.
9. Zapałki, hubka i krzesiwo.
10. Kwiaty, rośliny i ptaki śpiewające.
11. Gazety, książki i inne dzieła druku, tudzież obrazy.
12. Wyroby tytoniowe.
13. Nafta.
14. Herbata, w paczkach do 5 dk., jeżeli cały zapas nie wynosi więcej niż 120 dk.
15. Cukier, o ile zapas nie wynosi więcej niż 1 głowa.
16. Herbata prasowana, o ile zapas nie wynosi więcej niż 10 cegiełek.
17. Odpadki naftowe.

UWAGA: Minister Skarbu mocen jest uzupełnić niniejszy wykaz przez dodanie towarów powyżej nie wymienionych.

Dodatek do art 25 (416).

Wykaz towarów, które dozwala się sprzedawać na podstawie świadectw przemysłowych dla handlu obnośnego i rozwozowego poza obrębem osad miejskich.

1. Wszelkiego rodzaju przedmioty chrześcijańskiego kultu religijnego pod warunkiem jednak, że sprzedaż prowadzą osoby, którym handel tego rodzaju przedmiotami, w myśl obowiązujących przepisów, jest dozwolony.
2. Wszelkiego rodzaju wyroby galanteryjne krajowej produkcji, oraz drobne towary galanteryjne wyrobu zagranicznego jak: guziki, haftki i t. p.
3. Towary łokciowe wyrobu krajowego.
4. Kapelusze, czapki, kaszkiety i wszelkie gotowe ubrania.
5. Futra jelenie, wilcze, wiewiórcze, zajęcze i ze zwierząt domowych.
6. Towary skórzane, obuwie, kalosze gumowe i ceraty.
7. Wszelkie smary do osi, kół, rzemieni i t. p. preparaty do czyszczenia metali, do sklejania porcelany, szkła i t. p
8. Towary kosmetyczne wyrobu krajowego.
9. Korzenie, trawy i wszelkie nasiona, w tej liczbie lecznicze i farbiarskie.
10. Zegarki, z wyjątkiem oprawnych w złoto.
11. Ludowe instrumenty muzyczne.

12. Biusty, statuetki i t. p. przedmioty z gipsu, alabastru i gliny.
13. Zabawki dziecinne.
14. Materjały piśmienne.
15. Naczynia i przybory kuchenne.
16. Sznury i siecie, worki i rogóżki.
17. Drobne wyroby żelazne, noże kosy i sierpy.
18. Wszelkie wagi i przyrządy do nich.
19. Ręczne narzędzia rzemieślnicze.
20. Ołów i śrut myśliwski.
21. Kosze i wszelkie wyroby z drutu i blachy, story, parawany, fotele, krzesła, stoły, altanki, podstawki do kwiatów i t. p. wyroby z trzciny i prętow.
22. Wszelkiego rodzaju narzędzia gospodarczo-rolnicze.
23. Towary kolonjalne.
24. Wody sztuczne, mineralne i owocowe.
25. Wyroby tytoniowe.
26. Wszelkie nie objęte powyższym wykazem przedmioty wymienione w wykazie dołączonym do art. 6 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, które dozwala się sprzedawać w handlu obnośnym w obrębie miast.

UWAGA: Powyższy wykaz towarów, jakoteż wykaz towarów, zawarty w dodatku do art. 6 ustawy, obowiązuje dla handlu obnośnego i rozwozowego na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej.

Dla handlu obnośnego i rozwozowego, wykonywanego na obszarze b. dzielnicy austrjackiej i pruskiej, mają zastosowanie wykazy towarów, zawarte w odnośnych ustawach przemysłowych, obowiązujących w tych dzielnicach.

Dodatek do art. 55 (448).

Klasyfikacja przedsiębiorstw według wysokości zysku.

A. Przedsiębiorstwa handlowe.

I kategorji:

jeżeli zysk jest większy od . . . . 2.000.000 mk.

II kategorji:

w stolicach, jeżeli zysk jest większy	od	600.000	„
	do	2.000.000	„
w miejscowościach I klasy . . .	od	500.000	„
	do	2.000.000	„
„ II „ . . .	od	400 000	„
	do	2.000.000	„
„ III „ . . .	od	300.000	„
	do	2.000.000	„
„ IV „ . . .	od	200 000	„
	do	2.000.000	„

III kategorji:

w stolicach, jeżeli zysk jest większy	od	120.000	mk.
	do	600.000	„
„ I „ . . .	od	100.000	„
	do	500.000	„
„ II „ . . .	od	80.000	„
	do	400.000	„
w miejscowościach III klasy . . .	od	60.000	„
	do	300 000	„
„ IV „ . . .	od	40 000	„
	do	200.000	„

IV kategorji:

jeżeli zysk jest mniejszy od norm, wskazanych podług klas miejscowości dla przedsiębiorstw III kategorji.

B. Przedsiębiorstwa przemysłowe.

I kategorji, jeżeli zysk jest większy	od	6.000.000	mk.
II „ „ „ „ „	od	4.000.000	„
	do	6.000 000	„
III kategorji, jeżeli zysk jest większy	od	2.000.000	mk.
	do	4.000.000	„
IV „ „ „ „ ,	od	600 000	„
	do	2.000.000	„
V „ „ „ „ „	od	200.000	„
	do	600.000	„

VI kategorji:

w stolicach, jeżeli zysk jest większy	od	120.000	mk.
	do	200.000	„
w miejscowościach I klasy . . .	od	100.000	„
	do	200 000	„
„ „ II „ . . .	od	80.000	„
„ „ III „ . . .	od	60.000	„
„ „ IV „ . . .	od	40.000	„

VII kategorji:

w stolicach, jeżeli zysk jest większy	od	60.000	mk.
	do	120.000	„
w miejscowościach I klasy . . .	od	48.000	„
	do	100.000	„
„ II „ . . .	od	40.000	„
	do	80.000	„
„ III „ . . .	od	28.000	„
	do	60.000	„
„ IV „ . . .	od	20.000	„
	do	40.000	„

VIII kategorji:

jeżeli zysk jest mniejszy od norm, wskazanych podług klas miejscowości dla przedsiębiorstw VII kategorji.

126.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 30 stycznia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w celu wykonania ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66 poz. 437) o ujednostajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o państwowym podatku przemysłowym, na cały obszar Rzeczypospol. Polskiej.

Na mocy art. 34 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66, poz. 437) o ujednostajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o państwowym podatku przemysłowym na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. 1922 r. Nr. 2 poz. 7) zarządza się co następuje:

§ 1. Tekst ustawy o państwowym podatku przemysłowym ogłoszony rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 17 stycznia 1922 roku (Dz. U. R. P. № 17 poz. 140) obowiązuje na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej za rok padatkowy 1921, o ile chodzi o dodatkowy podatek przemysłowy, zaś od roku podatkowego 1922 do końca roku podatkowego 1923 na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Od powyższego czasu ma zastosowanie niniejsze rozporządzenie.

Powołane w niniejszem rozporządzeniu artykuły ustawy odnoszą się do numeracji tychże, zawartej w wymienionym w ustępie pierwszym tego paragrafu tekście ustawy.

§ 2. Przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, wymienione w art. 1 ustawy o państwowym podatku przemysłowym tudzież osobiste zajęcia przemysłowe, zaliczone w dodatku V do art. 3 tej ustawy do kategorji II i III, jak również wymienieni w ustępie 2 art. 90 ustawy ajenci zaliczeni do kategorji IV osobistych zajęć przemysłowych, opłacają podatek przemysłowy zasadniczy i dodatkowy.

Samodzielne wolne zajęcia zawodowe, wyliczone w ustępie 2 art. 90 ustawy nie opłacają zasadniczego podatku przemysłowego, lecz tylko podlegają dodatkowemu podatkowi przemysłowemu w postaci procentowego podatku od zysku.

Wydawcy pism perjodycznych opłacają zasadniczy i dodatkowy podatek przemysłowy, o ile wydawca nie jest równocześnie wyłącznym autorem pisma perjodycznego, w którym to wypadku podlega w myśl ustępu 2 art. 90 ustawy tylko dodatkowemu podatkowi przemysłowemu.

§ 3. Przedsiębiorstwa, które dotychczas na zasadzie pierwotnego brzmienia art. 6 ustawy były wolne od opłacania podatku przemysłowego, a obecnie nie weszły do spisu przedsiębiorstw uwolnionych od podatku na zasadzie obecnego brzmienia tego artykułu i nie mogą być zaliczone celem oznaczenia wysokości zasadniczego podatku przemysłowego do jednej z kategorji, zawartych w II i III dodatku do art. 3 ustawy zalicza się w myśl ostatniego ustępu art. 6 ustawy w sposób następujący:

1) przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe i stowarzyszenia spółdzielcze (spożywcze, kredytowe i t. p.) oraz kasy pożyczkowo-oszczędnościowe;
   a) z kapitałem zakładowym ponad 20.000.000 mk. — do kategorji I,
   b) z kapitałem zakładowym ponad 5.000.000 mk. do 20.000.000 mk. do kategorji II,
   c) z kapitałem zakładowym ponad 1.000.000 mk. do 5.000.000 mk. — do kategorji III,
   d) z kapitałem zakładowym do 1.000.000 mk. — do kategoji IV przedsiębiorstw handlowych;
2) utrzymywanie pokojów umeblowanych bez stołowania i bez sprzedaży trunków, jeżeli ilość odnajmowanych pokojów wynosi ponad 2 do 6 zalicza się do przedsiębiorstw handlowych IV kategorji;
3) domy noclegowe zalicza się do przedsiębiorstw handlowych IV kategorji;
4) prywatne biblioteki i czytelnie prowadzone w celach zysku zalicza się do przedsiębiorstw handlowych IV kategorji, a jeżeli obrót roczny przekracza 7.500.000 mk. do przedsiębiorstw handlowych III kategorji;
5) prowadzone przez osoby prywatne zakłady naukowe wszelkiego rodzaju zalicza się do III kategorji przedsiębiorstw handlowych;
6) prowadzone przez osoby prywatne przedsiębiorstwa teatralne zalicza się do przedsiębiorstw handlowych I, II lub III kategorji, stosownie do znamion, unormowanych dla cyrków, wrotnisk, ogrodów do zabaw i sal z zamkniętemi lub otwartemi scenami, przeznaczonemi do wykonywania na nich widowisk;
7) przedsiębiorstwa państwowych kolei żelaznych zalicza się do I kategorji przedsiębiorstw przemysłowych;
8) przedsiębiorstwa wykonywania zdjęć fotograficznych dla kinematografów zalicza się do przedsiębiorstw przemysłowych III kategorji;
9) do kategorji VIII przedsiębiorstw przemysłowych zalicza się również przedsiębiorstwa, wymienione w ustępie 1 tej kategorji, które zatrudniają chociażby jednego najemnego robotnika;
10) prowadzone zawodowo ogrodnictwo i sadownictwo zalicza się do tej kategorji przedsiębiorstw przemysłowych, jaka odpowiada ilości zatrudnionych w przedsiębiorstwie robotników.

§ 4. Zakres działania, organizację wewnętrzną oraz normy postępowania komisji miejscowych i okręgowych do spraw podatku przemysłowego określa się na zasadzie części trzeciej art. 9 ustawy w sposób poniżej w §§ 5—16 ustalony.

§ 5. Do wymiaru procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, tudzież od zysków i zarobków osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych powołane są komisje miejscowe do spraw podatku przemysłowego (część druga, art. 9 ustawy).

Komisje te tworzą się przy każdym urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych (inspektoracie skarbowym, administracji podatków) dla całego okręgu oznaczonego urzędu.

Komisje składają się z przewodniczącego, którym jest naczelnik urzędu podatków i odłat skarbowych (inspektoratu skarbowego, administracji podatków) lub jego zastępca i z 6 członków powołanych z grona płatników procentowego podatku od zysku.

Dwóch członków wybierają sejmiki lub Rady powiatowe, dwóch reprezentacje miast w siedzibie komisji, dwóch zaś członków mianuje dyrektor właściwej izby skarbowej na wniosek przewodniczącego komisji.

§ 6. W okręgach wyłącznie miejskich z 6 członków komisji, — 4 członków wybierają rady miejskie, dwóch zaś mianuje jak wyżej dyrektor właściwej izby skarbowej; przyczem wybory i mianowania należy przeprowadzić o ile można w ten sposób, by w skład komisji każdego okręgu wchodzili

płatnicy procentowego podatku od zysku z tegoż okręgu.

§ 7. Komisje okręgowe do spraw podatku przemysłowego tworzą się przy każdej izbie skarbowej na okręg tej izby.

Komisje te są instancjami apelacyjnemi do wszelkich spraw zasadniczego i dodatkowego podatku przemysłowego.

§ 8. Wymienione w poprzednim paragrafie komisje składają się z przewodniczącego, którym jest dyrektor izby skarbowej lub jego zastępca, z trzech urzędników tejże izby, mianowanych przez Ministra Skarbu na wniosek dyrektora izby skarbowej i z czterech członków, powołanych z grona płatników podatku; po jednym z tych członków wybierają rady wojewódzkie i miejskie w siedzibie komisji, dwóch zaś mianuje Minister Skarbu na wniosek dyrektora izby skarbowej; przyczem jeden z członków powołanych z grona płatników podatku powinien być zastępcą lub członkiem zarządu przedsiębiorstwa, obowiązanego do składania sprawozdań publicznych.

Aż do czasu utworzenia rad wojewódzkich w b. zaborze austrjackim prawo wyboru członka komisji i jego zastępcy należy do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie.

§ 9. Dla każdego z członków miejscowych i okręgowych należy powołać w sposób oznaczony w poprzednich paragrafach po jednym zastępcy.

§ 10. Na członków komisji mogą być powołane jedynie osoby, korzystające w pełni z praw cywilnych, a liczące nie mniej, niż 25 lat wieku. Przy wyborach i mianowaniu członków komisji należy uważać, by reprezentowane były, o ile można handel, przemysł, osobiste zajęcia przemysłowe i samodzielne wolne zajęcia zawodowe.

§ 11. Celem utworzenia komisji mają dyrektorowie izb skarbowych, względnie naczelnicy Urzędów skarbowych (inspektoratów skarbowych, administracji podatków) wezwać pisemnie wymienione w poprzednich paragrafach instytucje do przeprowadzenia w oznaczonym terminie wyborów członków komisji okręgowych, względnie miejscowych i ich zastępców.

Po nadesłaniu list wybranych członków komisji i ich zastępców należy uskutecznić w przepisanym trybie nominację reszty członków i ich zastępców.

O ile sejmiki lub rady powiatowe, rady miejskie, względnie wojewódzkie nie przeprowadzą w wyznaczonym terminie wyborów lub wybiorą mniejszą od przepisanej ilości członków komisji i ich zastępców, wówczas władze skarbowe powołają same brakujących członków i ich zastępców, w myśl przepisów, zawartych w poprzednich paragrafach, a w szczególności Minister Skarbu zamianuje brakujących członków i ich zastępców do komisji okręgowych, na wniosek przewodniczących tych komisji — dyrektor zaś właściwej izby skarbowej do komisji miejscowych na wnioski przewodniczących komisji miejscowych.

§ 12. Przewodniczący zwołuje komisję, kieruje jej czynnościami, wykonywa jej uchwały i jest odpowiedzialny za należyte zastosowanie obowiązujących przepisów.

W razie czasowej przeszkody w pełnieniu przez przewodniczącego obowiązków, przewodnictwo obejmuje jego zastępca, który jednocześnie wchodzi w prawa i obowiązki przewodniczącego.

§ 12. O każdem posiedzeniu komisji przewodniczący zawiadamia pisemnie wszystkich członków komisji.

W miejsce członków, nie mogących przybyć na posiedzenie, należy zaprosić ich zastępców.

Zastępcy zaproszeni, wstępują w prawa i obowiązki członków komisji.

§ 14. Od członków komisji, nie będących urzędnikami państwowymi, przewodniczący odbiera na wstępie ich urzędowania przyrzeczenie, że przy rozprawach komisji będą postępować według najlepszej wiedzy i sumienia i, że zachowają w ścisłej tajemnicy wszystkie przedstawiane w komisji wiadomości, dotyczące stosunków majątkowych, obrotów i zysków płatników.

Przy tej sposobności należy zwrócić uwagę członków komisji na postanowienia karne za niedotrzymanie tajemnicy, zawarte w art. 138 ustawy.

§ 15. Do ważności uchwał komisji potrzeba oprócz przewodniczącego obecności przynajmniej połowy członków.

Jeżeli na pierwsze posiedzenie nie stawi się zdolna do powzięcia uchwały ilość członków, wówczas wyznacza się drugie posiedzenie z zastrzeżeniem, że na tem drugiem posiedzeniu zapadną prawomocnie uchwały bez względu na ilość obecnych.

Gdyby na drugie posiedzenie komisji miejscowej nie przybyło przynajmniej dwóch członków, względnie ich zastępców, wówczas przewodniczący powołuje takąż ilość z grona płatników procentowego podatku od zysku.

§ 16. Rozpoznawanie spraw komisji okręgowej ma odbywać się jawnie w myśl postanowień części trzeciej art. 9 i art. 145 ustawy.

Przewodniczący komisji okręgowej zawczasu przesyła płatnikowi, za potwierdzeniem odbioru, pisemne zawiadomienie o dniu rozpoznawania jego sprawy.

Płatnik lub jego zastępca prawny może być obecny w czasie referowania jego sprawy, oraz ma prawo do składania pisemnych lub ustnych wyjaśnień.

Nieobecność płatnika lub jego zastępcy nie wstrzymuje rozpoznawania sprawy tylko w takim wypadku, gdy otrzymane pokwitowanie z odbioru świadczy, że zawiadomienie zostało doręczone w terminie wystarczającym na stawienie się płatnika w miejscu urzędowania komisji.

Jeżeli w dniu posiedzenia komisji nie otrzymano pokwitowania z odbioru, i o ile sam płatnik lub jego zastępca nie stawi się na posiedzenie komisji, sprawa winna być zdjęta z porządku dziennego posiedzenia.

Jeżeli z otrzymanego w następstwie pokwitowania wyjaśni się, że zawiadomienie o posiedzeniu

komisji zostało doręczone płatnikowi we właściwym czasie, to odwołanie takiego płatnika należy rozpatrzeć na najbliższem posiedzeniu komisji, nie zawiadamiając go ponownie o dniu tego posiedzenia. O ile zaś wyjaśni się, że płatnik nie otrzymał zawiadomienia o posiedzeniu we właściwym czasie wyznacza się nowe posiedzenie komisji, o którym płatnik winien być powtórnie powiadomiony w trybie przepisanym.

§ 17. Do przedsiębiorstw obowiązanych do składania sprawozdań publicznych (sprawozdawczych) zalicza się: a) przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, należące do towarzystw akcyjnych i udziałowych, do spółek z ograniczoną odpowiedzialnością i innych tego rodzaju spółek a w tej liczbie i do towarzystw spółdzielczych; b) akcyjne banki handlowe i ziemskie, lombardy; c) towarzystwa kredytowe miejskie i ziemskie oraz towarzystwa wzajemnego kredytu i d) samorządowe banki, lombardy, towarzystwa i kasy pożyczkowo-oszczędnościowe, oraz wszystkie inne instytucje kredytowe i wszystkie przedsiębiorstwa, które na zasadzie ich statutów lub zastępujących je przepisów obowiązane są ogłaszać sprawozdania o swoich operacjach, lub też przedstawiać sprawozdania do zatwierdzenia walnemu zgromadzeniu, albo innemu organowi, powołanemu w myśl statutu do tego zatwierdzenia.

§ 18. Nowopowstałe przedsiębiorstwa, obowiązane do składania sprawozdań publicznych opłacają dodatkowy podatek przemysłowy w postaci podatku od kapitału i procentowego podatku od zysku już za pierwszy rok istnienia od czasu rozpoczęcia operacji.

Podatek przypadający za pierwszy rok podatkowy oblicza się w sposób wskazany w części drugiej art. 89 ustawy.

Przy obliczaniu przypadającego podatku za następny rok podatkowy oraz za rok podatkowy w ciągu którego przedsiębiorstwo zostało zaniechane, należy stosować analogicznie postanowienia art. 108 względnie 109 ustawy, dotyczące nowopowstałych względnie zaniechanych przedsiębiorstw, nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych i zajęć osobistych.

§ 19. Przedsiębiorstwa nie obowiązane do składania sprawozdań publicznych, które na podstawie art. 121 ustawy przeszły do kategorji przedsiębiorstw opłacających podatek od kapitału i procentowy podatek od zysku podług art. 66 do 89 lub odwrotnie, pociąga się w tym roku, w którym zaszła zmiana, nadal jeszcze do opłaty: pierwsze — procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych; drugie— podatku od kapitału i procentowego podatku od zysku podług przepisów dla przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych.

O ile w pierwszym wypadku rok operacyjny nie pokrywa się z rokiem kalendarzowym lub o ile nie nastąpiło zatwierdzenie sprawozdania przed rozpoczęciem wymiaru procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych (art. 110 ustawy) należy wymierzyć ten podatek na podstawie art. 105 do 119 ustawy z tem zastrzeżeniem, że podatek ten będzie zaliczony na poczet podatków od kapitału i procentowego od zysku (art 66 do 89 ustawy), które będą wymierzone po złożeniu sprawozdania.

§ 20. Procentowy podatek od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych z reguły wymierza komisja do spraw podatku przemysłowego tego okręgu, w którym zostało wykupione świadectwo przemysłowe, na wykonanie przedsiębiorstw i zajęć przemysłowych, względnie przy samodzielnych wolnych zajęciach zawodowych, komisja miejscowa tego okręgu w którym osoba wykonywująca to zajęcie ma stałe miejsce zamieszkania.

Przedsiębiorstwom, które przeszły z jednego okręgu wymiarowego do drugiego (art. 45 ustawy) wymierza się procentowy podatek od zysku przez komisję miejscową tego okręgu, do którego przedsiębiorstwo zostało przeniesione, jednak tylko w takim razie, gdy przeniesienie przedsiębiorstwa stwierdził urząd skarbowy (inspektorat skarbowy, administracja podatków) przed 1 kwietnia.

Przedsiębiorstwom żeglugowym wymierza się procentowy podatek od zysku przez komisję miejscową tego okręgu, gdzie się znajduje główny kantor tych przedsiębiorstw, a w braku tegoż przez komisję tych okręgów, w których zostały wykupione świadectwa przemysłowe dla należących do przedsiębiorstwa statków.

§ 21. Handel jarmarczny samodzielnie nie opłaca procentowego podatku od zysku lecz obroty jarmarczne biorą się w rachubę przy obliczeniu obrotów i zysków tych stałych przedsiębiorstw handlowych lub przemysłowych, których właściciele prowadzą handel na jarmarkach.

§ 22. Z wyjątkiem w wypadkach przewidzianych w art. 107 i 108 ustawy za podstawę do wymiaru procentowego podatku od zysku dla wszystkich przedsiębiorstw i osobistych zajęć przemysłowych służy ich zysk za rok, poprzedzający rok podatkowy, względnie dla samodzielnych wolnych zajęć zawodowych zarobek.

§ 23. Zysk ten, względnie zarobek oblicza się dla każdego przedsiębiorstwa lub osobistego zajęcia przemysłowego przez stosowanie procentu średniej zyskowności (art. 94) do obrotu, ustalonego w myśl art. 98 ustawy, dla każdego zaś samodzielnego wolnego zajęcia zawodowego do zarobku brutto, który uważa się za obrót roczny.

§ 24. Podstawą do wymiaru podatku dla noworozpoczętych przedsiębiorstw lub zajęć za pierwszy rok podatkowy jest zysk, względnie zarobek osiągnięty za tenże rok.

O ile przedsiębiorstwo lub zajęcie, podlegające podatkowi trwało mniej. niż 12 miesięcy, to zysk, względnie zarobek osiągnięty w tym krótszym czasie oblicza się w stosunku do całego roku, przypadającą zaś od tej sumy kwotę podatku pobiera się w wysokości odpowiadającej ilości pełnych miesięcy, w ciągu których wykonywano przedsiębiorstwo lub zajęcie.

Wymiar podatku na następny rok podatkowy dla wyżej wymienionych przedsiębiorstw i zajęć uskutecznia się na zasadach ogólnych według zysku, względnie zarobku z roku ubiegłego.

§ 25. Celem uskutecznienia wymiaru procentowego podatku od zysku osoby, wymienione w art. 95 ustawy oraz osoby, wykonywujące samodzielne wolne zajęcia zawodowe powinny złożyć deklaracje według wzoru załączonego do instrukcji we właściwym urzędzie skarbowym (inspektoracie skarbowym, administracji podatków) w terminie wyznaczonym w tymże artykule oraz w art. 106 Wymienione deklaracje mogą również składać wszystkie inne przedsiębiorstwa oraz osoby, obowiązane do opłacania tego podatku.

Blankiety deklaracji wydaje się bezpłatnie w urzędach skarbowych (inspektoratach skarbowych, administracjach podatków).

§ 26. Deklarcje mogą być składane bezpośrednio w urzędzie skarbowym, (inspektoracie skarbowym, administracji podatków) albo też przesłane pocztą pod adresem tego urzędu.

Jako ostateczny termin do składania deklaracji uważa się dzień 1 kwietnia, a jeżeli ten termin przypada na dzień świąteczny, to pierwszy dzień powszedni po 1 kwietnia. Dla deklaracji przesyłanych pocztą za dzień złożenia uważa się ten dzień, w którym deklaracje otrzymano w urzędzie pocztowym tej miejscowości w której znajduje się właściwy urząd skarbowy (inspektorat skarbowy, administracja podatków).

Płatnicy nie tracą prawa podawania swoich deklaracji po ustanowionym terminie, jednak wniesione po terminie deklaracje mogą być przez komisję miejscową rozpatrywane, tylko w takim wypadku, o ile wymiar podatku jeszcze nie został uskuteczniony.

§ 27. Składający deklaracje powinni odpowiedzieć na wszystkie zawarte w formularzach pytania, wolno im również dołączać do deklaracji specjalne objaśnienia, co do obrotu lub osiągniętego zysku, względnie zarobku oraz inne wiadomości, zdaniem ich potrzebne do określenia obrotu i zysku, względnie zarobku.

§ 28. Płatnicy, którzy chcą opłacać podatek procentowy podług rzeczywiście osiągniętego zysku powinni równocześnie ze złożeniem deklaracji w odnośnych jej rubrykach, wykazać ten zysk i oświadczyć, iż życzą sobie dla stwierdzenia jego wysokości przedstawić przewodniczącemu komisji miejscowej księgi handlowe w oryginale lub poświadczone rejentalnie wyciągi z tych ksiąg.

§ 29 Izbom skarbowym przysługuje na uzasadnioną prośbę płatników po poprzedniem zabezpieczeniu, prawo rozkładania na raty i odroczenia terminu spłaty zaległych podatków i grzywien na termin sześciomiesięczny, bez ograniczenia wysokości należności, zaś na termin do jednego roku, o ile zaległe sumy nie przewyższają w poszczególnym wypadku 50.000 mk.

Odroczenie i rozłożenie na raty wyższych zaległości lub na czas dłuższy może nastąpić tylko na mocy zezwolenia Ministra Skarbu.

W wypadkach, w których zostanie niewątpliwie stwierdzone, że płatnik nie jest w możności uiścić przypadającej należności podatkowej z powodu poniesionych bezpośrednio strat wojennych lub spowodowanych wojną szkód elementarnych lub też ściągnięcie należności podatkowej z innych uzasadnionych przyczyn mogłoby narazić na szwank egzystencję gospodarczą płatnika, mogą być przyznane ulgi w postaci częściowego lub zupełnego umorzenia przypadającej należności podatkowej, zależnie od stwierdzonego stopnia zniszczenia lub stanu ekonomicznego płatnika.

Jeżeli niemożliwość uiszczenia należności podatkowej jest tylko przemijającą, mogą być przyznane jedynie ulgi wspomniane w części pierwszej i drugiej tego paragrafu.

Do przyznania wymienionych wyżej ulg z tytułu szkód wojennych i spowodowanych wojną klęsk elementarnych, upoważnia się izby skarbowe bez ograniczenia terminu i wysokości należności podatkowej. W innych wypadkach należy się trzymać przepisów kompetencyjnych, zawartych w części pierwszej tego paragrafu, tudzież w instrukcji.

§ 30. Do kompetencji urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych (inspektoratów skarbowych, administracji podatków) należy wytaczanie spraw o przekroczenia przepisów ustawy o zasadniczym podatku przemysłowym z art. 126 do 130, sporządzanie protokułów, przeprowadzanie wszelkich dalszych uzupełniających dochodzeń (art. 58 do 64) oraz wydawanie orzeczeń karnych (art. 140).

Urząd skarbowy pozatków i opłat (inspektorat skarbowy, administracja podatków) ma wydać decyzję w każdej sprawie przekroczenia przepisów o zasadniczym podatku przemysłowym, najdalej w ciągu miesiąca od dnia otrzymania protokułu lub dodatkowych dochodzeń i wyjaśnień.

Odpis decyzji doręcza się obwinionemu za potwierdzeniem odbioru.

§ 31. Skargi na decyzje urzędów skarbowych podatków i opłat (inspektoratów skarbowych, administracji podatków) w sprawach zasadniczego podatku przemysłowego wnoszą się za pośrednictwem tychże urzędów, do właściwej komisji okręgowej, w terminie miesięcznym od dnia doręczenia wyżej wymienionych decyzji (art. 143).

O orzeczeniach komisji izby skarbowe zawiadamiają płatników za pośrednictwem właściwych urzędów skarbowych podatków i opłat (inspektoratów skarbowych, administracji podatków).

Skargi wniesione po upływie terminu przewidzianego ustawą urząd skarbowy podatków i opłat (inspektorat skarbowy, administracja podatków) odrzuca we własnym zakresie działania, zawiadamiając o tem skarżących.

§ 32. Wytaczanie spraw o przekroczenia przepisów ustawy o dodatkowym podatku przemysłowym z art. 131 i 132 należy, o ile chodzi o przedsiębiorstwa, obowiązane do składania sprawozdań publicznych do kompetencji właściwej izby skarbowej, o ile zaś chodzi o przedsiębiorstwa, nie obowiązane do składania sprawozdań publicznych, do kompeteneji miejscowych komisji do spraw podatku przemysłowego.

Grzywny za wyżej wymienione przekroczenia nakładają izby skarbowe, względnie komisje miejscowe do spraw podatku przemysłowego, przy sposobności sprawdzenia sprawozdań i bilansów, względnie przy wymiarze procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw, nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych.

Przedsiębiorstwa zawiadamia się za potwierdzeniem odbioru o decyzjach izby skarbowej, natychmiast po ich powzięciu, o decyzjach zaś karnych komisji miejscowych równocześnie z rozesłaniem nakazów płatniczych na wymierzony procentowy podatek od zysku.

Skargi na powyższe decyzje karne wnosi się za pośrednictwem tej władzy, która wymierzyła karę, do komisji okręgowej do spraw podatku przemysłowego w terminie miesięcznym od dnia doręczenia zawiadomienia o zapadłej decyzji.

§ 33. Orzecznictwo w sprawach o przedstępstwa z art. 135 i 138 oraz z artykułów 136 i 137 w wypadku przewidzianym w art. 150 ustęp ostatni należy do sądów karnych powszechnych.

Wdrożenie dochodzenia karnego następuje na wniosek izby skarbowej względnie przewodniczącego komisji do spraw podatku przemysłowego.

§ 34. W razie ujawnienia przekroczenia przepisów ustawy z art. 135 i 138 mają izby skarbowe, względnie przewodniczący komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego, po uprzedniem ustaleniu w drodze odpowiednich dochodzeń istoty czynu karygodnego, przesłać sprawę z wszystkiemi dotyczącemi aktami właściwemu sądowi karnemu do ukarania winnego w myśl powołanych wyżej artykułów ustawy.

§ 35. Jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie o popełnienie jednego z przestępstw przewidzianych w art. 136 i 137 przewodniczący komisji miejscowej względnie izba skarbowa wdraża postępowanie karne i wzywa daną osobę w celu przesłuchania jej jako obwinionego, tudzież ustala w odpowiedni sposób istotę przekroczenia przez zebranie niezbędnych informacji oraz przez zażądanie od obwinionego dodatkowych zeznań i wyjaśnień. Karę pieniężną za popełnienie z art. 136 i 137 ustawy nakłada miejscowa komisja do spraw podatku przemysłowego, względnie izba skarbowa orzeczeniem, którego odpis doręcza obwinionemu za potwierdzeniem odbioru.

Przeciw temu orzeczeniu odwołanie nie jest dopuszczalne. Natomiast jeżeli nałożona kara pieniężna nie zostaje uiszczona dobrowolnie w ciągu czterech tygodni licząc od dnia doręczenia obwinionemu orzeczenia karnego, wówczas miejscowa komisja do spraw podatku przemysłowego, względnie izba skarbowa przekazuje sprawę właściwemu sądowi karnemu, o czem, należy uprzedzić obwinionego równocześnie zakomunikowaniem mu orzeczenia o karze pieniężnej. Przy przekazywaniu sprawy karnej właściwemu sądowi karnemu należy przesłać temuż sądowi odpis odnośnego orzeczenia karnego z dowodem doręczenie go obwinionemu oraz z wszystkiemi dotyczącemi aktami i dowodami, które służyły za podstawę pociągnięcia do odpowiedzialności.

W charakterze przedstawiciela miejscowej komisji lub izby skarbowej w sądzie karnym występuje przewodniczący powyższej komisji lub jego zastępca, względnie osoba do tego delegowana przez dyrektora izby skarbowej.

Przepisy przejściowe.

§ 36. Ustawowy termin do uiszczenia zasadniczego podatku przemysłowego na rok podatkowy 1922 przez wykupienie odpowiedniego świadectwa przemysłowego przedłuża się na zasadzie art. 160 ustawy na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej do końca marca 1922 r., zaś na obszarze b. dzielnicy austrjackiej i pruskiej do końca kwietnia 1922 r.

§ 37. Celem wymiaru procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych i zajęć osobistych za rok podatkowy 1921 na obszarze b dzielnicy rosyjskiej, tudzież za rok podatkowy 1922 na całym obszarze Rzeczypospolitnj Polskiej terminy do składania deklaracji, do rozesłania nakazów płatniczych do wnoszenia reklamacji i do uiszczenia powyższego podatku zmienia się na zasadzie art. 160 ustawy w sposób następujący:

1) termin do składania deklaracji wyznaczą izby skarbowe i ogłoszą drogą publicznego obwieszczenia:
2) przewodniczący każdej komisji miejscowej ma ogłosić w przepisany sposób, dzień rozesłania nakazów płatniczych w okręgu swej komisji, wyznaczając miesięczny termin do wnoszenia reklamacji i wpłaty wymierzonych kwot procentowego podatku od zysku, przyczem ostateczny termin do wpłaty podatku za rok podatkowy 1922 nie może przypadać wcześniej, niż dnia 1 października 1922 r.

Powyższe terminy należy również uwidocznić w nakazach płatniczych.

§ 38. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do końca roku podatkowego 1923 r.

Minister Skarbu: *Michalski.*

Minister Sprawiedliwości: *Sobolewski.*

(Dz. Ust. Nr. 18 z d. 22 marca 1922 r., poz. 150).

127.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 31 stycznia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych w przedmiocie ustalenia głównych i bocznych linji kolejowych do celów wymiaru podatku przemysłowego.

Celem wykonania końcowego ustępu art. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 (Dz. Ust. Nr. 2, poz. 7) w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. Nr. 66 poz. 437).

o ujednostajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o państwowym podatku przemysłowym na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej zarządza co następuje:

§ 1. Pod względem poboru zasadniczego podatku przemysłowego od roku-podatkowego 1922 od ekspedytorów, nie utrzymujących oddzielnych kantorów i pomocników handlowych, lecz trudniących się osobiście na własny rachunek opłacaniem ceł za towary w Urzędach celnych położonych przy głównych lub bocznych linjach kolejowych, uważa się za główne linje kolejowe, następujące linje:

1. Warszawa—Łódź,
2. Warszawa—Częstochowa (Herby),
3. Warszawa—Sosnowiec,
4. Warszawa—Mława,
5. Białystok—Grajewo,
6. Baranowicze—Stołpce,
7. Brześć Litewski—Zdołbunowo—Ożenin,
8. Poznań—Żduny,
9. Poznań—Rawicz,
10. Poznań—Zbąszyn,
11. Poznań—Wronki—Drawski Młyn,
12. Toruń—Miasteczko,
13. Tczew—Chojnice,
14. Toruń—Grudziądz,
15. Gdynia—Wejherowo,
16. Stara Piła—Kartuzy,
17. Działdowo—Rakowice,
18. Oświęcim—Kraków—Lwów—Podwołoczyska.
19. Lwów—Stanisławów—Śniatyn,
20. Szczakowa—Trzebinia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Michalski.

Minister Kolei Żelaznych:
Sikorski.

(Dz. Ust. Nr. 18 z dnia 22 marca 1922 r. poz. 151)

128.

INSTRUKCJA MINISTRA SKARBU

z dnia 4 lutego 1922 r. w celu wykonania ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z 6 lipca 1920 r. (Dz. U. № 66, poz. 437) o ujednostajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o państwowym podatku przemysłowym, na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy art. 34 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z 6 lipca 1920 r. (Dz. U. Nr. 66, poz. 437) o ujednostajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o państwowym podatku przemysłowym na cały obszar Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 2, poz. 7 z r. 1922), zarządza się co następuje:

§ 1.

Wskutek upoważnienia zawartego w art. 30 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 (D. U. Nr. 2, poz. 7) ogłoszony został rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 17 stycznia 1922 (Dz. U. Nr. 17, poz. 140) tekst ustawy o państwowym podatku przemysłowym, który obowiązuje: na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej za rok podatkowy 1921 o ile chodzi o dodatkowy podatek przemysłowy, zaś na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej od roku podatkowego 1922.

Od powyższego czasu ma zastosowanie rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 30 stycznia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 150) oraz niniejsza instrukcja.

Powołane w niniejszej instrukcji artykuły ustawy odnoszą się do numeracji tychże, zawartej w wymienionym w pierwszej części tego paragrafu tekście ustawy.

ROZDZIAŁ I.

Postanowienia ogólne.

(Art. 1 do 7 ustawy).

§ 2.

Przy zastosowaniu art. 6 ustawy należy w sprawie przedsiębiorstw uwolnionych od opłacania podatku przemysłowego, przestrzegać przepisów poniżej podanych w §§ 3—9.

§ 3.

Do zakładów, podlegających uwolnieniu od podatku przemysłowego (ustęp 3 art. 6), zalicza się również wszelkie zakładane lub utrzymywane przy pomocy państwa i samorządu lub instytucji społecznych, oświatowych i dobroczynnych szkoły, pensjonaty, mieszkania dla uczniów i inne zakłady, utrzymywane w celach wychowawczych i naukowych; ochronki, szpitale; zakłady kąpielowo-dezinfekcyjne, służące do przymusowego kąpania ludności; warsztaty zaś szkolne, utrzymywane przez osoby prywatne, nie jako zakłady naukowe lub szkoły, lecz w celach handlowych, podlegają podatkowi przemysłowemu, na zasadach ogólnych, jak zakłady rzemieślnicze — podług ilości robotników, do których zaliczają się zarówno majstrowie, jak i uczniowie (art. 30 ustawy).

Od podatku przemysłowego uwolnione są wszelkiego rodzaju wystawy, dozwolone podług ustanowionych przepisów, chociażby na tych wystawach dopuszczoną była sprzedaż wystawionych przedmiotów; urządzane zaś przez osoby prywatne na terytorjum wystawy zakłady handlowe i przemysłowe podlegają podatkowi przemysłowemu, na ogólnych zasadach.

§ 4.

Z ulgi zawartej w ustępie 6 art. 6 ustawy, korzystają jedynie właściciele i dzierżawcy majątków i gruntów, albo właściciele lasów, lecz w żadnym razie nie przedsiębiorcy, skupujący produkty rolnicze i produkty surowe gospodarstwa wiejskiego, ani też przemysłowcy leśni, zajmujący się cięciem na wyrąb cudzych lasów, ani handlujący bydłem oraz inne osoby, zajmujące się w celu zarobku skupem i odsprzedażą przedmiotów gospodarstwa wiejskiego lub leśnego, chociażby nie utrzymywały w tym celu oddzielnych składów, zagonów na bydło i t. p. zakładów handlowych lub przemysłowych.

Prowadzone na własnych gruntach dzierżawionych sadownictwo, ogrodnictwo lub hodowla ryb, w stawach czy to w mniejszych czy większych rozmiarach, nie jako wyłączna lub przeważająca forma gospodarstwa, lecz tylko jako pewna nieoderwana od całości gałęź normalnego gospodarstwa rolnego, nie mająca w stosunku do całego gospodarstwa rolnego pod względem produkcji i zbytu produktów (owoców, warzyw, ryb) wyłącznego lub przeważającego charakteru handlowego, nie podlega opłacie zasadniczego podatku przemysłowego w myśl ustępu 6 art. 6 ustawy.

§ 5.

Wszelkie antrepryzy i dostawy, o ile w każdym poszczególnym wypadku nie przekraczają sumy 30 000 marek (art. 6, ustęp 11 ustawy) uwolnione są od opłacania podatku przemysłowego. Od nabywania osobnych świadectw przemysłowych uwolnione są te antrepryzy i dostawy, które wykonywują osoby, wymienione w art. 24 ustawy.

§ 6.

Za pokoje umeblowanie, wymienione w ustępie 13 art. 6 ustawy uważa się nietylko takie zakłady, które charakterem swoim zbliżone są do hotelów, zajazdów, oberży, domów zajezdnych lub innych podobnych zakładów, utrzymywanych jako przedsiębiorstwa, lecz również wszelkie pokoje umeblowane, odpłatnie odnajmowane sublokatorom w celach zarobkowych.

Odnajmowanie pokojów ze stołowaniem i sprzedażą trunków podlega w każdym razie podatkowi przemysłowemu na zasadach ogólnych.

§ 7.

Czasowe przechowywanie towarów i materjałów kupionych dla własnych zakładów handlowych i przemysłowych aż do wysłania tych przedmiotów do wspomnianych zakładów, są wolne od opłacania podatku przemysłowego na zasadzie ust. 14 art. 6 ustawy.

Wolne są również od podatku przemysłowego pomieszczenia składowe, utrzymywane przez przedsiębiorstwa przemysłowe (ustęp 14 art. 6 ustawy) wyłącznie w celu czasowego przechowywania maszyn zapasowych, narzędzi, surowców, paliwa, wyrobów własnych, lub też w celu wydawania zapasów żywności i niezbędnej odzieży swoim robotnikom za ustanowioną dla nich cenę.

§ 8.

Sprzedaż hurtowa towarów własnego wyrobu jest wolna od podatku przemysłowego:

a) na wszystkich giełdach,

b) z własnego zakładu przemysłowego, albo ze znajdującego się przy nim lub w obrębie tej miejscowości, gdzie zakład jest urządzony, jednego kantoru, lub jednego zakładu handlowego (ustęp 15, art. 6 ustawy); kantory zaś i inne zakłady handlowe urządzone przez przedsiębiorstwa w innych miejscowościach, chociażby w celu sprzedaży swoich własnych wyrobów podlegają opodatkowaniu, zgodnie z art. 28 ustawy na zasadach ogólnych, podług rodzaju prowadzonego handlu.

§ 9.

Od podatku przemysłowego uwolnione są warsztaty, utrzymywane przez koleje żelazne, wyłącznie dla potrzeb przebudowy i eksploatacji tych kolei, tudzież pomieszczenia składowe, utrzymywane przez przedsiębiorstwa kolejowe, żeglugowe i przez wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa przewozowe, wreszcie należące do osób prywatnych składy, utrzymywane przy wyżej wymienionych przedsiębiorstwach, w celu czasowego w nich przechowywania przewożonych ładunków. Wszystkie inne utrzymywane przez powyższe przedsiębiorstwa lub przy tych przedsiębiorstwach przez osoby prywatne zakłady handlowe i przemysłowe, jak naprzykład bufety na stacjach, elewatory, prowadzenie handlu zbożem itp. podlegają podatkowi przemysłowemu na zasadach ogólnych.

Składy, utrzymywane przez osoby prywatne w celu czasowego przechowywania przeznaczonych do wysyłania ładunków (ustęp 18 art. 6 ustawy), wolne są od podatku przemysłowego jedynie w takim razie, jeżeli są urządzone przy przedsiębiorstwach kolei żelaznych, żeglugi i innych przedsiębiorstwach przewozowych, a nie oddzielnie od nich.

§ 10.

Przy zaliczeniu przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych do pewnej kategorji celem oznaczenia wysokości zasadniczego podatku przemysłowego, ma zastosowanie klasyfikacja przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, zawarta w II i III dodatku do art. 3 ustawy, z uwzględnieniem podziału miejscowości na klasy, zawartego w dodatku I do powołanego wyżej artykułu ustawy.

Przepis art. 55 ustawy tudzież dodatku do tego artykułu należy stosować wyjątkowo w tych wypadkach, gdy na podstawie znamion zewnętrznych wysokość zasadniczego podatku przemysłowego nie może być prawidłowo określona. O ileby przy zastosowaniu powyższego przepisu kwota podatku była w stosunku do ustalonego zysku nadmiernie wysoką, ma Urząd skarbowy podatków i opłat (Inspektorat skarbowy, Administracja podatków) na żądanie płatnika przed ściągnięciem przypadającej należności przedstawić sprawę Izbie skarbowej do decyzji. Izba skarbowa może w uzasadnionych wypadkach zaliczyć przedsiębiorstwa handlowe I do III i przemysłowe I do VII do bezpośrednio niższej kategorji.

W analogiczny sposób należy postąpić w wypadkach przeciążenia podatkowego antrepryz i dostaw.

§ 11.

Przy zaliczaniu niżej wyszczególnionych przedsiębiorstw do jednej z kategorji, wymienionych w II i III dodatku do art. 3 ustawy, należy postąpić w sposób następujący:

1) dzierżawy sadów lub ogrodów owocowych, prowadzone przez handlarzy w celu odprzedaży owoców należy uważać jako zawodowy skup towarów, przyczem czynsz dzierżawny stanowi sumę skupu owoców.

Również za zawodowy skup towarów należy uważać dzierżawę stawów rybnych celem odprzedaży ryb.

2) Utrzymywane w celach zarobkowych magle oraz maszyny do czesania wełny, jako z charakteru prowadzenia najwięcej zbliżone do przedsiębiorstw wymienionych w klasyfikacji II kategorji IV ustęp 9, należy zaliczać do IV kategorji przedsiębiorstw handlowych, przyczem w myśl art. 18 ustawy świadectwo przemysłowe winno być wykupione na każdy zakład, a nie na poszczególne magle lub maszyny.

3) Biura porad prawnych, pisania lub przepisywania próśb i podań, utrzymywane na podsta-

wie pozwoleń władz administracyjnych, należy zaliczyć do przedsiębiorstw wyszczególnionych w klasyfikacji II, kategorji II, ustęp.

Biura powyższe o ile są utrzymywane przez wymienionych w ustępie drugim art. 90 ustawy adwokatów i obrońców sądowych, nie podlegają opłacie zasadniczego podatku przemysłowego.

4) Eksploatowanie pokładów torfowych i układanie cegiełek torfowych, kamieniołomy, pierwiastkowe obrabianie wszelkiego rodzaju kamieni, łupku, kamienia wapiennego, kredy i fosforytów, wydobywanie gliny, piasku i rudy błotnej w obrębie gruntów własnych lub dzierżawionych podlega obowiązkowi podatkowemu stosownie do ilości robotników.

Powyższe przedsiębiorstwa wolne są od opodatkowania, jeżeli wykonywane są dla własnej potrzeby właściciela, dzierżawcy lub nabywcy gruntu, na którym się je prowadzi.

Wolna jest od podatku także sprzedaż z własnych pokładów, torfu, kamienia i t. p. w celu wydobywania przez nabywców, t. j. gdy wydobywanie uskuteczniają nabywcy.

Jednak przedaż powyższych surowców, wydobytych przez nabywców, jeżeli prowadzona jest jako samoistne przedsiębiorstwo podlega opłacie zasadniczego podatku przemysłowego, jak przedsiębiorstwa handlowe.

5) Kantory pralni, farbiarni, przedsiębiorstw przewozowych, pogrzebowych, i t. p. przedsiębiorstw, mieszczące się oddzielnie od zakładu przemysłowego, wyłącznie w celu przyjmowania zamówień i wydawania ich klijentom nie podlegają opłacie zasadniczego podatku przemysłowego, jeżeli zamówienia te przyjmują wyłącznie dla swego przedsiębiorstwa.

6) Kolektury loterji klasycznej, posiadające samoistne (odrębne) kantory do sprzedaży losów, należy zaliczyć do zakładów pośrednictwa handlowego wyszczególnionych w ust. 8, kateg. II, dodatku II, przedsiębiorstw handlowych.

O ile jednak sprzedaż odbywa się bez utrzymywania takich kantorów lub zakładów do sprzedaży, należy sprzedaż tą zaliczyć do IV kateg. osobistych zajęć przemysłowych.

Jeżeli kolektor wykonuje sprzedaż losów loteryjnych przy innem przedsiębiorstwie do niego należącem, ale podobnego rodzaju, np. w kantorze sprzedaży losów i papierów wartościowych, w domu bankowym i t. p. na które wykupił świadectwo I lub II kateg. przedsiębiorstw handlowych, wtedy nie podlega obowiązkowi wykupienia oddzielnego świadectwa na kolekturę loteryjną.

O ile zaś kolektor posiada zakład handlowy lub przemysłowy innego rodzaju jak wyżej wymieniono, i w tym zakładzie wykonuje zarazem komisyjną sprzedaż losów loteryjnych, wówczas jest obowiązany opłacić odrębnie od tej sprzedaży, zasadniczy podatek przemysłowy według IV kateg. osobistych zajęć przemysłowych.

7) Elektrownie zaliczone są jako zakłady przemysłowe, bez względu na ich rozmiar do III kateg. przedsiębiorstw przemysłowych.

Jednak elektrownie służące małej ilości konsumentów, nie przynoszące zysków lub przynoszące zyski nieznaczne, urządzone prymitywnie, lub założone ubocznie przy innych zakładach przemysłowych np. przy tartakach, młynach itp., których siła obsługuje równocześnie także elektrownie, należy zaliczyć do tej kategorji przedsiębiorstw przemysłowych jaka przypada według ilości zatrudnionych w elektrowni robotników.

Podobnie należy traktować małe, samoisne elektrownie, prowadzone tylko w takim rozmiarze, że nie mogą każdego czasu dostarczać siły i światła każdemu kto tego zażąda, t. zn. takie, które nie mają charakteru elektrowni dużych, o wybitnym typie zakładów przemysłowych, dostarczających siły i światła każdego czasu i każdemu, kto tego zażąda.

§. 12.

O ile przedsiębiorstwa nie mogą być zaliczone do pewnej kategorji na podstawie znamion zawartych w II i III dodatku do art. 3 ustawy oraz na podstawie postanowień niniejszej instrukcji, mają Urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych (Inspektoraty skarbowe, Administracje podatków) każdy taki wypadek przedstawić szczegółowo za pośrednictwem Izby skarbowej Ministrowi Skarbu do decyzji.

§ 13.

Zawarte w art. 8 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. Nr. 66, poz. 437) uchylenie poboru wszelkich dodatków państwowych do zasadniczego podatku przemysłowego odnosi się w szczególności: na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej do poboru państwowego dodatku kwaterunkowego i na utrzymanie sądów gminnych oraz dodatku państwowego drogowego, tudzież do dodatków w postaci podwyżek zasadniczego podatku przemysłowego zawartych w noweli z dnia 4 października 1914 r. (Nr. 308 Zb. praw i rozp. z r. 1914); na obszarze zaś b. dzielnicy austrjackiej, do poboru dodatku krajowego, który w myśl art. 6 ustawy z dnia 30 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 61) wpływa na rzecz Skarbu Państwa.

ROZDZIAŁ II.

Urzędy i Komisje do spraw podatku przemysłowego.

(Art. 8—17 ustawy).

§ 14.

Ogólny zarząd sprawami, dotyczącemi państwowego podatku przemysłowego; rozstrzyganie zażaleń na decyzje komisji okręgowych (art. 119 część druga) oraz piecza nad ścisłem i jednolitem wykonywaniem przepisów, wreszcie rozstrzyganie kwestji spornych co do stosowania tych przepisów, należy do Ministra Skarbu.

§ 15.

Do obowiązków i kompetencji Izb skarbowych należy ogólne zawiadywanie na obszarze Izby sprawami państwowego podatku przemysłowego, a w szczególności:

1) czuwanie nad ścisłem wykonaniem wszystkich ustaw i rozporządzeń, dotyczących tego podatku;

2) stały ogólny nadzór nad prawidłowem obłożeniem płatników podatkiem przemysłowym i nad terminowym wpływem tego podatku do kas skarbowych;
3) nadzór nad celowem zaopatrzeniem podwładnych kas skarbowych w dostateczną ilość blankietów świadectw przemysłowych i bezpłatnych biletów przemysłowych;
4) określanie terminu ukończenia sprawdzania przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych oraz osobistych zajęć przemysłowych;
5) zarządzanie wydawania duplikatów zagubionych świadectw przemysłowych;
6) czuwanie nad prawidłowem tworzeniem komisji miejscowych do spraw podatku przemysłowego, oraz inicjatywa w tworzeniu komisji okręgowych, przygotowywanie spraw na ich posiedzenia, prowadzenie biurowości komisji i wykonywanie ich decyzji;
7) wzywanie przedsiębiorstw sprawozdawczych, za pośrednictwem właściwych Urzędów skarbowych podatków i opłat (Inspektoratów skarbowych, Administracji podatków) do składania bilansów i rocznych sprawozdań, sprawdzanie tychże, jak również obliczeń podatku od kapitału i od czystego zysku dokonanych przez te przedsiębiorstwa, wreszcie nakładanie na nie grzywien względnie kar za przekroczenia przepisów o dodatkowym podatku przemysłowym (art. 131, 136, 137 i 150 ustawy).

§ 16.

Do Urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych (Inspektoratów skarbowych, Administracji podatków) należy:
1) czuwanie nad terminowem i prawidłowem wykupywaniem świadectw przemysłowych;
2) prowadzenie szczegółowego rejestru przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, oraz osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych;
3) zaznaczanie na świadectwach przemysłowych zaszłych w przedsiębiorstwach zmian;
4) sprawdzanie na miejscu przez Naczelnika Urzędu podatków i opłat (Inspektoratów skarbowych, Administracji podatków), względnie przez delegowanych przezeń urzędników, przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych oraz osobistych zajęć przemysłowych;
5) sporządzanie protokułów i stwierdzanie przekroczeń przepisów ustawy, tudzież sekwestrowanie towarów w wypadku, przewidzianym w art. 61 ustawy;
6) wymierzanie za przekroczenia przepisów o zasadniczym podatku przemysłowym grzywien, przewidzianych w przepisach ustawy, sporządzanie odpowiednich karnych decyzji pisemnych i doręczanie odpisów tych decyzji płatnikom;
7) przyjmowanie skarg na powyższe decyzje i przesyłanie ich wraz z protokułami i zaskarżonemi dyecyzjami, tudzież z niezbędnemi objaśnieniami za pośrednictwem Izby Skarbowej, okręgowej Komisji do spraw podatku przemysłowego;
8) inicjatywa w tworzeniu miejscowych komisji do spraw podatku przemysłowego;
9) z polecenia Izby Skarbowej wzywanie przedsiębiorstw sprawozdawczych do składania bilansów i rocznych sprawozdań, przesyłanie ich Izbie skarbowej, doręczanie przedsiębiorstwom sprawozdawczym nakazów płatniczych, prowadzenie rejestrów poborowych otrzymanych od Izby skarbowej, przyjmowanie odwołań od tychże przedsiębiorstw i przesyłanie ich Izbie skarbowej.

§ 17.

Do wymiaru procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, tudzież od zysków i zarobków, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, powołane są komisje miejscowe do spraw podatku przemysłowego.

Jako instancje apelacyjne do wszelkich spraw zasadniczego i dodatkowego podatku przemysłowego działają komisje okręgowe przy każdej Izbie skarbowej na okręg tej Izby.

Organizacja wewnętrzna miejscowych i okręgowych komisji do spraw podatku przemysłowego zawarta jest w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. , poz.).

ROZDZIAŁ III.

Zasadniczy podatek przemysłowy.

(Art. 3 z dodatkami do tego artykułu i art. 18—65 ustawy).

§ 18.

Zasadniczy podatek przemysłowy opłaca się przez wykupienie należytego świadectwa przemysłowego na każdy poszczególny zakład handlowy lub przemysłowy, pomieszczenie składowe, na każdy statek oraz na każdy poszczególny przemysł lub poszczególne osobiste zajęcie przemysłowe, podlegające temu podatkowi (art. 18 ust.).

§ 19.

Świadectwo przemysłowe daje prawo osobie lub kilku osobom, posiadającym jeden i ten sam zakład lub przedsiębiorstwo (współwłaścicielom), jak również towarzystwu, spółce handlowej lub przemysłowej, albo instytucji, na których imię wykupione zostało świadectwo, utrzymywać ten tylko zakład handlowy lub przemysłowy, pomieszczenie składowe, statek, oraz prowadzić to tylko przedsiębiorstwo lub zajęcie przemysłowe, jakie wskazane są w świadectwie (art. 37 ust.).

§ 20.

Jeżeli w jednym i tym samym zakładzie handlowym lub przemysłowym, albo przez jedną i tę samą osobę prowadzi się kilka oddzielnych przedsiębiorstw, dla których ustanowione są różne znamiona i normy zasadniczego podatku przemysłowego, to na każde z tych przedsiębiorstw powinno być wykupione oddzielne świadectwo przemysłowe, chociażby zakład należał do jednej i tej samej osoby

i był utrzymywany w jednem i tem samem pomieszczeniu (art. 31 ust.).

§ 21.

Świadectwo przemysłowe wyższej kategorji daje prawo do prowadzenia przedsiębiorstwa tego samego rodzaju niższej kategorji (art. 36 ust.).

Opodatkowanie przedsiębiorstw handlowych.

(Art. 18, 20, 28 i 29 ustawy, klasyf. II, kateg. I do IV, ustępy 1).

§ 22.

Za handel hurtowy, podlegający opadatkowaniu podług I kategorji przedsiębiorstw handlowych uważa się sprzedaż wszelkiego rodzaju towarów przeważnie partjami, głównie kupcom i przemysłowcom, tak na giełdach, jak i z zakładów handlowych, statków i innych pomieszczeń, bez względu na to, gdzie się te pomieszczenia znajdują.

§ 23.

Za sprzedaż detaliczną, podlegającą opodatkowaniu podług II kategorji przedsiębiorstw handlowych uważa się sprzedaż towarów w mniejszych ilościach, a nie partjami, tak drobnym kupcom. jak i spożywcom. Handel ten nie może się odbywać na giełdach i wogóle znacznemi patrjami.

§ 24.

Za handel drobny, podlegający opodatkowaniu podług III kategorji przedsiębiorstw handlowych uważa się drobną sprzedaż tylko spożywcom, a nie kupcom towarów, z wyjątkiem wymienionych w dodatku do ustępu 1, kategorji III, klasyfikacji przedsiębiorstw handlowych (dodatek II do art. 3 ustawy). Oprócz tego, zakłady handlowe III kategorji nie mogą mieć więcej, jak jeden pokój, przy którym wolno utrzymywać najwyżej dwa pomieszczenia składowe (jedno — bezpłatne, drugie płatne).

W zakładach III kategorji nie można zadrudniać więcej, niż jednego dorosłego (w wieku ponad lat 17), najętego subjekta.

§ 25.

W Zakładach handlowych IV kategorji dozwoloną jest jedynie sprzedaż drobna, wyłącznie towarów, wymienionych w spisie dołączonym do art. 6 ustawy.

Spis ten ma zastosowanie do kategorji IV przedsiębiorstw handlowych, oraz do prowadzonego w miastach b. dzielnicy rosyjskiej handlu obnośnego, który wobec ograniczenia uwolnień ustawą z dnia 6 lipca 1920 r., podlega obecnie zasadniczemu podatkowi przemysłowemu, podług kategorji Vb.

Dla handlu obnośnego w miastach b. dzielnicy austrjackiej i pruskiej mają zastosowanie wykazy towarów, zawarte w odnośnych ustawach przemysłowych obowiązujących w tych dzielnicach.

Zakład IV kategorji może się składać tylko z niewielkich wymiarów stałego pomieszczenia, nie mającego wyglądu i przeznaczenia pokoju.

Przedsiębiorstwom handlowym IV kategorji, w myśl art. 34 ustawy wolno zatrudniać po jednym najemnym subjekcie; przedsiębiorstwom tejże kategorji, wymienionym w art. 33 ustawy, dozwala się utrzymywanie jednego pomieszczenia składowego.

§ 26.

Zakłady handlowe niższych kategorji, które przekroczyły chociażby jeden z ustawowych warunków, ograniczających tę kategorję, powinny być zaopatrzone w świadectwa wyższej kategorji, odpowiednio do znamion tych zakładów.

§ 27.

Zakłady handlu hurtowego, urządzone przez przedsiębiorstwa przemysłowe poza obrębem miejscowości, gdzie te przedsiębiorstwa się znajdują, jak również zakłady handlowe handlu detalicznego lub drobnego tychże przedsiębiorstw, bez względu na to, gdzie się te zakłady znajdują, powinny być zaopatrzone w świadectwa dla przedsiębiorstw handlowych, na zasadach ogólnych, podług rodzaju prowadzonego handlu, chociażby handel w tych zakładach prowadzony był wyłącznie wyrobami własnej fabrykacji.

§ 28.

Jeżeli towarzystwa akcyjne, spółki udziałowe i inne przedsiębiorstwa, obowiązane do składania sprawozdań publicznych nie mają wcale innych zakładów handlowych lub przemysłowych, oprócz kantorów zarządów, to dla kantorów tych powinny być wykupione świadectwa podług odpowiedniej kategorji przedsiębiorstw handlowych.

Opodatkowanie skupu towarów w celu odprzedaży, lub wywozu zagranicę.

(Klasyf. II, kateg. I do IV, ustępy 2).

§ 29.

Skup towarów bez utrzymywania w tym celu kantorów, zakładów handlowych i pomieszczeń składowych, podlega zasadniczemu podatkowi przemysłowemu, tylko w tym razie, jeżeli się odbywa dla zarobku w celu odprzedaży wewnątrz Państwa, lub też w celu wywozu zagranicę; przyczem przemysł ten opodatkowuje się według miejsca skupu, a gdyby się to okazało niemożliwem — według miejsca zamieszkania skupującego.

Utrzymywanie pomieszczeń składowych dozwolone jest przy skupie przedmiotów, wymienionych w art. 33 ustawy.

§ 30.

Skup towarów, na podstawie świadectw I do IV kategorji przedsiębiorstw handlowych, może się odbywać wszędzie, byleby wartość skupionych w ciągu roku przedmiotów nie przewyższała sumy odpowiedniej do wykupionego świadectwa przemysłowego.

Przedsiębiorstwom, prowadzącym na podstawie świadectw II kateg., skup przedmiotów, wymienionych w ustępie 2 b) klasyf. II, kateg. II, wolno sprzedawać je również i na giełdach.

§ 31.

Jeżeli działalność skupującego rozciąga się na miejscowości, zaliczone celem obliczenia zasadniczego podatku przemysłowego do różnych klas, to świadectwo przemysłowe na skup towarów podług II, III i IV kateg., powinno być wykupione stosownie do tej miejscowości, która zaliczona jest do najwyższej klasy, w myśl dodatku I do art. 3 ustawy.

§ 32.

Na podstawie świadectw I i II kategorji dozwolony jest skup towarów, tak w celu odprzedaży wewnątrz państwa, jak również i dla wywozu zagranicę; na podstawie zaś świadectw III kategorji skupem towarów w celu ich wywozu zagranicę, mogą się zajmować tylko mieszkańcy pograniczni.

Za mieszkańców pogranicznych uważa się osoby, mające stałe zamieszkanie w 30 kilometrowym pasie pogranicznym, ciągnącym się wzdłuż polskiej granicy z obcemi państwami.

Na podstawie świadectw IV kategorji, skup towarów w celu wywozu zagranicę nie jest dozwolony.

Opodatkowanie instytucji kredytowych.

(Klasyf. II, Kategorja I do III, ustępy 3 i Kategorja I, ustęp 4 z „uwagą“).

§ 33.

Instytucje kredytowe opłacają zasadniczy podatek przemysłowy podług sumy ich kapitału zakładowego, udziałowego, składkowego lub zastępujących je kapitałów, jak np. w towarzystwach wzajemnego kredytu — podług ich kapitału obrotowego (art. 69 i 71 ustawy). W instytucjach kredytowych, nie mających podobnych kapitałów, lecz wypuszczających listy zastawne lub obligacje za kapitał zakładowy przyjmuje się dziesiątą część listów zastawnych lub obligacji, wypuszczonych w obieg przez te instytucje (art. 70 ustawy).

§ 34.

Oddziały, kantory, agentury i kantory komisowe instytucji kredytowych podlegają zasadniczemu podatkowi przemysłowemu podług tej kategorji przedsiębiorstw handlowych, podług której wykupione zostało świadectwo przemysłowe dla ich zakładów centralnych.

§ 35.

Zawodowe zajmowanie się interesami bankierskiemi i wogóle operacjami z kapitałami pieniężnemi, tak na giełdzie, jak w innych miejscach, chociażby bez utrzymywania w tym celu zakładów bankierskich, uważa się za przemysł bankierski, który podlega zasadniczemu podatkowi przemysłowemu, podług 1 kategorji przedsiębiorstw handlowych.

Opodatkowanie przedsiębiorstw ubezpieczeniowych i stowarzyszeń spółdzielczych.

(Klasyf. II, kateg. I do III, ustępy 5 i kateg. IV ustęp 12).

§ 36.

Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe i stowarzyszenia spółdzielcze opodatkowuje się podług sumy ich kapitału zakładowego lub też innego podobnego kapitału, zastępującego kapitał zakładowy.

Oddziały, główne agentury i kantory przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, wykupujących świadectwa przemysłowe I-szej kategorji, opłacają zasadniczy podatek przemysłowy podług II kategorji przedsiębiorstw handlowych, jeżeli mają charakter zarządów okręgowych, które zawiadują w określonych rejonach operacjami ajentów przedsiębiorstw ubezpieczeniowych.

W innych zaś wypadkach ajenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych mają wykupić odpowiednie świadectwa na osobiste zajęcia przemysłowe, podług IV kategorji (dodatek V do art. 3 ustawy).

Spółdzielcze stowarzyszenia spożywcze opłacają zasadniczy podatek przemysłowy odpowiednio do wysokości ich kapitału zakładowego (Kat. I do III, ustępy 5 i Kat. IV ustęp 13) tylko w tym wypadku, gdy nie prowadzą takiego przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego, które dla oznaczenia wysokości przypadającego zasadniczego podatku przemysłowego, zaliczone jest na zasadach ogólnych, stosownie do rodzaju prowadzonego przedsiębiorstwa, według oznak wyszczególnionych w II i III dodatku do art. 3 ustawy, do jednej z wymienionych tam kategorji przedsiębiorstw.

Jeżeli zatem spółdzielcze stowarzyszenie spożywcze prowadzi np. kilka sklepów, fabrykę i t. p. to dla każdego z tych zakładów ma być wykupione odpowiednie świadectwo przemysłowe stosownie do rodzaju i rozmiaru prowadzonego przedsiębiorstwa w tych zakładach; sam zaś zarząd stowarzyszenia nie podlega w tym wypadku osobno opłacie zasadniczego podatku przemysłowego.

Oddziały, sklepy filjalne spółdzielni, podlegających przepisom ustawy o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 (Dz. U. R. P. Nr. 111 poz. 733) opłacają zasadniczy podatek przemysłowy podług Kategorji bezpośrednio niższej od tej kategorji, podług której wykupione zostały świadectwa przemysłowe dla ich zakładów głównych.

Opodatkowanie przedsiębiorstw komisowych i transportowych.

(Klasyf. II, Kateg. I, ustęp 6, Kateg. II, ustępy 6, 7, 8)

§ 37.

Zasadniczy podatek przemysłowy opłacają zarówno domy komisowe i transportowe, oraz ich główne kantory, jak i wszelkiego rodzaju zakłady i przedsiębiorstwa komisowe i transportowe.

Domy komisowe i transportowe oraz ich główne kantory podlegają zasadniczemu podatkowi przemysłowemu podług I kategorji przedsiębiorstw handlo-

wych, a oddziały i agentury tych domów i kantorów — podług II kategorji.

Wszystkie inne samodzielne kantory i zakłady przedsiębiorstw komisowych i transportowych opłacają zasadniczy podatek przemysłowy podług II kategorji przedsiębiorstw handlowych, a to: komisowe — jak zakłady do pośrednictwa handlowego, transportowe — jak przedsiębiorstwa przewozowe, według klasyfikacji II, kategorji II, ustępy 7 i 8.

Opodatkowanie elewatorów.

(Klasyf. II, kateg. I, ustęp 8 i kateg. II, ustęp 9).

§ 38.

Elewatory podlegają zasadniczemu podatkowi przemysłowemu odpowiednio do ich objętości, podług I lub II kategorji przedsiębiorstw handlowych.

Opodatkowanie przemysłu restauracyjnego.

(Klasyf. II, kateg. I, ustęp. 9, kateg. II, ustęp 11, kateg. III, ustęp 7, kateg. IV, ustęp 4).

§ 39.

Przy obciążeniu zasadniczym podatkiem przemysłowym zakładów restauracyjnych, stosuje się to ze znamion, wskazanych w klasyfikacji II, które wymaga wykupienia świadectwa przemysłowego wyższej kategorji.

§ 40.

Przy określeniu komornego lub wartości czynszowej pomieszczeń, zajętych przez zakłady przemysłu restauracyjnego, nie bierze się w rachubę wartości mieszkania, zajętego przez właściciela zakładu i jego rodzinę.

Jeżeli wartość czynszowa pomieszczenia, zajętego przez zakład restauracyjny, nie jest wiadoma, oblicza się tę wartość podług istniejących miejscowych cen najmu odpowiedniego pomieszczenia.

§ 41.

Bufety na wszystkich pierwszorzędnych, czyli głównych stacjach kolei żelaznych powinny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe, na przedsiębiorstwa handlowe II kategorji; bufety zaś na wszystkich innych stacjach kolei żelaznych wolno utrzymywać na podstawie świadectw przemysłowych III kategorji (klas. II, kateg. III, ustęp 7.

Za bufety na pierwszorzędnych czyli głównych stacjach kolei żelaznych należy uważać:

1) na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej:

bufety na następujących stacjach kolejowych: Aleksandrów, Białystok, Brześć, Czestochowa, Dęblin, Grodno, Kielce, Koluszki, Kowel, Lublin, Łuków, Piotrków, Praga, Radom, Równe, Skarżysko, Skierniewice, Sosnowiec i Warszawa.

2) na obszarze b. dzielnicy pruskiej: bufety na wszystkich stacjach kolejowych I klasy;

3) na obszarze b. dzielnicy austryjackiej:

bufety na stacjach kolejowych, gdzie znajdują się Urzędy ruchu oprócz Bochni i Skawiny tudzież Urząd stacyjny Rawa ruska.

§ 42.

Zakłady restauracyjne, które prowadzą również wyszynk trunków na kieliszki, mogą być utrzymywane tylko na podstawie świadectwa przemysłowego I lub II kategorji przedsiębiorstw handlowych, stosownie do znamion ustanowionych dla zakładów restauracyjnych.

§ 43.

Pokoje umeblowane wynajmowane ze stołowaniem (pensjonaty), jeżeli jeden właściciel wynajmuje więcej niż dwa pokoje oraz znajdujące się w miastach oberże, zajazdy i karczmy ze stołowaniem podlegają zasadniczemu podatkowi przemysłowemu na równi z zakładami restauracyjnemi podług znamion unormowanych dla takich zakładów. Oberże, zajazdy i karczmy poza obrębem miast bez sprzedaży napojów wyskokowych i wyrobów tytoniowych oraz domy noclegowe, opodatkowuje się wyłącznie podług IV kategorji przedsiębiorstw handlowych (klas II, kateg. IV, ustępy 4 i 10).

Opodatkowanie zakładów do sprzedaży lemoniady i innych napojów chłodzących.

(Klas. II, kateg. IV, ustęp 6).

§ 44.

Wszystkie tego rodzaju zakłady podlegają zasadniczemu padatkowi przemysłowemu podług IV kategorji przedsiębiorstw handlowych bez względu na to, czy sprzedaż napojów odbywa się na zewnątrz, czy też napoje spożywa się na miejscu.

Opodatkowanie sprzedaży wyrobów tytoniowych i trunków.

(Klas. II, kateg. I, ustęp 10, kateg. II, ustępy 12 i 13 i kateg. III, ustępy 11 i 12).

§ 45.

Ze względu na obecny ustrój monopolu tytoniowego hurtowa sprzedaż zagranicznych wyrobów tytoniowych pozamonopolowych zalicza się do I kategorji przedsiębiorstw handlowych. Sprzedaż wyłącznie wyrobów tytoniowych przydzielonych przez Zarząd monopolowy zalicza się do II, względnie III kategorji przedsiębiorstw handlowych stosownie do tego, czy sprzedaż jest hurtowa i detaliczna, czy też tylko drobna.

Nie wymaga się wykupienia osobnego świadectwa przemysłowego III kategorji na drobną sprzedaż wyrobów tytoniowych (klas. II, kateg. III, ustęp 11), jeżeli ta sprzedaż odbywa się w tem samem pomieszczeniu, w którem prowadzi się handel innemi towarami na podstawie wykupionego świadectwa przemysłowego przynajmniej III kategorji przedsiębiorstw handlowych.

§ 46.

Składy hurtowe spirytusu i wódki podlegają zasadniczemu podatkowi przemysłowemu podług II kategorji przedsiębiorstw handlowych niezależnie od tego, czy odbywa się w nich hurtowa sprzedaż do zakładów sprzedaży detalicznej napojów wyskokowych, czy też osobom prywatnym. Handel win połączony ze sprzedażą wszelkiego rodzaju innych napojów wyskokowych, jak również zakłady do wyrobu i sprzedaży wina rodzynkowego, wolno jest utrzymywać na podstawie świadectw przemysłowych przynajmniej II kategorji przedsiębiorstw handlowych.

Zakłady detalicznej sprzedaży wyłącznie spirytusu i wódki w zamkniętych naczyniach, jak również hurtowe składy piwa, miodu lub krajowych win, opłacają zasadniczy podatek przemysłowy podług III kategorji przedsiębiorstw handlowych.

Opodatkowanie antrepryz i dostaw.

(Art. 24 i 40 ustawy klas. II, kat. I, ustęp 13; kat. II, ustęp 17; kat. III, ustęp 16 i kat. IV, ustęp 8).

§ 47.

Antrepryzy i dostawy podlegają zasadniczemu podatkowi przemysłowemu niezależnie od tego w jakiej formie i w jaki sposób zawarta została umowa; przyczem każda taka umowa (jeżeli zawiera się ją na sumę większą od 30.000 mk.) uważa się za oddzielne przedsiębiorstwo, na które powinno być wykupione odrębne świadectwo przemysłowe odpowiednio do sumy zobowiązania oprócz wypadków, wskazanych w art. 24 ustawy.

§ 48.

Jeżeli antrepryza lub dostawa trwa lat kilka i w umowie nie będzie oznaczona suma, przypadająca antreprenerowi oddzielnie za każdy rok, jak również jeżeli suma antrepryzy w umowie wcale nie jest wskazana, lecz może być określona dopiero po ukończeniu operacji, to antreprenerowi, na mocy świadectwa instytucji, z którą zawarł umowę, wydaje się zamiast świadectwa przemysłowego, bezpłatny bilet przemysłowy; przypadający zaś za taką antrepryzę zasadniczy podatek przemysłowy płaci się po upływie każdego roku odpowiednio do sumy tej części zobowiązania, która w ciągu roku została wykonana (art. 40 ustawy).

§ 49.

Obliczenie wskazanej wyżej sumy podatku, jak również potrącenie jej z należnej antreprenerowi kwoty odpowiednio do ceny świadectwa przemysłowego, jakie należałoby wykupić na tę antrepryzę lub dostawę i wpłacenie potrąconej sumy do kasy skarbowej (Urzędu podatkowego), jest obowiązkiem instytucji rządowych, samorządowych i publicznych, z któremi zawarte zostały umowy, wykonywane na podstawie bezpłatnych biletów przemysłowych.

O uskutecznionej wpłacie, jak również o wysokości sumy tej części zobowiązania, która została wykonana, wzmiankowane instytucje mają niezwłocznie zawiadomić właściwy Urząd skarbowy podatków i opłat (Inspektorat skarbowy, Administrację podatków).

§ 50.

Dzierżawa różnego rodzaju opłat np. dzierżawa od Skarbu Państwa i Związków samorządnych należnego im prawa pobierania specjalnych opłat: mostowej i drogowej, za użytkowanie przystani, placów, wag targowych, miejsc do pojenia bydła i t. p. traktuje się pod względem opłaty zasadniczego podatku przemysłowego, jak wyżej wymienione dostawy i antreprezy.

Opodatkowanie przedsiębiorstw przemysłowych.

(Art. 21, 22, 29, 30, 31, 35 i klas. III).

§ 51.

Do przedsiębiorstw przemysłowych opłacających zasadniczy podatek przemysłowy podług ilości robotników, pomiędzy innemi należą: drukarnie, zakłady litograficzne, fotograficzne, pralnie i tym podobne zakłady przemysłowe i rzemieślnicze, oraz zatrudniające robotników przedsiębiorstwa rybne i zakłady przewozowe z wyjątkiem wymienionych w klasyf. II, kateg. I, ustęp 6 i kateg. II, ustępy 6 i 7.

§ 52.

Przy opodatkowaniu fabryk i zakładów fabrycznych podług ilości robotników, ilośc ta z wyjątkiem robotników czasowych, wskazanych w art. 30 ust. powinna być określona podług imiennych list robotników, które się prowadzi w fabrykach, zakładach i przedsiębiorstwach górniczych; przyczem za podstawę do opodatkowania przyjmuje się ilość wszystkich robotników, zajętych tak przy głównej fabrykacji i wszystkich warsztatach pomocniczych, jak również i pracujących poza obrębem zakładu lub też w domu dla tegoż zakładu niezależnie od tego, czy ci robotnicy pracują stale, czy tylko przez pewną część roku.

§ 53.

Dla kantorów rozdawczych, zajmujących się rozdawaniem materjałów do obrabiania osobom trudniącym się przemysłem domowym, powinno być wykupione świadectwo przemysłowe, jak dla przedsiębiorstw przemysłowych, — podług ilości robotników, zatrudnionych tak w samym kantorze, jakoteż otrzymujących z kantoru materjały surowe w celu przerobienia ich dla kantoru domu; majstrowie zaś pracujący dla kantorów rozdawczych podlegają zasadniczemu podatkowi przemysłowemu, albo podług ilości robotników — jeżeli utrzymują swoim kosztem oddzielne zakłady przemysłowe (klas. III) albo jeżeli takich zakładów nie utrzymują jako pośrednicy handlowi według kategorji IV osobistych zajęć przemysłowych (dodatek V do art. 3 ustawy).

§ 54.

W przedsiębiorstwach przemysłowych opłacających zasadniczy podatek przemysłowy podług

ilości wyprodukowanych wytworów, podlegających akcyzie, wytwory te oblicza się podług ksiąg skarbowych kontroli fabrycznej, a w przedsiębiorstwach przemysłowo-górniczych — podług ksiąg prowadzonych przez te przedsiębiorstwa na podstawie obowiązujących przepisów.

§ 55.

Utrzymujący przedsiębiorstwa przemysłowe obowiązani są wykupywać świadectwa przemysłowe albo podług największej ilości robotników, jaką zamierzają w ciągu roku trzymać w zakładzie, albo też w tych wypadkach, gdy świadectwa wykupuje się podług ilości wydobywanego materjału surowego, albo wyprodukowanych wytworów podług największej ilości spodziewanej w ciągu roku produkcji; w razie zaś powiększenia w ciągu roku ilości robotników albo ilości produkcji powinno być wykupione świadectwo przemysłowe wyższej kategorji z zaliczeniem uiszczonej już kwoty za poprzednie świadectwo przemysłowe zgodnie z art. 35 ustawy.

W ten sam sposób należy postąpić przy niespodziewanem powiększeniu produkcji materjału surowego w ciągu roku.

§ 56.

Gdy w jednym zakładzie przemysłowym jest połączonych kilka znajdujących się w bezpośrednim związku fabrykacji, to dla takiego zakładu powinno być wydane jedno świadectwo przemysłowe z zachowaniem przepisów, wyłuszczonych w art. 31 ustawy.

Za bezpośrednio związane z sobą fabrykacje uznaje się oddzielne stopnie obróbki jednego i tego samego materjału jak np. przędzenie bawełny, tkanie i farbowanie tkanin, albo wyrób stali i walcowanie szyn, oraz fabrykacje pomocnicze przy głównej fabrykacji, jak np. zakład gazowy przy fabryce, urządzony specjalnie do jej oświetlenia, warsztaty remontowe i t. p. Podobne zakłady winny być opodatkowane według najwyższej normy, jaka wypadnie podług ogólnej ilości robotników w zakładzie lub też podług którejkolwiek z pojedyńczych jego fabrykacji. Tak np.: jeżeli w oddziale przędzalnianym jest 200 robotników, w tkackim 800, w farbiarskim 100, i w fabryce gazowej 10, ogółem 1110 robotników, to świadectwo przemysłowe powinno być wykupione podług ogólnej liczby robotników I kategorji za 25000 mk., ponieważ dla każdej poszczególnej fabrykacji normy podatku byłyby niższe od tej sumy.

§ 57.

Za przedsiębiorstwa wodociągowe i oświetlenia gazowego, wymienione w ustępie 19 kateg. III klas. III uważa się zakłady do zaopatrywania w wodę i w gaz miast lub innych miejscowości; za zakłady zaś gazowe i wodociągowe wspomniane w ustępie 18 kateg. IV i w ustępie 17 kateg. V klas III uważa się zakłady przemysłowe (fabryki lub warsztaty rzemieślnicze), zajmujące się układaniem rur i ustawianiem urządzeń do zaopatrzenia w wodę i gaz.

§ 58.

Funkcjonujący przy zakładzie przemysłowym lub w obrębie miejscowości, gdzie zakład taki się znajduje, jeden kantor lub jeden zakład handlowy do sprzedaży hurtowej wyrobów własnej fabrykacji (ustęp 15 artykułu 6 ustawy) nie podlega zasadniczemu podatkowi przemysłowemu, jednak w celach rejestracji na wzmiankowane zakłady i kantory powinny być wybrane bezpłatne bilety przemysłowe. Jeżeli zaś ze wspomnianego kantoru lub zakładu handlowego odbywa się sprzedaż nie tylko swoich lecz i cudzych wyrobów, to w tym wypadku powinno być wykupione należyte świadectwo przemysłowe, zgodnie z art. 29 ustawy.

Opodatkowanie pomieszczeń składowych.

(Art. 19 i uwaga do tego artykułu i art. 23, 32 i 33).

§ 59.

W pomieszczeniach składowych przeznaczonych wyłącznie do przechowywania, suszenia, oczyszczania, sortowania, rozsypywania, brakowania, przeładowywania i pakowania towarów, nie może odbywać się sprzedaż, lecz tylko wysyłanie towarów.

W razie zaś bezpośredniej sprzedaży towarów z pomieszczeń składowych, pomieszczenia te opodatkowuje się narówni z zakładami handlowemi, a zatem podlegają one opłacie zasadniczego podatku przemysłowego na zasadach ogólnych.

§ 60.

Zakładom handlowym I i II kategorji dozwala się utrzymywać niezależnie od pomieszczeń składowych wolnych od zasadniczego podatku przemysłowego (w I kategorji — trzech, a w II kategorji — dwóch) — nieograniczoną liczbę pomieszczeń składowych płatnych z obowiązkiem wykupienia na każde z nich odpowiedniego świadectwa przemysłowego.

Przy zakładach handlowych III kategorji nie mogą być utrzymywane więcej, jak dwa pomieszczenia składowe, z których jedno, wolne od zasadniczego podatku przemysłowego, może być utrzymywane za biletem przemysłowym bezpłatnym, a drugie powinno być zaopatrzone w ustanowione świadectwo przemysłowe na pomieszczenie składowe III kategorji.

Zakładom handlowym IV kategorji utrzymywanie pomieszczeń składowych jest niedozwolone; wyjątki od tych zasad zawiera art. 33 ustawy, jednak tylko dla przedsiębiorstw w tym artykule wymienionych.

§ 61.

Jednej piwnicy lub lodowni utrzymywanej przy zakładzie handlowym do przechowywania przedmiotów podlegających szybkiemu zepsuciu nie uważa się za oddzielne pomieszczenie składowe bez względu na kategorję zakładu.

§ 62.

Przy zakładzie przemysłowym może być utrzymywania bez opłacenia zasadniczego podatku przemysłowego nieograniczona liczba wskazanych w ustępie 14 artykułu 6 ustawy pomieszczeń składowych z obowiązkiem wzięcia na każde z nich jedynie od-

dzielnego bezpłatnego biletu przemysłowego. W takie same bilety bezpłatne powinny być również zaopatrzone pomieszczenia składowe, utrzymywane przez przedsiębiorstwa przewozowe podlegające zasadniczemu podatkowi przemysłowemu (art. 6 ustęp 18 ustawy).

§ 63.

Utrzymywanie pomieszczeń składowych przez dostawców i antreprenerów podlega przy obłożeniu tych pomieszczeń zasadniczym podatkiem przemysłowym ogólnym przepisom ustanowionym dla przedsiębiorstw handlowych (art. 19 i 32 ust.).

Opodatkowanie handlu na jarmarkach.

(Art. 26).

§ 64.

Na każde przedsiębiorstwo handlu hurtowego lub detalicznego na jarmarkach, trwającysh dłużej niż 1 dzień, powinno być wykupione świadectwo przemysłowe, odpowiednio do rodzaju handlu jarmarcznego — hurtowego lub detalicznego.

Za oddzielne przedsiębiorstwa handlowe na jarmarkach uważa się magazyn, sklep, spichlerz, stragan lub inne otwarte dla kupujących pomieszczenia do sprzedaży towarów.

Pomieszczenie handlowe, składające się z kilku połączonych ze sobą wewnątrz ubikacji, jeżeli handel prowadzi się w niem towarami jednego i tego samego rodzaju, należącemi do jednego i tego samego właściciela uważa się za jeden zakład handlowy.

§ 65.

Pomieszczenie składowe na jarmarkach, urządzonych przez kupców i przemysłowców w celu pprzedaży w nich przywiezionych towarów, uważa się za zakłady handlowe, dla których należy wykupić świadectwa przemysłowe odpowiednio do rodzaju prowadzonego w nich handlu.

Oddziały instytucji kredytowych, otwierane na czas jarmarków, podlegają opodatkowaniu, jak przedsiębiorstwa handlu hurtowego.

Osoby, które prowadzą nadal w czasie jarmarków swój stały handel na podstawie ustanowionych świadectw przemysłowych w zakładach, znajdujących się na terytorjum jarmarcznem, nie są obowiązane do wykupywania dla tego handlu oddzielnych świadectw, jeżeli sprzedaż odbywa się w tych samych pomieszczeniach.

Opodatkowanie handlu obnośnego i rozwozowego.

§ 66.

Handel obnośny w miastach towarami, wymienionemi w dodatku do artykułu 6 ustawy, zaś poza obrębem miast towarami, wymienionemi w dodatku do art. 25 ust. podlega opłacie zasadniczego podatku przemysłowego według kategorji Vb).

Handel obnośny towarami, nie wymienionemi w powyższych dodatkach nie jest dozwolony.

Handel rozwozowy, który dozwolony jest tylko poza obrębem miast towarami, wymienionemi w dodatku do art. 25 ust. podlega opłacie zasadniczego podatku przemysłowego według kategorji Va).

Wykazy towarów zawarte w dodatkach do artykułów 6 i 25 ustawy obowiązują dla handlu obnośnego i rozwozowego na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej. Dla handlu obnośnego i rozwozowego wykonywanego na obszarze b. dzielnicy austrjackiej i pruskiej mają zastosowanie wykazy towarów zawarte w odnośnych ustawach przemysłowych obowiązujących w tych dzielnicach.

Opodatkowanie przedsiębiorstw żeglugi.

(Dodatek IV, ustęp D do art. 3 ustawy).

§ 67.

Statki i żaglowce opłacają zasadniczy podatek przemysłowy oddzielnie za każdy statek w miejscu znajdowania się ich kantorów.

Opodatkowanie ekspedytorów i maklerów giełdowych

(Dodatek V do art. 3 ustawy, kateg. II i III).

§ 68.

Ekspedytorów opodatkowuje się podług II kategorji osobistych zajęć przemysłowych tylko wtedy, gdy nie utrzymują oddzielnych kantorów ekspedytorskich i subjektów najętych, lecz zajmują się sami osobiście opłatą ceł w urzędach celnych od towarów otrzymywanych z zagranicy na imię innych osób. Jeżeli zaś ekspedytorzy w tym celu utrzymują jakiekolwiek zakłady albo zatrudniają najętych subjektów, lub też sprowadzają na swoje imię z zagranicy towary, to podlegają opodatkowaniu podług I kategorji przedsiębiorstw handlowych (klas. II, kateg. I, ust. 7).

§ 69.

Do wykupienia świadectwa przemysłowego w cenie 75.000 Mk. obowiązani są ekspedytorzy, zatrudnieni przy Urzędach celnych znajdujących się przy głównych linjach kolei żelaznych wymienionych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1922 wydanem w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 151).

Ekspedytorzy zatrudnieni przy Urzędach celnych, znajdujących się przy bocznych linjach kolei żelaznych, za które uważa się wszystkie inne linje, prócz wymienionych w powyższem rozporządzeniu opłacają zasadniczy podatek przemysłowy w kwocie 52.500 Mk.

Eksporterzy zatrudnieni przy Urzędach celnych, znajdujących się przy pozostałych linjach celnych, opłacają powyższy podatek w kwocie 42.500 Mk.

§ 70.

Maklerzy giełdowi opłacają zasadniczy podatek przemysłowy podług III kategorji osobistych zajęć przemysłowych.

Opodatkowanie inspektorów, agentów i innych pośredników handlowych.

(Dodatek V do art. 3 ustawy, kat. IV).

§ 71.

Do osób, które podlegają opłacie zasadniczego podatku przemysłowego podług IV kategorji osobistych zajęć przemysłowych pomiędzy innemi należą:

a) inspektorowie i ajenci towarzystw ubezpieczeń, przedsiębiorstw żeglugi i innych zakładów przewozowych i komisowych oraz instytucji kredytowych, o ile prowadzą operacje bez utrzymywania oddzielnych kantorów lub filji głównego przedsiębiorstwa, wskazanych w §§ 34, 36 część druga i 37 część druga niniejszej instrukcji, chociażby przy tych osobach znajdowali się do pomocy w zajęciach architekci, kanceliści, oraz woźni i robotnicy;

b) wszelkiego rodzaju pośrednicy handlowi jak np.: ajenci, komisjonerzy i faktorzy, zajmujący się zawodowo pośrednictwem osobiście, bez utrzymywania specjalnych zakładów pośrednictwa i płatnych subjektów;

c) majstrowie nie utrzymujący oddzielnych zakładów, lecz zajmujący się w domu rozdawaniem otrzymanych od fabrykantów materjałów osobom trudniącym się przemysłem domowym, w celu przerobienia tychże na wyroby oraz przyjmowaniem tych wyrobów i oddawaniem ich fabrykantom.

§ 72.

Inspektorowie, ajenci i komisjonerzy, którzy wykupili na swoje imię świadectwa przemysłowe podług IV kategorji osobistych zajęć przemysłowych, mogą się zajmować swoim przemysłem w różnych przedsiębiorstwach bez wykupywania na zajęcie w każdem przedsiębiorstwie oddzielnego świadectwa.

Opodatkowanie subjektów podróżujących (komiwojażerów).

(Art. 34 i dodatek V do art. 3 ustawy, kat. VI).

§ 73.

Utrzymywanie podróżujących subjektów dozwolone jest tylko przedsiębiorstwom handlowym i przemysłowym, opłacającym zasadniczy podatek przemysłowy przy przedsiębiorstwach handlowych conajmniej w kwocie 62.500 Mk., a przy przedsiębiorstwach przemysłowych 25.000 Mk.

Opodatkowanie przedsiębiorstw kinematograficznych.

(Dodatek II do art. 3 ustawy, kat. I ustęp 14 i kat. II i III, ustępy 19).

§ 74.

Przy obciążeniu zasadniczym podatkiem przemysłowym przedsiębiorstw kinematograficznych stosuje się to znamię, które wymaga wykupienia świadectwa wyższej kategoryi.

Przykład:

Przedsiębiorstwo kinematograficzne opłacające komornego 16000 Mk. rocznie, a posiadające 550 miejsc dla widzów, zaliczyć należy do I kategorji przedsiębiorstw handlowych ze względu na ilość miejsc dla widzów, jakkolwiek na podstawie wysokości komornego mogłoby być zaliczone do kategorji II.

Przeniesienie przedsiębiorstw do innych miejscowości lub odstąpienie ich innym właścicielom.

(Art. 35 i 45 ust.).

§ 75.

Jeżeli przedsiębiorstwo przed upływem terminu ważności świadectwa przemysłowego będzie przeniesione do innej miejscowości, albo do innego pomieszczenia znajdującego się w tej samej klasie miejscowości, to właściciel przedsiębiorstwa winien o tem zawiadomić w terminie miesięcznym od dnia przeniesienia tak właściwy Urząd skarbowy podatków i opłat (Inspektorat skarbowy, Administrację podatków) dotychczasowego miejsca wykonywania przedsiębiorstwa, jakoteż właściwy Urząd skarbowy podatków i opłat (Inspektorat skarbowy, Administrację podatków) miejsca przeniesienia przedsiębiorstwa, przyczem pierwszy urząd ma stwierdzić na odwrotnej stronie świadectwa przeniesienie przedsiębiorstwa, jak również okoliczność, czy przeniesione przedsiębiorstwo było w roku bieżącym pociągnięte do opłaty procentowego podatku od zysku.

Po zaznaczeniu na świadectwie przemysłowem przeniesienia przedsiębiorstwa do innego okręgu, pierwszy Urząd skarbowy podatków i opłat, (Inspektorat skarbowy, Administracja podatków) przesyła niezwłocznie do właściwego Urzędu skarbowego podatków i opłat (Inspektoratu skarbowego, Administracji podatków) miejsca przeniesienia zakładu, deklarację złożoną w myśl art. 42 ustawy.

§ 76.

Wskazane wyżej doniesienie o przeniesieniu przedsiębiorstwa do innej miejscowości nie jest wymagane, jeżeli świadectwo przemysłowe zostało wykupione, zgodnie z należytą deklaracją (art. 42 ustawy) dla zakładu handlowego na bazarach (tygodniowych targach) o ile ten zakład przenosi się stale z jednego bazaru na drugi.

§ 77.

Jeżeli przedsiębiorstwo przed upływem terminu ważności świadectwa przemysłowego będzie sprzedane lub w inny sposób przejdzie na innego właściciela, to o tem należy zawiadomić najpóźniej w terminie miesięcznym od dnia przejścia właściwy Urząd skarbowy podatków i opłat (Inspektorat skarbowy, Administrację podatków), który okoliczność tę ma stwierdzić na odwrotnej stronie świadectwa przemysłowego, po otrzymaniu dokładnych wiadomości od właściwej kasy skarbowej (Urzędu podatkowego), że wszystkie zaległości państwowego padatku przemysłowego ciążące na poprzednim właścicielu z tytułu tego przedsiębiorstwa zostały uiszczone.

§ 78.

Bez uiszczenia zaległości, wymienionych w poprzednim paragrafie, Urząd skarbowy podatków i opłat (Inspektorat skarbowy, Administracja podatków) nie może stwierdzać na świadectwie przemysłowem przejścia przedsiębiorstwa na innego właściciela; świadectwo zaś przemysłowe odstąpione nowemu właścicielowi, bez powyższego potwierdzenia uważa się za nie ważne, a osoba utrzymująca na mocy takiego świadectwa zakład ulega takiej karze jak za nieposiadanie właściwego świadectwa.

O szyldach na zakładach.

(Art. 46 ustawy).

§ 79.

Szyld, w który powinien być zaopatrzony każdy zakład handlowy lub przemysłowy i pomieszczenie składowe, może być różnej formy i z odpowiedniemi, podług miejscowych obyczajów napisami, byleby tylko wskazywał istnienie zakładu lub pomieszczenia składowego. Szyld nie jest konieczny w tych wypadkach, gdy już sam wygląd zewnętrzny zakładu świadczy należycie o istnieniu przedsiębiorstwa, np.: przy młynach i t. p.

Sposób wydawania świadectw i bezpłatnych biletów przemysłowych.

(Art. 37 do 46 ust.).

§ 80.

Świadectwa przemysłowe dla przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych i na osobiste zajęcia przemysłowe, tudzież bezpłatne bilety przemysłowe wydają miejscowe Kasy skarbowe (Urzędy podatkowe) podług bliższych wskazówek właściwych Urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych (Inspektoratów skarbowych, Administracji podatków),

Wydawanie świadectw przemysłowych Izba skarbowa może według własnego uznania poruczyć w poszczególnych miejscowościach także kasom związków samorządowych i odpowiadających im instytucji, wydając w tym celu stosowne wskazówki (art. 41).

§ 81.

Izby skarbowe mają czuwać by podwładne im Kasy skarbowe (Urzędy podatkowe) były w odpowiednim czasie zaopatrzone w dostateczną ilość blankietów świadectw przemysłowych i bezpłatnych biletów przemysłowych.

§ 82.

Świadectwa i bezpłatne bilety przemysłowe wydaje się z góry na rok i odnawia się przed 1-szym stycznia każdego roku w ciągu ostatnich dwóch miesięcy (listopada i grudnia) roku poprzedniego.

Dla nowo powstających przedsiębiorstw, albo na nowo rozpoczęte osobiste zajęcie przemysłowe można wykupywać świadectwa i bilety w ciągu całego roku, przyczem dla przedsiębiorstw i zajęć rozpoczętych przed 1-ym lipca wydaje się tylko świadectwa roczne, dla przedsiębiorstw zaś i zajęć rozpoczętych w drugim półroczu świadectwa półroczne. Świadectwa półroczne mogą być wydawane na drugie półrocze nie wcześniej jak pierwszego czerwca. Swiadectwa półroczne na prowadzenie wszelkiego rodzaju robót budowlanych, ziemnych i innych, trwających nie dłużej jak pół roku, mogą być wydawane w ciądu całego roku.

Narówni z prowadzeniem robót budowlanych, ziemnych i innych należy traktować przedsiębiorstwa o charakterze sezonowym działające nie dłużej niż pół roku, jak np. ślizgawki, kioski do sprzedaży napojów chłodzących, zakłady do wypieku i sprzedaży macy i t. p. Dla tych przedsiębiorstw mogą być wydawane świadectwa półroczne i w pierwszej połowie roku.

§ 83.

Na antrepryzy i dostawy mogą być wydawane tylko roczne świadectwa przemysłowe niezależnie od czasu wykupienia świadectwa i czasu trwania w danym roku antrepryzy lub dostawy.

§ 84.

Świadectwa przemysłowe na handel jarmarczny mogą być wydawane w ciągu roku, lecz tylko w czasie trwania tych jarmarków, na które świadectwa się wykupuje, lub nie wcześniej jak na miesiąc przed terminem otwarcia jarmarku.

§ 85.

Świadectwa przemysłowe i bezpłatne bilety przemysłowe powinny być podejmowane w Kasie skarbowej (Urzędzie podatkowym) tego okręgu, w którym ma być wykonywane przedsiębiorstwo, lub w którym znajduje się pomieszczenie składowe.

§ 86.

Świadectwa przemysłowe na handel rozwozowy lub obnośny należy wykupić w Kasie skarbowej

(Urzędzie podatkowym) tego okręgu, w którym prowadzący ten handel ma swoje miejsce zamieszkania lub stałego pobytu.

§ 87.

Subjekci podróżujący (komiwojażerowie) powinni wykupić świadectwa przemysłowe w Kasie skarbowej tego okręgu, w którym znajduje się zatrudniające ich przedsiębiorstwo, lub w którym rozpoczynają swą działalność.

§ 88.

Swiadectwa przemysłowe na antrepryzy i dostawy wybiera się przy zawieraniu umów — podług miejsca ich wykonania, a w tych wypadkach, gdy wykonanie antrepryzy lub dostawy odbywa się w kilku powiatach - podług miejsca przyjęcia zobowiązania.

§ 89.

Jeżeli przedsiębiorstwo ma być prowadzone w kilku miejscowościach, zaliczonych do różnych klas (naprzykład skup towarów, utrzymywanie bufetów na statkach, sklepy — wagony itp.), to świadectwo przemysłowe powinno być wykupione podług najwyższej klasy miejscowości.

§ 90.

Ważność tak rocznych jak i półrocznych świadectw dla przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, oraz na osobiste zajęcia przemysłowe, jak również bezpłatnych biletów przemysłowych, kończy się 31 grudnia tego roku, na który świadectwa i bilety zostały wykupione.

Świadectwa półroczne, wykupione w ciągu roku na prowadzenie różnego rodzaju robót budowlanych, ziemnych i innych, trwających nie dłużej jak pół roku, oraz dla przedsiębiorstw o charakterze sezonowym są ważne tylko na przeciąg sześciu miesięcy od daty ich wydania. (Częśą druga § 32 niniejszej instrukcji).

§ 91.

Świadectwa przemysłowe i bezpłatne bilety przemysłowe wydaje się tak na imię pojedynczych osób i współwłaścicieli przedsiębiorstw jak również na imię osób prawnych np. wszelkiego rodzaju towarzystw, spółek i instytucji handlowych, do których zalicza się również zarządy konkursowe, komisje likwidacyjne, administracje, oraz instytucje państwowe, samorządowe i publiczne.

§ 92.

Na świadectwach i bezpłatnych biletach przemysłowych, wydawanych dla przedsiębiorstw należących do domów handlowych oznacza się tylko firmę bez wymienienia członków należących do spółki.

§ 93.

Osoby, pragnące otrzymać świadectwa i bezpłatne bilety przemysłowe, obowiązane są dokładnie wypełnić deklaracje podług załączonych do niniejszej instrukcji wzorów, o każdym poszczególnym zakładzie pzzemysłowym albo pomieszczeniu składowem o każdej antrepryzie, lub dostawie, o każdym statku lub osobistem zajęciu przemysłowem, na które jest niezbędny dokument przemysłowy.

§ 94.

We wszystkich Urzędach skarbowych podatków i opłat skarbowych (Inspektoratach skarbowych, Administracjach podatków), jak również i w Kasach skarbowych (Urzędach podatkowych) powinny się zawsze znajdować w dostatecznej ilości blankiety wyż wymienionych deklaracji w celu bezpłatnego ich wydawania osobom podejmującym dokumenty przemysłowe.

§ 95.

Osoby wykupujące dokumenty przemysłowe powinny powyższą deklarację złożyć we właściwej Kasie skarbowej (Urzędzie podatkowym), która po obliczeniu i pobraniu łącznej sumy należności zasadniczego podatku przemysłowego i przypadających od niego dodatków, wydaje odpowiednie świadectwo przemysłowe; złożone zaś przez płatników deklaracje po uwidocznieniu na nich kategorji i ceny wydanych świadectw przemysłowych Kasa przesyła właściwemu Urzędowi skarbowemu podatków i opłat (Inspektoratowi skarbowemu, Administracji podatków) stale po upływie każdego tygodnia.

Kasy skarbowe (Urzędy podatkowe) prowadzą według załączonego wzoru księgę świadectw i bezpłatnych biletów przemysłowych, do której wpisuje się każde wydane świadectwo i bezpłatny bilet przemysłowy.

Numer bieżący księgi i datę wydania notuje się na wydanych dokumentach przemysłowych i na odnośnych deklaracjach płatników.

Oprócz tego o otrzymanym zapasie i ilości wydanych dokumentów przemysłowych Kasy skarbowe (Urzędy podatkowe) prowadzą według załączonego wzoru pamiętnik, który winien być zamknięty z końcem każdego miesiąca celem wykazania pozostałego zapasu.

Zamówienia na wymienione wyżej dokumenty przemysłowe Kasy skarbowe (Urzędy podatkowe) uskuteczniają według załączonego wzoru przez właściwe Izby skarbowe.

§ 96.

Od wykupujących dokumenty przemysłowe, z wyjątkiem wypadków, wskazanych niżej w paragrafach 97 do 103 niniejszej instrukcji nie żąda się przedstawienia świadectw tożsamości osoby lub istnienia towarzystw, spółek i instytucji, ani żadnych innych dokumentów na prawo otrzymywania świadectw lub bezpłatnych biletów przemysłowych.

§ 97.

Dokumenty przemysłowe mogą być wydawane tak bezpośrednio tym, na których imię zostały wystawione, jak również z polecenia tych ostatnich innym osobom po okazaniu przez nie ogólnego lub specjalnego pełnomocnictwa, albo pisemnego do tego upoważnienia na deklaracji, złożonej w myśl art. 42 ustawy.

§ 98.

Dokumenty przemysłowe na imię towarzystw akcyjnych, oraz wszelkiego rodzaju spółek udziałowych, wydaje się albo jednemu z dyrektorów albo osobie, która będzie do tego upoważniona w sposób wskazany w poprzednim paragrafie.

Dokumenty przemysłowe na imię spółek firmowych lub firmowo-komandytowych wydaje się kierownikowi spółki lub też osobie, której to będzie powierzone.

§ 99.

Małoletni i osoby, pozostające pod opieką, mogą otrzymywać na swoje imię dokumenty przemysłowe tylko za pośrednictwem swoich opiekunów.

§ 100.

Subjekci podróżujący (komiwojażerowie) wykupujący dla siebie świadectwa przemysłowe obowiązani są przedstawić w oryginałach lub w należycie uwietrzytelnionych odpisach, świadectwa przemysłowe, dające prawo ich mocodawcom do utrzymywania subjektów podróżujących.

§ 101.

Wykupienie świadectwa przemysłowego nie daje jeszcze prawa do prowadzenia przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego w następujących wypadkach:

1) jeżeli świadectwo przemysłowe wykupiła osoba ograniczona w prawach (np. niewypłacalny dłużnik i t. p.);

2) jeżeli świadectwo przemysłowe wykupiono dla takiego przedsiębiorstwa lub zajęcia, którego w myśl obowiązujących przepisów wcale nie wolno wykonywać;

3) jeżeli bez posiadania specjalnego pozwolenia lub koncesji, wykupiono świadectwo przemysłowe dla takiego przedsiębiorstwa lub zajęcia, które na podstawie obowiązujących przepisów prowadzić można tylko po uzyskaniu takiego pozwolenia lub koncesji.

W razie wykupienia świadectwa przemysłowego wbrew powyższym przepisom, płatnik nie może żądać zwrotu kwot pieniężnych wpłaconych za to świadectwo.

§ 102.

Świadectwa przemysłowe na pomieszczenia składowe płatne i bezpłatne, tudzież na istniejące przy przedsiębiorstwach przemysłowych wolne od podatku kantory lub zakłady handlowe do sprzedaży hurtowej swoich wyrobów, wydaje się tylko po okazaniu w oryginale lub w uwierzytelnionych odpisach świadectw przemysłowych dla samych przedsiębiorstw handlowych lub przemysłowych, do których należą wyż wymienione pomieszczenia składowe, kantory lub składy handlowe.

§ 103.

Na antrepryzy i dostawy, których suma zobowiązania nie może być zgóry określoną, wydaje się bilety przemysłowe bezpłatnie, jednak tylko po przedstawieniu świadectwa od właściwych instytucji rządowych, samorządowych i publicznych o przyjęciu antrepryzy lub dostawy na sumę nieokreśloną wogóle, lub na dany rok podatkowy.

Instytucje te we wskazanych wyżej wypadkach są obowiązane z wypłat, przypadających dostawcom lub antreprenerom, zatrzymać sumę, odpowiadającą wartości ustanowionego świadectwa przemysłowego łącznie z dodatkami samorządowemi, zakomunikować o tem właściwemu Urzędowi skarbowemu podatków i opłat (Inspektoratowi skarbowemu, Administracji podatków), a zatrzymaną sumę wpłacić do tej Kasy skarbowej (Urzędu podatkowego), która wydała bezpłatny bilet przemysłowy na antrepryzę lub dostawę.

§ 104.

Wydawanie dokumentów przemysłowych należy uskuteczniać bez względu na zaległości w innych podatkach.

§ 105.

Świadectwa przemysłowe roczne i półroczne w czasie ich ważności, mogą być wymieniane na tego samego rodzaju świadectwa przemysłowe wyższej kategorji lub wyższj klasy miejscowości z odpowiednią dopłatą zasadniczego podatku przemysłowego oraz wszystkich dodatków samorządowych z zachowaniem warunków następujących:

a) świadectwa przemysłowe dla przedsiębiorstw handlowych II, III i IV kategorji oraz na należące do nich pomieszczenia składowe mogą być wymieniane na świadectwa dla tego samego rodzaju przedsiębiorstw podług wyższej kategorji lub klasy miejscowości;

b) świadectwa dla przedsiębiorstw przemysłowych od II do VIII kategorji dozwala się wymieniać na świadectwa dla tego samego rodzaju przedsiębiorstw podług wyższej kategorji lub klasy miejscowości;

c) świadectwa na handel obnośny mogą być wymieniane na świadectwa na handel rozwozowy;

d) świadectwa jarmarczne na handel detaliczny dozwala się wymieniać na świadectwa jarmarczne na handel hurtowy;

e) świadectwa na osobiste zajęcia przemysłowe, na świadectwa do prowadzenia zajęć tego sa-

mego rodzaju lecz wyższej ceny i wyższej klasy miejscowości.

Żądanie wymiany świadectw przemysłowych należy zgłosić w tej Kasie skarbowej (Urzędzie podatkowym), w której pierwotne świadectwo zostało wykupione.

§ 106.

W razie przeniesienia przedsiębiorstwa z niższej klasy miejscowości do wyższej, należy postąpić w myśl § 75 niniejszej instrukcji z tem, że ewentualna dopłata ma być uskuteczniona w Kasie skarbowej (Urzędzie podatkowym) tego okręgu, do którego przedsiębiorstwo się przenosi.

Kontrola świadectw przemysłowych.

(Art. 47 do 65 ust.).

§ 107.

Kontrola handlu, przemysłu i osobistych zajęć przemysłowych ma na celu:

1) sprawdzenie, czy zasadniczy podatek przemysłowy został opłacony w należytej wysokości stosownie do obowiązujących przepisów;

2) zebranie wszystkich wiadomości, potrzebnych do wymiaru procentowego podatku od zysku.

§ 108.

Przeprowadzenie wyż wymienionej kontroli należy do obowiązku naczelnika Urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych (Inspektoratu skarbowego, Administracji podatków). W tym celu może on również delegować w razie potrzeby, swego zastępcę lub innych podwładnych mu urzędników.

§ 109.

Urzędnicy przeprowadzający kontrolę mają być zaopatrzeni przez Urząd skarbowy (Inspektorat skarbowy, Administrację podatków) w odpowiednie legitymacje i korzystają z prawa do szczegółowych oględzin wszystkich zakładów handlowych i przemysłowych, pomieszczeń składowych i innych miejsc gdzie prowadzi się handel lub przemysł.

W razie niedopuszczenia urzędnika do przeprowadzenia wymienionych bliżej oględzin należy sporządzić o tem protokół i przedłożyć go Urzędowi skarbowemu(Inspektoratowi skarbowemu, Administracji podatków), który przesyła sprawę właściwemu Sądowi karnemu celem ukarania winnych na zasadzie art. 135 ustawy.

§ 110.

Za podstawę do sprawdzania handlu, przemysłu i osobistych zajęć przemysłowych służą przedewszystkiem deklaracje samych płatników zasadniczego podatku przemysłowego, złożone w myśl art. 42 ustawy.

W celu zaś prawidłowego obciążenia przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych państwowym podatkiem przemysłowym ustanawia się obowiązkowe dostarczenie następujących wiadomości:

A) Od wszystkich miejscowych, rządowych, samorządowych i publicznych instytucji i urzędów — o antrepryzach i dostawach.

Wiadomości o antrepryzach i dostawach powinny zawierać:

1) nazwisko, imię i miejsce zamieszkania antreprenera lub dostawcy;

2) przedmiot i termin antrepryzy lub dostawy;

3) sumę antrepryzy lub dostawy;

4) miejsce jej wykonania;

5) czas zawarcia kontraktu lub umowy;

6) na podstawie jakiego świadectwa przemysłowego, gdzie i kiedy wykupionego, została antrepryza lub dostawa przyjęta.

Wiadomości tych dostarczają wyżej wymienione instytucje bezzwłocznie po zawarciu umów właściwym Izbom skarbowym lub Urzędom skarbowym podatków i opłat skarbowych (Inspektoratom skarbowym, Administracjom podatków).

B) Od Urzędów celnych — o eksporterach i ekspedytorach przy komorach i osobach, sprowadzających towary z zagranicy.

Wiadomości o eksporterach powinny zawierać następujące szczegóły:

1) nazwisko, imię i miejsce zamieszkania wywożącego towary;

2) rodzaj i ilość wywożonych towarów;

3) wartość tych towarów.

Wiadomości o ekspedytorach powinny zawierać następujące dane:

1) nazwisko, imię i miejsce zamieszkania ekspedytora;

2) czy utrzymują kantory i subjektów, czy też zajmują się przemysłem ekspedytorskim osobiście;

3) na podstawie jakiego świadectwa przemysłowego, gdzie i kiedy wykupionego, prowadzą przedsiębiorstwo ekspedytorskie.

Oprócz tego Urzędy celne powinny również komunikować wiadomości o osobach, sprowadzających z zagranicy towary w znacznej ilości.

Wiadomości o ekspedytorach dostarczają Urzędy Celne właściwym Urzędom skarbowym podatków i opłat (Inspektoratom skarbowym, Administracjom podatków) za każde półrocze (1-go lutego i 1-go sierpnia) a o osobach, wysyłających i sprowadzających towary po upływie każdego miesiąca.

§ 111.

Naczelnicy Urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych (Inspektoratów skarbowych, Administracji podatków), ich zastępcy i delegowani przez nich urzędnicy mają prawo, celem przeprowadzenia prawidłowej kontroli handlu i przemysłu:

a) robić wszelkie niezbędne wyciągi z aktów i ksiąg oprócz podlegających tajemnicy, w instytucjach rządowych, samorządowych i publicznych;

b) przy pomocy administracji kolei żelaznych i funkcjonarjuszów żeglugi przedsiębiorstw transportowych i ubezpieczeniowych, sporządzać wyciągi z ksiąg kolei żelaznych i wyż wymienionych przedsiębiorstw o wysyłanych, odbieranych i ubezpieczanych ładunkach.

Sporządzanie tych wyciągów ma nastąpić po porozumieniu się wyżej wymienionych urzędników z instytucjami rządowemi, publicznemi i samorządowemi, oraz z administracją kolei żelaznych, przedsiębiorstw żeglugi, transportowych i ubezpieczeniowych.

Jeżeli funkcjonarjusze kolei żelaznych prywatnych i wymienionych w poprzednim paragrafie przedsiębiorstw odmówią urzędnikom, sprawdzającym handel i przemysł, przedstawienia ksiąg dla poczynienia w nich niezbędnych wyciągów, urzędnicy ci powinni o tem złożyć szczegółowe pisemne sprawozdanie swojej najbliższej władzy przełożonej, która skierowuje sprawę do właściwego Sądu celem ukarania winnych na zasadzie art. 135 ust.

§ 112.

Sprawdzanie handlu i przemysłu odbywa się w ciągu całego roku, lecz Izba skarbowa stosownie do obszaru okręgów i ilości przedsiębiorstw określa dla okręgu każdego podwładnego Urzędu skarbowego podatków i opłat (Inspektoratu skarbowego, Administracji podatków) termin, do którego powyższa kontrola ma być ukończona.

§ 113.

Sprawdzanie powinno odbywać się w obecności właścicieli zakładów lub zastępujących właścicieli członków ich rodziny, albo w obecności osób zarządzających zakładami. W razie nieobecności wyż wymienionych osób, należy dokonać kontroli powołując dwóch świadków.

§ 114.

Przy kontroli należy w szczególności sprawdzić:

1) czy przedsiębiorstwo jest wykonywane przez te same osoby na których imię wydane zostały dokumenty przemysłowe;

2) czy zakład znajduje się w tem samem miejscu, które jest wskazane w świadectwie lub bezpłatnym bilecie przemysłowym;

3) czy świadectwo przemysłowa stosownie do obowiązującycg przepisów zostało wykupione odpowiednio do stwierdzonych przy kontroli znamion przedsiębiorstwa;

4) czy dokumenty przemysłowe są wystawione w zakładzie na miejscu widocznem;

5) czy znajduje się odpowiedni szyld na zakładzie handlowym lub przemysłowym albo na pomieszczeniu składowem.

§ 115.

Przy sprawdzaniu zakładów handlowych trzeciej i czwartej kategorji należy zwrócić szczególną uwagę na to, czy w zakładzie nie prowadzi się handlu towarami, których sprzedaż z zakładów III i IV kategorii nie jest dozwolona i czy w przedsiębiorstwach III i IV kategorji nie jest zatrudniony więcej niż jeden dorosły subjekt.

§ 116.

Przy sprawdzaniu handlu rozwozowego i obnośnego należy zwrócić szczególną uwagę na to:

a) czy targ prowadzi się w obrębie miast, czy też osad wiejskich;

b) jeżeli towary roznosi się w celu sprzedaży w obrębie miast, czy handel ten prowadzony towarami, wymienionemi w spisie dołączonym do art. 6 ustawy;

c) jeżeli zaś handel obnośny lub rozwozowy prowadzi się w osadach wiejskich, czy sprzedawane są tylko towary wymienione w spisie, dołączonym do art. 25 ustawy.

Dla handlu rozwozowego i obnośnego wykonywanego na obszarze b. dzielnicy austrjackiej i pruskiej obowiązują w tym względzie wykazy towarów zawarte w odnośnych ustawach przemysłowych obowiązujących w tych dzielnicach.

§ 117.

Przy wywozie towarów zagranicę bez wykupywania świadectw przemysłowych, należy sprawdzić:

a) czy wywożone są tylko towary, wymienione w art. 6 ustęp 12 pod a) i b) ustawy;

b) czy w tym celu nie utrzymuje się specjalnych kantorów lub zakładów i składów handlowych.

§ 118.

Sprawdzanie nie powinno przeszkadzać prowadzeniu handlu i przemysłu w kontrolowanych zakładach przytem właściciele przedsiębiorstw albo osoby zarządzające niemi dopuszczając kontrolujących urzędników do obejrzenia i sprawdzenia znamion, na zasadzie których wykupione zostały świadectwa przemysłowe, nie są obowiązani do wyjawienia tajemnic technicznych fabrykacji, długów przedsiębiorstwa lub też innych tajemnic handlowych.

§ 119.

O każdem wykrytem przy sprawdzaniu handlu i przemysłu przekroczeniu przepisów zagrożonem

grzywnami w myśl art. 126 do 130 ustawy, powinien być sporządzony specjalny protokół w trybie, określonym w artykułach 58 do 64 ustawy.

§ 120.

W razie wykrycia w jednym i tym samym zakładzie kilku przekroczeń, protokół sporządza się jeden, lecz z takiemi szczegółami, by w zupełności sądzić było można o każdem wykroczeniu zosobna, celem wymierzenia oddzielnej kary pieniężnej za każde poszczególne przekroczenie (art. 133 ustawy).

Przy spisywaniu protokołu o prowadzeniu bez należytego świadectwa przemysłowego handlu z ruchomych pomieszczeń, jak również handlu rozwowego lub obnośnego, albo handlu prowadzonego przez komiwojażerów podług próbek towarów, — należy zażądać od obwinionego odpowiedniej kaucji na zabezpieczenie grzywny (art. 61 ust.), zaznaczając tę okoliczność w protokóle. Kaucja powinna być złożona bezzwłocznie do właściwej Kasy skarbowej (Urzędu podatkowego) jako depozyt Izby skarbowej, a kwit łącznie z protokółem przedstawiony do właściwego Urzędu skarbowego podatków i opłat (Inspektoratu skarbowego, Administracji podatków).

W razie niezłożenia przez obwinionego kaucji w sumie odpowiadającej najwyższej normie grzywny, może być nałożony areszt na znalezione przy obwinionym towary, które po sporządzeniu ich spisu i szacunku oraz po ich opieczętowaniu (uwaga do art. 61 ust) należy oddać na przechowanie do właściwego Urzędu skarbowego podatków i opłat (Inspektoratu skarbowego, Administracji podatków).

§ 121.

Protokół ma być sporządzony z taką dokładnością, ażeby można było bez zbierania dodatkowych wiadomości sądzić tak o samem przekroczeniu jak i o okolicznościach zwiększających lub zmniejszających winę oskarżonego.

§ 122.

Jeżeli obwiniony w uzupełnieniu objaśnienia ustnego, zapisanego do protokółu przedstawi jeszcze wyjaśnienia na piśmie, to te ostatnie powinny być dołączone do protokółu.

§ 123.

W należyty sposób sporządzone, odczytane obecnym i podpisane przez nich protokóły powinny być bezzwłocznie złożone do Urzędu skarbowego podatków i opłat (Inspektoratu skarbowego, Administracji podatków).

§ 124.

O dokonanem sprawdzeniu każdego świadectwa przemysłowego, lub bezpłatnego biletu przemysłowego, należy zrobić na niem adnotację przez zamieszczenie słów „sprawdzono dnia“ i podpisu sprawdzającego.

§ 125.

O zakończeniu w swoim okręgu kontroli wszystkich zakładów handlowych i przemysłowych, oraz osobistych zajęć przemysłowych, ma Urząd skarbowy podatków i opłat (Inspektorat skarbowy, Administracja podatków) donieść właściwej Izbie skarbowej.

O zamknięciu zakładów.

§ 126.

Zamknięcie zakładu handlowego lub przemysłowego, podlegającego opłacie zasadniczego podatku przemysłowego jest dopuszczalne tylko w takim razie, jeżeli na otrzymanie zakładu nie zostanie wcale wykupione świadectwo przemysłowe.

§ 127.

W protokółach spisywanych w przedsiębiorstwach, utrzymywanych bez świadectw przemysłowych, należy zaznaczyć, że jeżeli należyte świadectwo przemysłowe nie będzie wykupione najpóźniej w terminie dwutygodniowym od dnia sporządzenia protokółu, to zakład na podstawie art. 63 ustawy będzie niezwłocznie po tym terminie zamknięty.

§ 128.

Zamknięcie przedsiębiorstwa zarządza Urząd skarbowy podatków i opłat (Inspektorat skarbowy, Administracja podatków) przez delegowanego w tym celu urzędnika.

Zamknięcie uskutecznia się przez nałożenie pieczęci urzędowych na wejścia do zakładu lub w inny sposób, jaki podług miejscowych warunków uznany będzie za najdogodniejszy dla wstrzymania w zakładzie prowadzenia handlu lub przemysłu.

Ponowne otwarcie zamkniętego przedsiębiorstwa powinno być dokonane przez ten sam Urząd skarbowy podatków i opłat (Inspektorat skarbowy, Administracja podatków) niezwłocznie po okazaniu świadectwa przemysłowego.

Tak z czynności zamknięcia, jak i ponownego otwarcia przedsiębiorstwa należy spisać krótki protokół.

ROZDZIAŁ IV.

Dodatkowy podatek przemysłowy od przedsiębiorstw obowiązanych do składania sprawozdań publicznych.

(Art. 66 do 89 ustawy).

Obowiązek podatkowy.

§ 129,

Podatek od kapitału i procentowy podatek od zysku opłacają: a) przedsiębiorstwa obowiązane do składania sprawozdań publicznych, wymienione w art. 66 ust. i b) przedsiębiorstwa wymienione w art. 121 ust., jeżeli ich właściciele wykażą wysokość swoich kapitałów zakładowych i wyrażą chęć opłacania dodatkowego podatku przemysłowego w sposób ustanowiony dla przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych.

§ 130.

Przedsiębiorstwa, obowiązane do składania sprawozdań publicznych, które się znajdują w administracji przymusowej, lub też w likwidacji, prowadząc w dalszym ciągu swe operacje, opłacają podatek przemysłowy na zasadach ogólnych.

Obowiązki zarządu przedsiębiorstwa, dotyczące podatku przemysłowego przechodzą na administrację względnie komisję likwidacyjną.

Sporządzanie sprawozdań i bilansów.

§ 131.

Sprawozdania i bilanse przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, powinny być sporządzone za każdy ubiegły rok operacyjny. Rok ten liczy się od 1 stycznia do 31 grudnia włącznie, jeżeli w statucie przedsiębiorstwa nie wskazano ściśle innego czasokresu do obliczania roku operacyjnego.

§ 132.

Bilansowi zamknięcia rachunków za ubiegły rok operacyjny powinny odpowiadać w sprawozdaniu oddzielne rachunki (konta), układane z taką dokładnością i tak szczegółowo, ażeby z nich było widoczne: a) jakie mianowicie operacje i w jakim rozmiarze każdą z nich dokonywano w ciągu roku operacyjnego; b) jakie rezultaty (zysk czy stratę) otrzymano z każdej operacji i c) jakie pozycje zamknięcia każdego rachunku przeniesiono do aktywów i pasywów bilansu, który powinien ściśle wyrażać stan przedsiębiorstwa w dniu zamknięcia jego sprawozdawczego roku operacyjnego.

§ 133.

Niespłacone wierzytelności przedsiębiorstwa (dłużników) wykazuje się w aktywach podług nominalnej sumy zobowiązań w tym dniu, w którym bilans został sporządzony; co do wątpliwych wierzytelności, należy postąpić w myśl § 151 niniejszej instrukcji, a wierzytelności nieściągalne powinny być umorzone.

§ 134.

Wartość pozostających papierów procentowych wykazuje się w bilansie w aktywach podług ceny ich kupna, a jeżeli ta cena jest wyższa od ceny giełdowej, to podług ceny giełdowej tego dnia, w którym zamyka się rok operacyjny przedsiębiorstwa.

§ 135.

Towary, wyroby i wogóle wszystkie inne przedmioty przeznaczone do zbytu, jak również materjały do fabrykacji wykazuje się, jako pozostałość w aktywach bilansu podług kosztów ich fabrykacji, lub cen ich nabycia; w razie zaś przeszacowania tych remanentów z powodu zmniejszenia się ich wartości, ta ostatnia okoliczność winna być należycie udowodnioną.

§ 136.

Grunta, lasy i inne nieruchomości, jak również urządzenia, inwentarz, narzędzia i wszelkie wogóle przedmioty nie przeznaczone do zbytu, wykazuje się w aktywach bilansu podług kosztów ich nabycia, albo urządzenia, poniesionych przez przedsiębiorstwo, włączając do tych kwot również koszta takiego remontu, który powiększa wartość tych majątków podług bilansu.

W razie przewalutowania majątku wykazuje się w aktywach bilansu jego wartość przewalutowaną.

§ 137.

Kapitał zakładowy (akcyjny, składkowy, udziałowy i t. p.), zapasowy i rezerwowy, kapitał amortyzacyjny i wszystkie inne kapitały specjalne, należące do przedsiębiorstwa, albo znajdujące się w jego rozporządzeniu, tudzież kapitał obligacyjny — wykazuje się w pasywach bilansu podług sumy nominalnej tych kapitałów.

Wszelkiego rodzaju zobowiązania przedsiębiorstwa wykazuje się również w pasywach bilansu podług nominalnej sumy zobowiązań.

Bilans zamyka się wykazaną w oddzielnej pozycji różnicą pomiędzy ogólną sumą aktywów i pasywów, jako zysk lub strata ubiegłego roku operacyjnego.

Podatek od kapitału.

§ 138.

Do podlegającego podatkowi kapitału zakładowego, zalicza się składkowy, udziałowy i inne tym podobne zastępujące go kapitały. W towarzystwach wzajemnego kredytu za kapitał zakładowy uważa się rzeczywiście wpłacony przez członków tych towarzystw kapitał obrotowy.

Dla przedsiębiorstw, które nie posiadają własnego kapitału zakładowego ani innego zastępującego go kapitału, Ministerstwo Skarbu określa w porozumieniu z zarządem przedsiębiorstwa wysokość tego kapitału.

Za kapitał zakładowy przyjmuje się sumę nominalną tegoż, figurującą w bilansie zamknięcia rachunków za ubiegły rok operacyjny.

W przedsiębiorstwach, które na zasadzie swoich statutów amortyzują częściowo swój kapitał zakładowy (art. 77 ustęp I punkt i, ustawy) dla obliczenia podatku od kapitału przyjmuje się nieumorzoną część tego kapitału, figurującą w bilansie zamknięcia rachunków przedsiębiorstwa.

§ 139.

Jeżeli w przedsiębiorstwach, należących do towarzystw i spółek, których siedziba znajduje się poza obszarem obowiązywania ustawy, kapitał zakładowy dla operacji na obszarze obowiązywania ustawy nie został wydzielony, to Izba skarbowa sprawdzająca sprawozdanie tych przedsiębiorstw, przedstawia sprawę Ministrowi Skarbu celem określenia wysokości kapitału zakładowego dla tych operacji (art. 71 ustawy).

§ 140.

Przy obliczaniu podatku od kapitału zarachowuje się na poczet tego podatku ogólna suma zasadniczego podatku przemysłowego, zapłacona za ten sam rok podatkowy za wszystkie należące do przedsiębiorstwa zakłady i pomieszczenia składowe.

Procentowy podatek od zysku.

§ 141.

Za podstawę do wymiaru procentowego podatku od zysku służy czysty zysk przedsiębiorstwa, za który uważa się różnicę obliczoną podług sprawozdania za ubiegły rok operacyjny pomiędzy sumą dochodu „brutto", a rzeczywistemi wydatkami i potrąceniami za tenże rok.

Podatkowi procentowemu od zysku przedsiębiorstw wspomianych w art. 71 ustawy podlega jedynie czysty zysk, osiągnięty z operacji, prowadzonych przez te przedsiębiorstwa na obszarze obowiązywania ustawy.

§ 142.

Do dochodu brutto zalicza się następujące wpływy w ciągu roku operacyjnego:

1) sumy otrzymane ze sprzedaży wszelkiego rodzaju wyrobów, materjałów surowych. towarów i innych przedmiotów zbytu handlowego, oraz sumy należne za te przedmioty, sprzedane na kredyt;

2) sumy otrzymane z eksploatacji należących do przedsiębiorstwa albo dzierżawionych przez nie gruntów. budowli, środków przewozowych i innych urządzeń, jak również sumy doliczane do rachunków kontrahentów i klijentów przedsiębiorstwa za korzystanie ze wspomnianego wyżej majątku ruchomego i nieruchomego;

3) suma otrzymanych i przypadających za rok sprawozdawczy procentów i dywidend od należących do przedsiębiorstwa kapitałów (w papierach procentowych i na rachunkach bieżących);

4) suma wpłat terminowych (rat), przypadających za rok sprawozdawczy w instytucjach kredytu długoterminowego;

5) suma procentów, przypadających za rok operacyjny od wszystkich aktywnych operacji instytucji kredytowych, niezależnie od czasu otrzymania tych procentów;

6) nadwyżka sumy, otrzymanej z losowania ponad wartość według bilansu wylosowanych papierów procentowych, należących do przedsiębiorstwa;

7) suma wygranych, otrzymanych z losowania papierów procentowych, stanowiących własność przedsiębiorstwa;

8) nadwyżka sumy, otrzymanej przy sprzedaży wypuszczonych przez przedsiębiorstwo akcji, udziałów i obligacji ponad sumę ich wartości emisyjnej.

9) nadwyżka sumy wynagrodzenia, otrzymanego od towarzystwa ubezpieczeń ponad wartość należycie udowodnionych kosztów odbudowy.

10) nadwyżka, jaka pozostanie z sumy, otrzymanej ze sprzedaży należącego do przedsiębiorstwa majątku ruchomego i nieruchomego, nie stanowiącego przedmiotów zbytu handlowego, po potrąceniu od tej sumy niezamortyzowanej jeszcze części kwot, użytych na nabycie tego majątku, przyczem niezamortyzowaną część należy przyjąć ewentualnie w wartości przewalutowanej.

11) suma, która wpłynęła na spłatę długów zapisanych na stratę w ciągu poprzednich lat, jako nieściągalnych, co do sum, które wpłynęły na spłatę wątpliwych długów, dla których utworzone zostały specjalne fundusze rezerwowe postąpić należy w myśl § 153 niniejszej instrukcji.

12) suma ustępstw, dokonanych na korzyść przedsiębiorstwa przez jego wierzycieli i kontrahentów przy obrachunkach z nimi;

13) suma, otrzymana przez przedsiębiorstwo, jako subsydjum, oraz inne formy zapomóg bezzwrotnych, otrzymanych przez przedsiębiorstwo;

14) sumy wszelkich wynagrodzeń komisowych, otrzymanych, jak również należnych;

15) wszelkiego rodzaju nie wymienione wyżej nadzwyczajne wpływy na dochód przedsiębiorstwa.

§ 143.

Przy potrąceniu z dochodu „brutto" rzeczywistych wydatków, potrąceń i odliczeń za sprawozdawczy rok operacyjny należy przestrzegać między innemi przepisów, zawartych w następujących paragrafach;

§ 144.

Za potrącalne z dochodu brutto wynagrodzenie, osób wymienionych w art. 77 ustęp 1 a) ustawy uważa się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia, otrzymane w ciągu roku jednorazowo lub perjodycznie za służbę i zajęcia w przedsiębiorstwie, chociażby to wynagrodzenie było wydawane z czystego zysku po zamknięciu rachunków pod warunkiem jednak, że ogólna suma wynagrodzenia, otzymanego przez wszystkie wyż wymienione osoby, nie może przenosić 10% kapitału zakładowego przedsiębiorstwa.

§ 145.

Do osób wyższej administracji przedsiębiorstwa w myśl ustępu 1 a) art. 77 ustawy zalicza się osoby należące z wyboru lub z najmu do składu zarządu, rad nadzorczych, komitetów dyskontowych i komisji rewizyjnych zastępców na powyższe urzędy — jak również zarządzających dyrektorów, kierujących całem przedsiębiorstwem i pełnomocników, upoważnionych do samodzielnego prowadzenia całego przedsiębiorstwa.

§ 146.

Za podstawę do sprawdzenia funkcji i obowiązków osób, pracujących w przedsiębiorstwach, mogą służyć nietylko pełnomocnictwa wydawane przez zarząd, lecz również instrukcje i akta, które przedsiębiorstwa mają przedstawiać władzy skarbowej, powołanej do sprawdzania bilansów i sprawozdań.

§ 147.

Na rachunek płacy zarobkowej i uposażenia urzędników i robotników najemnych w zakładach i pomieszczeniach składowych przedsiębiorstwa (art. 77 ustęp 1b) zalicza się również pensje dodatkowe i wszelkiego rodzaju wynagrodzenia tych osób, bez względu na to, czy zostały im wydane perjodycznie,

czy jednorazowo, czy przed zamknięciem rachunków, czy też po ich zamknięciu z zysków przedsiębiorstwa.

Przy przedsiębiorstwach udziałowych, w których udziałowcy pracują w miejsce i w charakterze najemnych pracowników, można potrącić z dochodu brutto tytułem pensji lub wynagrodzenia tych osób sumę, jaka odpowiada wynagrodzeniu tego samego rodzaju pracowników w podobnych przedsiębiorstwach.

§ 148.

Do wydatków, wyszczególnionych w art. 77, ustęp 1c) zalicza się również wydatki na kupno książek, prenumeraty gazet i pism perjodycznych, wydatki połączone z udziałem w zjazdach zawodowych i fachowych, w wystawach i targach, oraz koszty reprezentacyjne.

§ 149.

Do wydatków na uprawę użytków rolnych (art. 77 ust. 1d) nie wlicza się znacznych (kapitalnych) nakładów na meljoracje gruntów, powiększających ich wartość według bilansu.

Do wydatków na opał, światło i zaopatrzenie w wodę (art. 77 ustęp 1g) nie wlicza się znacznych (kapitalnych) w tym celu nakładów, wskutek których zwiększa się wartość majątku przedsiębiorstwa według bilansu.

§ 150.

Przy stratach wskutek pożaru, gradobicia i innych klęsk elementarnych (art. 77 ustęp 1h) potrąca się różnicę między należycie udowodnioną sumę rzeczywiście poniesionych strat, a sumą wynagrodzenia, otrzymanego lub należnego od towarzystwa ubezpieczeń.

Majątek wycofany z użycia z powodu niezdatności może być zapisany do strat w tej części jego książkowej wartości, która jeszcze nie została zamortyzowana; przy sprzedaży zaś majątku do strat zapisuje się różnicę pomiędzy niezamortyzowaną częścią jego książkowej wartości, a sumą, otrzymaną przy sprzedaży.

§ 151.

Straty na dłużnikach, jak również na kursie przy zobowiązaniach w walucie obcej (część 2 ustępu 1 h) art. 77), które albo już nastąpiły, albo których się należy spodziewać, jako prawdopodobnego wyniku stosunków przedsiębiorstwa, są potrącalne z dochodu „brutto“, pod warunkiem jednak, że odpisania na te cele zostały przelane do specjalnych funduszów rezerwowych. Fundusze te mają być przeznaczone na pokrycie ubytków i strat ściśle oznaczonego rodzaju, a to: w pierwszym wypadku jako „rezerwa strat na dłużnikach“, w drugim zaś wypadku, jako „rezerwa różnic kursowych przy zobowiązaniach w obcej walucie“.

§ 152.

Przedsiębiorstwa, które utworzyły specjalne undusze rezerwowe, wymienione w poprzednim paragrafie, mają zawiadomić o tem właściwą władzę skarbową i przedłożyć specyfikację wątpliwych wierzytelności, oraz zobowiązań, opiewających na obcą walutę.

Wysokości kwot uskutecznionych odpisań względnie rezerw ma władza skarbowa w razie wątpliwości ustalić w drodze odpowiednich dochodzeń, przy pomocy rzeczoznawców.

Władza skarbowa ma prowadzić dla każdego przedsiębiorstwa, które utworzyło wyżej wymienione specjalne fuudusze rezerwowe, zapisek, w którym należy dokładnie uwidocznić sumy zarezerwowane lub odpisane.

§ 153.

W razie użycia na inne cele specjalnych funduszów rezerwowych, wymienionych w poprzednim paragrafie, lub też ściągnięcia wątpliwych wierzytelności, albo w razie ustalenia kursu, wedle którego zobowiązania, opiewające na obcą walutę, zostaną uregulowane, należy zwolnione rezerwy opodatkować przez doliczenie ich do zysku podatkowego, ustalonego już za ten rok operacyjny, z którego one pochodzą.

W tym wypadku należy wyprowadzić procentowy stosunek całego na nowo ustalonego zysku podatkowego do kapitału zakładowego za odnośny rok podatkowy i zastosować tę stopę procentową podatku, jaką przypada w stosunku do kapitału zakładowego całego zysku podatkowego, a nie tylko sumy dodatkowej, pochodzącej z odnośnego funduszu rezerwowego.

§ 154.

Na całkowity nowy wymiar procentowego podatku od zysku należy płatnikowi doręczyć nowy nakaz płatniczy, z wezwaniem wyrównania wynikłej nadwyżki podatkowej.

Przeciw dodatkowemu wymiarowi podatku może płatnik wnieść skargę do komisji okręgowej, za pośrednictwem Izby skarbowej, w terminie, oznaczonym w art. 87 ust. Skarga ta jednak nie może odnosić się do pierwotnego już prawomocnie wymierzonego podatku.

§ 155.

Za bezpośrednie straty wojenne (część trzecia ustępu 1 h) art. 77 ustawy), uważa się straty nie w dochodzie, lecz w przedmiotach majątkowych, bezpośrednio związanych z przedsiębiorstwem, wynikłe z tytułu zniszczeń wojennych majątku nieruchomego lub ruchomego przedsiębiorstwa, z rekwizycji, wywłaszczeń, sprzedaży przymusowych tych przedmiotów majątkowych i t. p.

Ogólna suma nie umorzonych odrazu strat, dopuszczalna do amortyzacji w równych ratach przez lat dziesięć, nie może w żadnym poszczególnym wypadku przewyższać rzeczywiście poniesionych kosztów nabycia lub odbudowy straconych przedmiotów majątkowych.

Straty te winny być szczegółowo wykazane wobec władz skarbowych, które mają dokładnie zbadać, czy straty wojenne rzeczywiście zostały poniesione w majątku przedsiębiorstwa i czy majątek ten jest ściśle związany z prowadzeniem danego przed-

siębiorstwa, jak również, czy przedsiębiorstwo nie otrzymało całkowitego lub częściowego odszkodowania za straty wojenne, wreszcie czy podana wysokość tych strat odpowiada rzeczywistości, a w każdym razie, czy nie przewyższa kosztów, potrzebnych na odbudowę w czasie rozpoczęcia amortyzacji strat, lub też kosztów wcześniejszej faktycznej odbudowy.

O ile w swoim czasie otrzymano całkowite odszkodowanie za poniesione straty wojenne, nie można sumy tych strat amortyzować, chociażby ceny przedmiotów majątkowych, za które już wypłacono odszkodowanie, później wzrosły.

W razie wypłacenia częściowego odszkodowania potrąca się kwotę otrzymaną od ogólnej sumy strat, podlegającej amortyzacji.

Z chwilą uzyskania odszkodowania, należy zwolnione rezerwy opodatkować w sposób, wskazany w § 153 niniejszej instrukcji.

§ 156.

Do wydatków na opłatę procentów od długów bieżących przedsiębiorstwa (art. 77 ustęp 1b) wchodzą między innemi w instytucjach kredytowych procenty od przyjętych przez te instytucje wszelkiego rodzaju wkładów.

Wydatki na spłatę procentów, przenoszące 8% rocznie, są potrącalne tylko w razie udowodnienia nadwyżki.

§ 157.

Odliczeń na własny kapitał ubezpieczeniowy przedsiębiorstwa nie uważa się za potrącalne wydatki na ubezpieczenie należącego do przedsiębiorstwa majątku ruchomego i nieruchomego (art. 77 ustęp 2a) jednak tylko do wysokości sumy, jakaby była pobrana tytułem premji przez Towarzystwo ubezpieczeń od oszacowanej pełnej wartości asekuracyjnej po potrąceniu wpłaconej w niem łącznej sumy premji.

W razie użycia tych kapitałów na jakiekolwiek inne cele, a w każdym razie przy likwidacji przedsiębiorstwa, kapitały te ulegają opodatkowaniu.

§ 158.

Do wydatków na remont majątku przedsiębiorstwa (art. 77, ustęp 2b) zalicza się sumy, uiszczone lub należne za rzeczywiście dokonany w roku sprawozdawczym remont, natomiast nie mogą być uwzględnione kwoty, przeznaczone lub zarezerwowane na dokonanie remontu w przyszłości.

Również może być uwzględniony tylko remont rzeczywiście niezbędny do utrzymania majątku w stanie koniecznym, do prowadzenia przedsiębiorstwa, a nie taki kapitalny (znaczny) remont, który ma na celu zwiększenie wartości majątku lub rozszerzenie przedsiębiorstwa.

Wydatki na remont należy w każdym poszczególnym wypadku dokładnie zbadać, celem ustalenia potrącalności tych wydatków.

§ 159.

Odpisanie na amortyzację majątku w granicach norm, wskazanych w art. 77, ustęp 2c) ustawy, może być dokonywane jedynie od sumy pierwotnej wartości poszczególnego majątku i kapitalnego remontu tegoż, zawartej w aktywach bilansu zamknięcia za dany rok operacyjny.

Odpisania na amortyzacje wyższe ponad ustawową normę, mogą być uwzględnione tylko w razie szczegółowego ich umotywowania i udowodnienia, oraz po należytem w każdym wypadku zbadaniu, że odpisania te, wywołane specjalnemi wypadkami lokalnemi, są bezwzględnie konieczne i odpowiadają rzeczywistości.

Niedopuszczalne są odpisania na amortyzację majątku, którego wartość już została całkowicie zamortyzowana nawet w wypadkach późniejszego przeszacowania tego majątku, jak również liczenie kwot amortyzacyjnych powtórnie w postaci wydatków na reperacje przedmiotów.

Przy obliczaniu pierwotnej wartości należącego do przedsiębiorstwa majątku dla wymiaru procentowego podatku od zysku, niezamortyzowaną część tego majątku przyjmuje się w wartości przewalutowanej.

Przykład: maszyny pierwotnej wartości 100.000 zostały zamortyzowane w wysokości 60.000, wobec czego pierwotna wartość części jeszcze nie zamortyzowanej wynosi 40.000. Wartość tych maszyn po przewalutowaniu majątku T-wa wynosi 1.000.000, z czego na niezamortyzowaną część maszyn wypada 400.000.

Przy obliczeniu podstawy do odpisu na amortyzację powyższych maszyn należy w myśl powyższego postanowienia przyjąć:

1)	pierwotną wartość maszyn w części już zamortyzowanej	60.000
2)	przewalutowaną wartość części maszyn jeszcze niezamortyzowanej . .	400.000
	Razem	460.000

od tego 10% = 46.000.

Na amortyzację tych maszyn można potrącać powyższą kwotę aż do całkowitego zamortyzowania kwoty 400.000 t. j. do wysokości części niezamortyzowanej przewalutowanej wartości.

§ 160.

Nie potrąca się odpisań na amortyzację wartości: a) gruntów, z wyjątkiem wskazanych w art. 77 ustęp 2 c. ustawy i b) materjałów fabrykacji, wyrobów, towarów i innych przedmiotów obrotu handlowego.

Jeżeli od wartości jednego przedmiotu majątkowego odpisano na amortyzację sumę, przenoszącą ustawową normę, a odpisanie na amortyzację drugiego przedmiotu majątkowego nie dosięga tej sumy, to z dochodu brutto w pierwszym wypadku potrąca się amortyzację w kwocie ustawowo najwyżej dopuszczalnej, w drugim zaś wypadku w kwocie, w bilansie wykazanej.

Z dochodu brutto mogą być potrącane ofiary na takiego rodzaju cele dobroczynne, które są przewidziane w statutach przedsiębiorstw (art. 77 ustęp 3 b) ust.), jak również na cele ogólno państwowe i na złagodzenie klęsk żywiołowych.

§ 161.

Z dochodu brutto przedsiębiorstw, należących do towarzystw i spółek, które posiadają przedsiębiortwa również i poza obszarem obowiązania ustawy, nie mogą być potrącane wydatki lub odpisania na straty, odnoszące się do operacji, prowadzonych przez te towarzystwa i spółki w przedsiębiorstwach, znajdujących się poza obszarem obo-

wiązywania ustawy o ile te ostatnie przedsiębiorstwa uzyskają uwolnienie od podatku w myśl art. 161 ustawy.

§ 162.

Przy określeniu zysku, podlegającego procentowemu podatkowi, dolicza się:

a) do sumy dochodu brutto przedsiębiorstwa, wartość w końcu sprawozdawczego roku operacyjnego tych remanentów materjałów, towarów i wyrobów, które wykazano w bilansie zamknięcia;

b) do sumy wydatków, potrącanych z dochodu, wartość tychże remanentów z początkiem roku sprawozdawczego.

§ 163.

Po obliczeniu w sposób wskazany w poprzednich paragrafach zysku za ubiegły rok operacyjny, podlegającego procentowemu podatkowi za bieżący rok podatkowy określa się stosunek procentowy tego zysku do sumy kapitału zakładowego (§ 138 niniejszej instrukcji).

§ 164.

O ile zysk nie przewyższa 3% kapitału zakładowego, nie wymierza się wcale procentowego podatku od zysku.

O ile zysk przenosi 3% kapitału zakładowego, to podlega w całości procentowemu podatkowi od zysku podług skali zawartej w art. 73 ustawy.

Terminy płatności.

§ 165.

Dodatkowy podatek przemysłowy, przypadający od przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, t. j. podatek od kapitału i procentowy podatek od zysku należy wpłacić do kasy skarbowej (Urzędu podatkowego) najpóźniej w terminie miesięcznym od dnia zatwierdzenia sprawozdania przez ogólne zebranie lub odpowiedni organ zastępczy.

Dla towarzystw i spółek zagranicznych powyższy termin wynosi 2 miesięce od dnia zatwierdzenia sprawozdania.

§ 166.

Przedsiębiorstwa, których sprawozdania nie będą zatwierdzone w terminie, wskazanym w ich statutach, są obowiązane najpóźniej w dwa miesiące po upływie tego terminu wpłacić do Kasy skarbowej (Urzędu podatkowego) procentowy podatek od zysku w sumie jaka przypadła od nich za poprzedzający rok operacyjny, z którego sprawozdanie było zatwierdzone, a następnie po upływie miesiąca od zatwierdzenia sprawozdania mają dopłacić różnicę, względnie, w razie wpłacenia podatku w kwocie wyższej, mogą prosić o zwrot nadpłaconej sumy lub o zaliczenie jej na poczet przyszłych należności podatkowych.

Sprawdzanie rocznych sprawozdań i bilansów.

§ 167.

Przedstawione do Izby skarbowej sprawozdania, bilanse, odpisy protokułów, oraz dodatkowe wiadomości, wyjaśnienia i załączniki do nich, powinny być podpisane przez zarząd w takim składzie, jakiego wymaga statut przedsiębiorstwa do podpisywania zobowiązań, wydawanych w jego imieniu i prócz tego kontrasygnowane przez księgowego (buchaltera) przedsiębiorstwa. Sprawozdania i wyż wymienione dokumenty przedsiębiorstw, należących do towarzystw i spółek, których zarządy mają swoją siedzibę poza obszarem obowiązywania ustawy, podpisje główny ich agent, albo odpowiedzialny przedstawiciel na obszarze obowiązywania ustawy, a kontrasygnuje księgowy (buchalter) oddziału (filji, agentury).

§ 168.

Do przedstawionych Izbie skarbowej sprawozdań należy dołączyć:

1) obrachunek, podług którego zapłacony został przez przedsiębiorstwo podatek od kapitału i procentowy podatek od zysku za sprawodawczy rok operacyjny wraz z odnośnemi kwitami Kasy skarbowej (Urzędu podatkowego);

2) wykaz świadectw przemysłowych wykupionych w ciągu roku sprawozdawczego dla wszystkich, należących do przedsiębiorstwa zakładów i pomieszczeń składowych.

Wykaz ten ma zawierać następujące wiadomości: a) rodzaj i miejsce, gdzie się znajduje każdy zakład lub pomieszczenie składowe, dla którego wykupione zostało świadectwo, suma zapłaconego za nie zasadniczego podatku przemysłowego; b) kasy, które wydały świadectwa i c) data i numer świadectw;

3) listę osób, wchodzących w skład zarządu, rady nadzorczej, komitetu dyskontowego i komisji rewizyjnej, oraz zastępców na te urzędy i pełnomocników upoważnionych do samodzielnego prowadzenia całego przedsiębiorstwa, ze wskazaniem wypłaconej każdemu z nich w ciągu roku pensji, nagród i wszelkiego rodzaju innego wynagrodzenia;

4) zarazem należy donieść, w którym numerze Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu ogłoszony został bilans zamknięcia rachunków przedsiębiorstwa i wyciąg z przedłożonego Izbie skarbowej sprawozdania rocznego.

§ 169.

Izba skarbowa ma prowadzić podług załączonego wzoru rejestr przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, obowiązanych do saładania sprawozdań publicznych i czuwać przy współdziale właściwych Urzędów skarbowych podatków i opłat (Inspektoratów skarbowych, Administracji podatków): a) nad terminowem składaniem przez te przedsiębiorstwa należytych sprawozdań, bilansów i wszystkich wymaganych do nich załączników; b) nad terminowem wpłacaniem przez te przedsiębiorstwa dodatkowego podatku przemysłowego (podatku od kapitału i procentowego podatku od zysku); c) nad ogłoszeniem we właściwym czasie w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu bilansów zamknięcia i ustanowionych w art. 80 ustawy wyciągów ze sprawozdań rocznych.

§ 170.

Izba skarbowa może w razie potrzeby zażądać niezbędnych do sprawdzenia sprawozdań do-

datkowych wiadomości i wyjaśnień, lub też uzupełnienia formalnych braków w przedłożonych sprawozdaniach.

W razie nie przedstawienia w ustanowionym terminie sprawozdań z załącznikami lub żądanych wiadomości dodatkowych, Izba skarbowa zwraca się do właściwych zarządów, odpowiedzialnych lub głównych przedstawicieli tych przedsiębiorstw z wezwaniem dostarczenia sprawozdań, względnie wyjaśnień, oraz podania powodu zaszłej zwłoki, celem ewentualnego nałożenia grzywien, zgodnie z art. 131 ustawy.

§ 171.

Jeżeli bilans zamknięcia i wyciąg ze sprawozdania rocznego przedsiębiorstwa nie będą w ustanowionym terminie (art. 78 ust.) ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministertswa Skarbu, to Izba skarbowa przesyła do administracji tego Dziennika bilans zamknięcia i całkowite sprawozdanie roczne przedsiębiorstwa w celu opublikowania ich na koszt przedsiębiorstwa.

Rachunek za ogłoszenie Izba skarbowa przesyła przedsiębiorstwu do zapłacenia.

§ 172.

Izba skarbowa może w razie potrzeby zarządzić przez delegowanego urzędnika obejrzenie i sprawdzenie na miejscu ksiąg handlowych, jak również samych zakładów i przedsiębiorstw.

Rewizja zakładów i sprawdzanie na miejscu ksiąg handlowych mogą być dokonywane:

a) w razie nie przedstawienia sprawozdania w ciągu sześciu miesięcy po upływie terminu, oznaczonego w art. 78 ust.;

b) w wypadkach, gdy zachodzi wątpliwość co do prawidłowości złożonych sprawozdań lub załączników do nich;

c) w razie niejasności i niedokładności dostarczonych dodatkowo wiadomości i wyjaśnień;

d) jeżeli zysk przedsiębiorstwa nie może być w inny sposób ustalony.

§ 173.

Gdy podlegające rewizji zakłady znajdują się poza obrębem kompetencji Izby skarbowej, sprawdzającej sprawozdanie, ta ostatnia ma się zwrócić o przeprowadzenie potrzebnej rewizji do tej Izby skarbowej, w okręgu której znajduje się zakład, podlegający rewizji.

§ 174.

O dokonanej rewizji przedsiębiorstwa, którą należy przeprowadzić w obecności członków zarządu, agentury odpowiedzialnej, albo głównego przedstawiciela przedsiębiorstwa, sporządza się szczegółowy protokół, zawierający wszelkie dane, niezbędne do obliczenia przypadającego od przedsiębiorstwa podatku od kapitału i procentowego podatku od zysku. Protokół ten po podpisaniu przez sprawdzającego i obecnych, przesyła się niezwłocznie Izbie skarbowej, powołanej do sprawdzania sprawozdań tego przedsiębiorstwa.

§ 175.

Przedstawione Izbie skarbowej roczne sprawozdania i bilanse sprawdza się na podstawie wszystkich posiadanych i zebranych wiadomości i dokumentów.

O ile Izba skarbowa w terminie dwunastomiesięcznym od dnia złożenia sprawozdania nie zażąda dodatkowych wiadomości lub wyjaśnień, albo nie poczyni zarzutów przeciwko rachunkom, zawartym w złożonych sprawozdaniach i bilansach, uważa się wykazane w tych sprawozdaniach czysty zysk i kapitał zakładowy za zatwierdzone, jako podstawa do obliczenia dodatkowego podatku przemysłowego.

W razie zażądania dodatkowych wiadomości lub wyjaśnień, ma Izba skarbowa powziąć ostateczną co do nich decyzję najdalej w ciągu sześciu miesięcy, licząc od dnia dostarczenia tych wiadomości lub wyjaśnień (art. 84 ustawy).

§ 176.

Po należytem sprawdzeniu sprawozdania i bilansu przedsiębiorstwa, jak również obrachunku, podług którego wpłacony został do Kasy skarbowej (Urzędu podatkowego) podatek od kapitału i procentowy podatek od zysku, Izba skarbowa, albo zatwierdza wyżej wymieniony obrachunek, albo w wypadkach uiszczenia dodatkowego podatku przemysłowego w kwocie mniejszej lub większej, niż należało, wydaje odpowiednią decyzję i wzywa, za pomocą nakazu płatniczego, według dołączonego wzoru, do uiszczenia różnicy podatku w terminie miesięcznym, od dnia doręczenia płatnikowi zawiadomienia o tem, względnie zarządza zaliczenie nadwyżki podatku na poczet przyszłych należności podatkowych, lub zwrot tej nadwyżki płatnikowi w gotówce w razie wyrażonego przezeń żądania w tym względzie.

ROZDZIAŁ V.

Procentowy podatek od zysku, od przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych (art. 90 — 121 ustawy).

Obowiązek podatkowy.

§ 177.

Procentowemu podatkowi od zysku podlegają, o ile ich roczny zysk, względnie zarobek przekracza 40.000 mk. rocznie (art. 92 ustęp 2):

1) wszystkie nie obowiązane do składania sprawozdań publicznych przedsiębiorstwa:

a) handlowe, zaliczone do kategorji I do III,

b) przemysłowe. zaliczone do kategorji I do VI,

c) żeglugowe, posiadające parowce i statki motorowe, a z liczby innych statków bez silników mechanicznych statki drewniane, pokładowe i półpokładowe i statki metalowe, jeżeli ogólna suma zasadniczego podatku przemysłowego, zapłaconego za prawo utrzymywania wszystkich statków przedsiębiorstwa, przewyższa za rok podatkowy 1921 —

400 mk., a od roku podatkowego 1922 — 4.000 mk. (art. 91 ustawy),

2) osobiste zajęcia przemysłowe, zaliczone w dodatku V do art. 3 ustawy do kategorji II i III, oraz ajenci (pośrednicy) z kategorji IV,

3) samodzielne wolne zajęcia zawodowe wyliczone w części drugiej art. 90 ustawy.

Podstawy wymiaru podatku.

§ 178.

Podstawą wymiaru procentowego podatku od zysku dla wszystkich przedsiębiorstw, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych jest zysk względnie zarobek osiągnięty w roku poprzedzającym rok podatkowy.

§ 179.

Podstawą wymiaru procentowego podatku od zysku dla noworozpoczętych przedsiębiorstw lub zajęć za pierwszy rok podatkowy jest zysk, względnie zarobek osiągnięty za tenże rok.

O ile przedsiębiorstwo lub zajęcie, podlegające podatkowi, trwało mniej, niż 12 miesięcy, to zysk, względnie zarobek osiągnięty w tym krótszym czasie, oblicza się w stosunku do całego roku, przypadającą zaś od tej sumy kwotę podatku pobiera się w wysokości odpowiadającej ilości pełnych miesięcy, w ciągu których wykonywano przedsiębiorstwo lub zajęcie.

Wymiar podatku na następny rok podatkowy dla wyżej wymienionych przedsiębiorstw i zajęć uskutecznia się na zasadach ogólnych według zysku względnie zarobku z roku ubiegłego.

§ 180.

Jeżeli do 1 stycznia roku podatkowego nie upłynął cały rok od czasu rozpoczęcia przedsiębiorstwa lub zajęcia, to zysk, względnie zarobek oblicza się w stosunku do całego roku, a podatek wymierza się od obliczonego w ten sposób całorocznego zysku, względnie zarobku.

P r z y k ł a d:

Jeżeli obrót przedsiębiorstwa lub zajęcia rozpoczętego 15 maja 1922 r. do dnia 31 grudnia 1922 wynosił 600,000 Mk., a zysk za ten czas stanowił 25% obrotu czyli 150,000, to zysk roczny wyniesie:

$$\frac{150{,}000 \times 12}{7{,}5} = 240{,}000 \text{ Mk.}$$

Od tej sumy zysku w myśl art. 105 ustawy przypada podatku 4%, czyli 9,600 Mk.

Z uwagi, że przedsiębiorstwo lub zajęcie trwało w 1922 r. tylko 7 pełnych miesięcy, procentowy podatek od zysku za rok 1922 należy wymierzyć w kwocie

$$\frac{9{,}600 \times 7}{12} = 5{,}600 \text{ Mk.}$$

Za następny rok podatkowy wymiar podatku dla tego samego przedsiębiorstwa należy uskuteczнić podług zysku obliczonego w stosunku do całego roku, czyli roczny zysk wynosi, jak wyżej

$$\frac{150{,}000 \times 12}{7{,}5} = 240{,}000 \text{ Mk.}$$

a podatek (art. 105) 4% od tej sumy, t. j. 9,600 Mk.

Wyżej przytoczony sposób obliczania kwot procentowego podatku od zysku należy stosować również i do przedsiębiorstw, prowadzących księgi handlowe, a pociąganych do opłaty tego podatku podług rzeczywiście osiągniętego zysku (art. 101 ust.).

§ 181.

Podlegający opodatkowaniu zysk względnie zarobek oblicza się dla każdego przedsiębiorstwa lub zajęcia przez stosowanie określonego w myśl art. 94 ustawy procentu średniej zyskowności do obrotu względnie zarobku brutto ustalonego w sposób wskazany w art. 98 ustawy.

§ 182.

Dla przedsiębiorstw, których właściciele wyrazili chęć opłacania podatku podług zysku rzeczywiście osiągniętego, a stwierdzonego księgami handlowemi w oryginałach lub wyciągami z tych ksiąg poświadczonemi rejentalnie, zysk oblicza się w sposób ustanowiony do obliczania zysku przedsiębiorstw obowiązanych do składania sprawozdań publicznych z następującemi uzupełnieniami:

a) jeżeli zakładem zarządza sam właściciel osobiście, albo przy współudziale członków rodziny, wymienionych w uwadze drugiej do ustępu 1 kategorji, III przedsiębiorstw handlowych (dodatek II do art. 3 ustawy), to suma odliczona na pensje lub wynagrodzenia tych osób nie potrąca się z dochodu brutto.

O ile członkowie rodziny nie są współwłaścicielami przedsiębiorstwa, a pracują w tem przedsiębiorstwie w miejsce i w charakterze najemnych pracowników, to z dochodu brutto można potrącić tytułem pensji lub wynagrodzenia tych osób taką sumę, jaka odpowiada wynagrodzeniu tego samego rodzaju pracowników w przedsiębiorstwach podobnych kategorji.

b) wątpliwe i niepewne wierzytelności potrąca się z dochodu brutto tylko w tej sumie, co do której będą przedstawione dostateczne dowody niemożności jej otrzymania.

O ile przedstawione księgi handlowe lub rejentalne z nich wyciągi uznane będą przez komisję miejscową do spraw podatku przemysłowego za niedostateczne dla określenia rzeczywiście osiągniętego zysku, wówczas zysk oblicza się w sposób podany w § 181 niniejszej instrukcji przez stosowanie do obrotu za rok ubiegły procentu średniej zyskowności, określonepo przez komisję miejscową dla danej grupy przedsiębiorstw lub zajęć.

Właściciele przedsiębiorstw pragnący opłacać procentowy podatek od zysku w myśl art. 104 ustawy na podstawie ogólnej sumy zysków osiągniętych ze wszystkich należących do nich przedsiębiorstw, znajdujących się w okręgu jednego Urzędu skarbowego podatków i opłat (Inspektoratu podatkowego, Administracji podatków), powinni wnieść w tym przedmio-

cie najpóźniej do 1 kwietnia roku podatkowego podanie do właściwego Urzędu skarbowego podatków i opłat (Inspektoratu podatkowego, Administracji podatków). W tym wypadku miejscowa komisja wymierza podatek na podstawie ogólnej wysokości zysku, osiągniętego we wszystkich zakładach.

O ile zaś przedsiębiorstwa, należące do jednego płatnika, znajdują się wprawdzie w obrębie jednego miasta, lecz w kilku okręgach wymiarowych, wymienione podanie składa się do tego Urzędu skarbowego podatków i opłat (Inspektoratu podatkowego, Administracji podatków), w okręgu którego są prowadzone księgi handlowe i cała rachunkowość dotycząca tych wszystkich zakładów. Urząd ten przesyła bezzwłocznie podanie ze swym wnioskiem do właściwej Izby skarbowej, która sprawę rozstrzyga ostatecznie.

W wypadkach, gdy do opodatkowania przyjmuje się rzeczywiście osiągnięty zysk podług ksiąg handlowych lub rejentalnych z nich wyciągów, albo gdy opodatkowanie przeprowadza się na podstawie ogólnej sumy zysków ze wszystkich należących do płatnika zakładów, okoliczność ta ma być uwidoczniona w deklaracjach w rubryce „uwaga".

§ 183.

Za średnią zyskowność przedsiębiorstwa lub zajęcia (art. 94 ust.) uważa się zwyczajną dochodowość, jaką w normalnych warunkach w pewnej miejscowości przynosi dana grupa przedsiębiorstw lub zajęć, t. j. ten zysk lub zarobek, jaki osiągany bywa zwyczajnie po pokryciu niezbędnych rozchodów, połączonych z prowadzeniem przedsiębiorstwa lub zajęcia.

Celem ustalenia procentu średniej zyskowności od obrotu (art. 94 ust.), przewodniczący komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego, sporządza na podstawie przez siebie zebranego materjału dla okręgu odnośnej komisji, projekt podziału przedsiębiorstw i zajęć na grupy (klasyfikacje) według gałęzi i rodzaju handlu, przemysłu i innych procederów.

W tym celu należy jednorodne gatunki przedsiębiorstw i zajęć połączyć w jedną grupę, podług ich charakteru i dochodowości (np. grupa kopalnie — obejmuje wydobywanie oleju skalnego, wosku ziemnego i t. p.). Zatem przedsiębiorstwa handlowe należy grupować (klasyfikować), z podziałem w razie potrzeby na hurtowe, detaliczne i drobne, podług rodzajów np.: na handel drzewem, zbożem, towarami fabrycznemi i innemi, a każdy z tych rodzajów można podzielić znów na poszczególne gatunki handlu, np. handel drzewem budowlanym, opałowym, handel manufakturą i t. p. Przedsiębiorstwa przemysłowe należy grupować podług rodzajów i gatunków fabrykacji np.: na fabryki wyrobów manufakturowych, tytoniowych, farbiarnie, browary, gorzelnie, na przemysły górnicze, na zakłady rzemieślnicze (warsztaty): zegarmistrzowskie, jubilerskie, krawieckie, piekarnie i t. p.

Przewodniczący projektuje równocześnie oznaczenie procentu średniej zyskowności od obrotu względnie zarobku brutto dla każdej grupy przedsiębiorstw i zajęć na podstawie wiadomości udzielonych mu przez obowiązkowo w tym celu przesłuchanych biegłych (znawców) z każdego rodzaju handlu i innych procederów, poczem projekt ten poddaje pod obradę miejscowej komisji dla spraw podatku przemysłowego.

§ 184.

Komisja miejscowa do spraw podatku przemysłowego rozpatruje przedłożony projekt, czyni w nim w razie potrzeby zmiany i uzupełnienia, ustala ostateczny podział na grupy przedsiębiorstw i zajęć, tudzież oznacza procent średniej zyskowności od obrotu względnie zarobku każdej grupy.

Z obrad komisji sporządza się protokół, w którym ma być objaśnione, na zasadzie jakich danych określony został procent zyskowności dla każdej grupy. Tak dokonany podział przesyła przewodniczący komisji wraz z przedmiotowym materjałem właściwej Izbie skarbowej.

§ 185.

Izba skarbowa bada podziały, zwracając uwagę w szczególności na równomierność określenia procentów średniej zyskowności poszczególnych danych grup przedsiębiorstw i zajęć w całym okręgu Izby skarbowej, poczem z ewentualnemi uwagami i spostrzeżeniami zwraca podziały odnośnym komisjom miejscowym do spraw podatku przemysłowego na ręce ich przewodniczących.

Komisje te biorą pod uwagę wskazówki i spostrzeżenia Izby skarbowej i czynią w podziale ewentualne poprawki i uzupełnienia.

§ 186.

Prace określone w §§ 183 do 185 niniejszej instrukcji mają być zawsze ukończone przed upływem terminu wyznaczonego do składania deklaracji do procentowego podatku od zysku.

Postępowanie wymiarowe.

§ 187.

Celem uskutecznienia wymiaru procentowego podatku od zysku osoby, wymienione w art. 95 ust. oraz osoby wykonywujące samodzielne wolne zajęcia zawodowe powinny złożyć deklaracje według wzoru, załączonego do niniejszej instrukcji we właściwym Urzędzie skarbowym podatków i opłat (Inspektoracie skarbowym, Administracji podatków), w terminie, wyznaczonym w tymże artykule oraz w art. 106 ustawy.

Wymienione deklaracje mogą również składać wszystkie inne przedsiębiorstwa oraz osoby, obowiązane do opłacania tego podatku.

Blankiety deklaracji wydaje się bezpłatnie w Urzędzie skarbowym podatków i opłat (Inspektoracie skarbowym, Administracji podatków).

Urząd skarbowy podatków i opłat (Inspektorat skarbowy, Administracja podatków) prowadzi zapisek na złożone deklaracje i w razie żądania płatnika potwierdza mu odbiór złożonej deklaracji.

§ 188.

Złożone deklaracje przewodniczący komisji miejscowej porównywa z deklaracjami złożonemi na podstawie art. 42 ust. przy wykupieniu świadectw przemysłowych oraz ze spisem przedsiębiorstw, osobistych zajęć przemysłowych jak również samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, wykonywanych w okręgu komisji, ustalając, jakie mianowicie przedsiębiorstwa i osoby, obowiązane do złożenia deklaracji w myśl art. 95 i 106 ustawy wcale nie dopełniły tego obowiązku lub złożyły wzmiankowane deklaracje po ustawowym terminie.

§ 189.

Celem wymierzenia grzywien z art. 132 ustawy przewodniczący komisji sporządza podług załączonego wzoru listę osób, które nie złożyły deklaracji lub złożyły je po terminie, albo nie podały w nich wiadomości, niezbędnych do określenia obrotu należących do nich przedsiębiorstw, względnie zarobku z wykonywanych przez nie zajęć.

§ 190.

Tym płatnikom, którzy wyrazili chęć przedstawienia ksiąg handlowych w oryginałach lub poświadczonych rejentalnie wyciągach z nich, przewodniczący komisji miejscowej wyznacza pisemnem zawiadomieniem termin do przedstawienia tych ksiąg lub wyciągów.

§ 191.

Wszelkie inne deklaracje, w których nie wyrażono chęci przedstawienia ksiąg handlowych, przewodniczący komisji miejscowej sprawdza przy pomocy wszelkich znajdujących się w urzędzie materjałów.

§ 192.

W razie potrzeby przewodniczącemu komisji miejscowej przysługuje prawo żądania od płatników wyjaśnień.

W tym wypadku należy zawczasu zawiadomić płatnika pisemnie z oznaczeniem terminu, do którego podatnik moze złożyć żądane wyjaśnienia pisemnie lub ustnie.

§ 193.

Gdy przewodniczący komisji miejscowej po wyczerpaniu wszystkich środków w poprzednich paragrafach wymienionych, nie dojdzie do należytego wniosku o obrocie przedsiębiorstwa, wówczas przystępuje do sprawdzenia tego obrotu na miejscu.

Sprawdzenie odbywa się: a) za pomocą kontroli zakładów i pomieszczeń składowych a w razie zgody płatnika na przedstawienie ksiąg handlowych, — za pomocą przejrzenia zapisów dotyczących wpływów i sprzedaży w dzienniku, w księgach kasowej i towarowej lub też w księgach operacji czynnych zakładów bankierskich, kas zaliczkowych (lombardów) i kantorów wymiany; b) za pomocą badania znawców (biegłych), co do obrotu sprawdzanych przedsiębiorstw.

§ 194.

Jeżeli płatnik lub osoba w przedsiębiorstwie go zastępująca nie zgodzi się na przedstawienie ksiąg handlowych wskazanych w ust. 5 art. 99 ustawy, to przewodniczący po sporządzeniu krótkiego o tem protokółu uprzedza, że w myśl art. 120 ustawy płatnik traci prawo do wnoszenia reklamacji i odwołań co do wysokości obrotu określonego przez komisję miejscową dla wymiaru procentowego podatku od zysku.

Przy sprawdzaniu obrotów przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych (art. 98 ustawy) należy zwrócić uwagę na znamiona, wymienione w art. 97 ustawy.

Za podstawę do określenia obrotów samodzielnych wolnych zajęć zawodowych służy roczny zarobek brutto.

§ 195.

O rezultatach sprawdzenia deklaracji zapomocą kontroli ksiąg handlowych, przewodniczący komisji miejscowej zaznacza na czwartej stronie deklaracji; tamże należy wymienić również wszelkie inne dane i uwagi, służące do określenia obrotu przedsiębiorstwa.

§ 196.

Jeżeli celem sprawdzenia deklaracji zachodzi potrzeba otrzymania wiadomości z innych urzędów skarbowych lub instytucji rządowych, samorządowych i publicznych, przewodniczący po porozumieniu się z temi urzędami i instytucjami zbiera wszelkie dane potzebne do określenia obrotu.

Dla wszystkich przedsiębiorstw i osób obowiązanych do opłacania procentowego podatku od zysku, które nie złożyły deklaracji lub nie były obowiązane do ich składania, ma przewodniczący komisji miejscowej sam lub przez podwładnych mu urzędników sporządzić deklaracje po zebraniu wszystkich niezbędnych do tego danych, w trybie wskazanym w podrzednich paragrafach. Sporządzone w ten sposób deklaracje podpisują te osoby, które zbierały wiadomości w nich zawarte.

§ 197.

Deklaracje należycie sprawdzone i sporządzone w sposób wskazany w poprzednich paragrafach, przewodniczący komisji miejscowej wnosi pod obrady komisji w takim czasie, by wszelkie czynności, połączone z wymiarem procentowego podatku od zysku, oraz rozesłanie nakazów płatniczych, było zakończone do 15 lipca każdego roku podatkowego.

Obroty przedsiębiorstw, względnie zarobki zajęć ustalają komisje miejscowe w tym porządku, jaki podług miejscowych warunków uznany będzie za najdogodniejszy t. j. albo podług rodzaju handlu i przemysłu albo podług grup przedsiębiorstw i zajęć.

Równocześnie przewodniczący przedkłada komisji listę osób sporządzoną w myśl § 189 niniejszej instrukcji, celem nałożenia przez komisję grzywien z art. 132 ustawy.

§ 198.

Sumy obrotu względnie zarobku określone przez komisję wpisuje się do odpowiedniej rubryki na czwartej stronie deklaracji.

Wszystkie zaś deklaracje, w których obroty ostatecznie zostały ustalone, numeruje się w porządku kolejnym. Numery porządkowe wpisuje się do ustanowionych rubryk na czwartej stronie deklaracji w krótkich zaś protokółach posiedzeń, bez wymienienia przedsiębiorstw zaznacza się tylko numery porządkowe.

§ 199.

Przy określeniu obrotów komisja miejscowa opiera swój wniosek na wszystkich wiadomościach i danych, zawartych w deklaracjach płatników oraz zebranych przez przewodniczącego, członków komisji, jak również zakomunikowanych przez znawców (biegłych).

§ 200.

Po ostatecznem ustaleniu przez komisję miejscową obrotów i określeniu podlegających podatkowi zysków, względnie zarobków z każdego przedsiębiorswa lub zajęcia oraz przypadających w myśl art. 105 ustawy kwot procentowego podatku od zysku, deklaracje grupuje się w ścisłym porządku alfabetycznym nazwisk płatników i numeruje się na pierwszej stronie.

Zgrupowane i ponumerowane w ten sposób deklaracje stanowią księgę przedsiębiorstw i zajęć.

§ 201.

Z księgi przedsiębiorstw sporządza się podług załączonych do niniejszej instrukcji wzorów nakazy płatnicze, oraz rejestr wymiaru podatku w ścisłym alfabetycznym porządku nazwisk płatników.

Rejestr ten, jest zarazem rejestrem poboru podatku.

Nakazy płatnicze doręcza się zapieczętowane n. p. w formie używanej przy telegramach.

Po rozesłaniu nakazów płatniczych przewodniczący komisji miejscowej ma czuwać nad ścisłem wykonaniem przepisów art. 111 ustawy co do sposobu ogłoszenia o dniu rozesłania tych nakazów.

Równocześnie z rozesłaniem nakazów płatniczych doręcza się płatnikom odrębne decyzje o nałożeniu grzywien z art. 132 ustawy, w których należy wyraźnie zaznaczyć, że na te decyzje mogą być wniesione skargi, za pośrednictwem komisji miejscowej, do komisji okręgowej w terminie miesięcznym, licząc od dnia doręczenia decyzji karnej.

§ 202.

Reklamacje, wziesione w terminie wskazanem w art. 112 ustawy rozpatrują komisje miejscowe.

Wniesienie reklamacji nie uchyla obowiązku uiszczenia podatku.

O powziętych decyzjach co do każdej reklamacji przewodniczący komisji zawiadamia pisemnie płatnika z podaniem podstaw decyzji, terminu i porządku wnoszenia odwołań (art. 118 ustawy).

§ 203.

Reklamacje, dotyczące dodatkowych wymiarów uskutecznionych w myśb art. 117 ustawy mogą być wnoszone przez płatników w terminie miesięcznym od dnia doręczenia im nakazów płatniczych.

W wypadkach takich wymierzone kwoty podatku powinny być uiszczone w tym samym miesięcznym terminie z tem jednak zastrzeżeniem, że termin ten dla przedsiębiorstw i zajęć, dodatkowo pociągniętych do opłaty procentowego podatku, nie może być wcześniejszy, niż dla płatników, którym wymierzono podatek za ten sam rok i rozesłano nakazy płatnicze w myśl art. 110 ustawy.

§ 204.

Jeżeli wskutek wniesionej reklamacji wymierzona pierwotnie kwota podatku ulegnie zmianie. płatnikowi doręcza się nowy nakaz płatniczy i równocześnie wpisuje się odpowiednią zmianę w rejestrze poboru podatku.

§ 205.

W ten sam sposób, jak o decyzjach na reklamacje, przewodniczący komisji miejscowej zawiadamia płatników o założonych przezeń protestach w myśl art. 119 ustawy, z zaznaczeniem, że płatnikowi przysługuje prawo wniesienia za pośrednictwem komisji miejscowej, do komisji okręgowej odpowiedzi w terminie miesięcznym od dnia doręczenia zawiadomienia o proteście.

Jeżeli przeciw wymiarowi podatku przez komisję miejscową wpłynie oprócz protestu przewodniczącego także reklamacja płatnika, należy ją wraz z protestem i ewentualną odpowiedzią płatnika na ten protest przedłożyć do decyzji komisji okręgowej, która sprawę rozstrzyga ostatecznie.

§ 206.

Odwołania od decyzji komisji miejscowej, jak również protesty przewodniczących z ewentualnie wniesionemi przez płatników odpowiedziami na te protesty przesyła się do właściwych komisji okręgowych. Wniesienie odwołania nie uchyla obowiązku uiszczenia podatku.

§ 207.

O decyzjach komisji okręgowej jej przewodniczący zawiadamia płatników, za pośrednictwem przewodniczącego komisji miejscowej, który w razie ewentualnych zmian w kwotach wymierzonego podatku zarząda wpisanie ich do rejestru poboru podatku.

ROZDZIAŁ VI.

Zaległości i grzywny.

(Art. 122—154 ustawy).

§ 208.

Za zaległość zasadniczego podatku przemysłowego uważa się kwoty, podlegające egzekucji za świadectwa przemysłowe wcale nie wykupione lub wykupione lecz mniejszej wartości, niż te świadectwa, które wykupić należało na podstawie obowiązujących przepisów.

Należne kwoty zasadniczego podatku przemysłowego zalicza się na poczet zaległości po upływie terminu miesięcznego od dnia wręczenia obwinionemu decyzji Urzędu skarbowego podatków i opłat (Inspektoratu skarbowego, Administracji podatków).

Jeżeli zaś przeciw tej decyzji wniesiono skargę we właściwym terminie, wówczas należność powyższa staje się zaległością po upływie dwóch tygodni, licząc od dnia doręczenia obwinionemu orzeczenia na wniesioną skargę.

§ 209.

Za zaległość dodatkowego podatku przemysłowego uważa się:

a) kwoty podatku od kapitału i procentowego podatku od zysku, obliczone przez przedsiębiorstwa obowiązane do składania sprawozdań publicznych, a nie wpłacone do Kas skarbowych (Urzędów podatkowych) w terminach, przewidzianych w art. 72, 78 i 82 ustawy:

b) niedopłacone kwoty podatków wymienionych w powyższym ustępie, powstałe wskutek różnicy pomiędzy obliczeniem tych podatków przez same przedsiębiorstwa, a obrachunkiem, dokonanym przez Izbę skarbową, po upływie miesiąca od dnia doręczenia przedsiębiorstwu zawiadomienia o decyzji Izby skarbowej w tym przedmiocie.

Jeżeli ta decyzja została zaskarżona we właściwym terminie, wówczas niedopłacone kwoty dodatkowego podatku przemysłowego staje się zaległością po upływie dwóch tygodni, licząc od dnia doręczenia przedsiębiorstwu orzeczenia na wniesioną skargę.

c) kwoty procentowego podatku od zysku, wymierzone przedsiębiorstwom nie obowiązanym do składania sprawozdań publicznych, a nie uiszczone przez te przedsiębiorstwa w terminach przewidzianych w art. 115 i 117 część druga ustawy, chociażby przeciw wymiarowi podatku wniesiono w terminie prawnym reklamację względnie odwołanie.

Gdy na protest przewodniczącego komisja okręgowa ustali procentowy podatek od zysku w kwocie wyższej od pierwotnie wymierzonej przed komisję miejscową, wówczas powstała z tego tytułu różnica staje się zaległością po upływie miesiąca od dnia doręczenia płatnikowi zawiadomienia w tym przedmiocie.

§ 210.

Grzywny, nałożone za przekroczenie przepisów o podatku przemysłowym, uważa się za zaległość po upływie terminu miesięcznego od dnia doręczenia obwinionemu decyzji o nałożeniu grzywny.

Jeżeli tę decyzję zaskarżono we właściwym terminie, to nałożona grzywna staje się zaległością po upływie dwóch tygodni, licząc od dnia doręczenia obwinionemu orzeczenia na wniesioną skargę.

Odsetki za zwłokę.

§ 211.

Odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie pobiera się przy wpłacie sumy zaległej do Kasy skarbowej (Urzędu podatkowego) lub przy przymusowej egzekucji zaległości.

Przy obrachunku odsetków za zwłokę, miesiąc zaczęty liczy się za cały; kwoty zaległości, wynoszące 50 fen. i wyższe, zaokrągla się do 1 Mk., mniejszych zaś należności nie uwzględnia się.

Od zaległych grzywien, wymierzonych za przekroczenia przepisów ustawy o podatku przemysłowym. nie pobiera się odsetków za zwłokę.

Rozkładanie na raty i odraczanie terminu spłaty podatków.

§ 212.

W razie przychylenia się do prośby płatnika o rozłożenie na raty lub odroczenie spłaty zaległości, nie pobiera się odsetków za zwłokę od dnia złożenia w Izbie skarbowej podania płatnika w tym przedmiocie.

§ 213.

Zaległości podatku przemysłowego mają być ściągnięte w drodze egzekucji po upływie terminu miesięcznego, licząc od tego dnia, w którym należność podatkowa stała się zaległością a przy zaległościach odroczonych lub rozłożonych na raty, natychmiast po upływie pierwszego niedotrzymanego terminu spłaty, od którego to terminu liczą się także w danym razie odsetki za zwłokę.

§ 214.

Wszelkie, dowodnie nieściągalne zaległości podatku przemysłowego (np. z powodu ubóstwa, niewiadomego miejsca pobytu lub śmierci płatnika bez pozostawienia jakiegokolwiek majątku itp.), umarza właściwa Izba skarbowa we własnym zakresie do 1.500 marek należności podatkowej.

Zaległości w kwotach wyższych mogą być umorzone tylko za zezwoleniem Ministra Skarbu.

Niewłaściwie i nadmiernie wpłacone kwoty podatku przemysłowego, niezależnie od ich wysokości, zalicza się z rozporządzenia Izby skarbowej na spłatę innych państwowych należności płatnika, względnie zwraca się mu w gotówce w razie złożenia przez niego w tym przedmiocie podania.

Grzywny za przekroczenia przepisów ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

§ 215.

Przy nakładaniu grzywien za przekroczenia przepisów o podatku przemysłowym bierze się pod uwagę okoliczności, zwiększające lub zmniejszające winę osoby, która dopuściła się przekroczenia.

Za okoliczności zwiększające winę uważa się między innemi: powtórzenie się przekroczeń, ich długotrwałość, stopień wykształcenia, rozwoju umysłowego, oraz stan zamożności obwinionego, jak również użycie przez niego sposobów przeszkadzających wykryciu przekroczenia, którego się dopuścił, lub utrudniających wykrycie.

Za okoliczności łagodzące winę uważa się: krótkotrwałość popełnionego przekroczenia, nieumiejętność czytania i pisania, stopień rozwoju umysłowego, niezamożność obwinionego lub też zbieg nie-

szczęśliwych okoliczności, które przeszkodziły mu w spełnieniu obowiązujących przepisów ustawowych.

§ 216.

Ustanowiona w uwadze do art. 126 ustawy grzywna i dopłata zasadniczego podatku przemysłowego za lata ubiegłe wymierza się tylko najwyżej za lat pięć bezpośrednio poprzedzających rok, w którym wykryto przekroczenie przepisów.

§ 217.

Prowadzenie handlu rozwozowego lub obnośnego takiemi towarami, których rozwozić ani roznosić w celu sprzedaży nie wolno, oraz prowadzenie handlu rozwozowego w miastach (art. 127 ustawy), podlega grzywnie nie przekraczającej dwukrotnej wartości świadectwa przemysłowego, które należało wykupić na prowadzenie handlu detalicznego lub drobnego stosownie do klasy tej miejscowości, gdzie przekroczenie zostało ujawnione i podług rodzaju sprzedawanych towarów.

§ 218.

Jeżeli przekroczenie przepisów o podatku przemysłowym będzie ujawnione w przedsiębiorstwach, prowadzonych przez instytucje państwowe lub samorządowe, to Urząd skarbowy podatków i opłat (Inspektorat skarbowy, Administracja podatków) po ustaleniu należnych kwot podatku przemysłowego łącznie z dodatkami wydaje decyzję o obowiązku uiszczenia podatku i o sumie łącznej należności podatkowej i przedkłada ją przełożonej Izbie skarbowej.

Izba Skarbowa przesyła tę decyzję władzy przełożonej tych osób, które dopuściły się przekroczenia przepisów, celem nałożenia na nie kary w trybie przewidzianym dla przekroczeń służbowych.

Powyższa decyzja może być zaskarżona przez władzę przełożoną tych osób, które się dopuściły przekroczenia w terminach i w trybie ustawą o podatku przemysłowym przewidzianych.

Obowiązek uiszczenia należnych kwot ciąży na tej instytucji, pod zarządem której znajduje się przedsiębiorstwo, w którem przekroczenie zostało ujawnione.

Postępowanie przy wymiarze grzywien za przekroczenia przepisów o państwowym podatku przemysłowym z art. 126 do 134 ustawy.

(Art. 139 do 149 ustawy).

§ 219.

Do kompetencji Urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych (Inspektoratów skarbowych, Administracji podatków) należy wytaczanie spraw o przekroczenia przepisów o zasadniczym podatku przemysłowym z art. 126 do 130 ustawy, sporządzanie protokułów, przeprowadzanie wszelkich dalszych uzupełniających dochodzeń, oraz wydawanie orzeczeń karnych w powyższych sprawach.

§ 220.

Wytaczanie spraw, w poprzednim paragrafie wymienionych, rozpoczyna się od sporządzenia protokółu w sposób wskazany w art. art. 58 do 64 ustawy i §§ 119 do 122 niniejszej instrukcji.

Odpis protokółu może być wydany obwinionemu lub jego zastępcy (pełnomocnikowi) na jego żądanie, po uiszczeniu przepisanej opłaty stemplowej.

§ 221.

Urząd skarbowy podatków i opłat (Inspektorat skarbowy, Administracja podatków) prowadzi wedle dołączonego wzoru rejestr spraw karnych zasadniczego podatku przemysłowego, do którego wciąga każdy sporządzony w tych sprawach protokół i wszelkie dalsze zarządzenia.

§ 222.

Urząd skarbowy podatków i opłat (Inspektorat skarbowy, Administracja podatków) przeprowadza w formie protokółów, z zachowaniem formalności zawartych w art. 62 ustawy, wszelkie dalsze uzupełnienia i dochodzenia potrzebne do dokładnego ustalenia stanu faktycznego i wydania orzeczenia karnego.

§ 223.

Urząd skarbowy podatków i opłat (Inspektorat skarbowy, Administracja podatków) ma wydać decyzję w każdej sprawie przekroczenia przepisów o zasadniczym podatku przemysłowym, najdalej w ciągu miesiąca od dnia otrzymania protokółu lub dodatkowych dochodzeń i wyjaśnień.

§ 224.

Decyzje wymienione w poprzednim paragrafie, powinny zawierać:

1) Nazwisko i imię obwinionego;

2) jego miejsce zamieszkania, jak również dokładne oznaczenie handlowego, albo przemysłowego przedsiębiorstwa lub zakładu, w którym ujawniono przekroczenie przepisów;

3) dokładne określenie istoty przekroczenia z powołaniem się na odnośne postanowienia ustawy;

4) wymiar należności podatkowej oraz przypadających od niej dodatków samorządowych, jak również wysokość grzywny za przekroczenie przepisów, z powołaniem się na odnośne artykuły ustawy oraz z przytoczeniem okoliczności zwiększających lub zmniejszających winę osoby, która dopuściła się tego przekroczenia;

5) wezwanie obwinionego do uiszczenia w terminie miesięcznym należności podatkowej, dodatków samorządowych i grzywny pod rygorem egzekucji (art. 148 ustawy);

6) oznaczenie terminów i drogi wniesienia ewentualnej skargi przeciwko tej decyzji (art. 143 ustawy).

Odpis decyzji doręcza się obwinionemu za potwierdzeniem odbioru, w sposób, wskazany w art. 13 ustawy. Zawarte w decyzji dane wpisuje się do rejestru poboru grzywien i należności zasadniczego podatku przemysłowego, który to rejestr ma być prowadzony według załączonego wzoru.

§ 225.

W razie śmierci obwinionego przed wydaniem decyzji, nie nakłada się grzywny, lecz tylko uskutecznia się wymiar należności zasadniczego podatku przemysłowego, oraz przypadających od niej kwot dodatków samorządowych.

§ 226.

Skargi na decyzje Urzędów skarbowych podatków i opłat (Inspektoratów skarbowych, Administracji podatków) w sprawach zasadniczego podatku przemysłowego, wnosi się za pośrednictwem tychże urzędów, do właściwej komisji okręgowej, w terminie miesięcznym od dnia doręczenia wyżej wymienionych decyzji.

Przy obliczeniu terminu miesięcznego, wyznaczonego do wnoszenia skarg, dzień nadania skargi na pocztę uważa się za dzień złożenia jej we właściwym Urzędzie skarbowym.

O orzeczeniach komisji Izby skarbowe zawiadamiają płatników za pośrednictwem właściwych Urzędów skarbowych podatków i opłat (Inspektoratów skarbowych, Administracji podatków).

Skargi wniesione po upływie terminu przewidzianego ustawą, Urząd skarbowy podatków i opłat (Inspektorat skarbowy, Administracja podatków) odrzuca we własnym zakresie działania, zawiadamiając o tem skarżących.

§ 227.

Ze względu na postanowienie §§ 208 i 210 niniejszej instrukcji, co do terminu płatności zasadniczego podatku przemysłowego i grzywien, należy dzień doręczenia obwinionym odpisów decyzji karnych, jak również dzień wniesienia skarg na te decyzje i doręczenia zawiadomień o orzeczeniach komisji okręgowych uwidaczniać w odnośnych rubrykach księgi wymiaru i poboru należności zasadniczego podatku przemysłowego i grzywien (§ 224 niniejszej instrukcji).

§ 228.

Wytaczanie spraw o przekroczenia przepisów o dodatkowym podatku przemysłowym z art. 131 i 132 należy, o ile chodzi o przedsiębiorstwa obowiązane do składania sprawozdań publicznych, do kompetencji właściwej Izby skarbowej, o ile zaś chodzi o przedsiębiorstwa nie obowiązane do składania sprawozdań publicznych, do kompetencji komisji miejscowych do spraw podatku przemysłowego.

Grzywny za wyżej wymienione przekroczenia nakładają Izby skarbowe, względnie komisje miejscowe do spraw podatku przemysłowego, przy sposobności sprawdzenia sprawozdań i bilansów, względnie przy wymiarze procentowego podatku od zysku, o ile chodzi o przedsiębiorstwa nie obowiązane do składania sprawozdań publicznych.

Przedsiębiorstwa zawiadamia się za potwierdzeniem odbioru o decyzjach Izby skarbowej niezwłocznie po ich powzięciu, zaś o decyzjach karnych komisji miejscowych, równocześnie z rozesłaniem nakazów płatniczych na wymierzony procentowy podatek od zysku.

§ 229.

Skargi na powyższe decyzje karne wnosi się za pośrednictwem tej władzy, która wymierzyła karę, do komisji okręgowej do spraw podatku przemysłowego w terminie miesięcznym od dnia doręczenia zawiadomienia o zapadłej decyzji.

Postępowanie przy wymiarze kar za przekroczenia przepisów o państwowym podatku przemysłowym z art. 135 do 138 ustawy.

(Art. 150 do 154).

§ 230.

Sposób postępowania przy wymiarze kar za przekroczenia z art. 135 do 138 ustawy określa rozporządzenie Ministra Skarbu w celu wykonania ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 30/I 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18 poz. 150).

§ 231.

Kary pieniężne nałożone za przekroczenia wymienione w poprzednim paragrafie, należy wciągać do tego samego rejestru, który zaprowadzono paragrafem 169 względnie 201 niniejszej intrukcji. Artykuł ustawy, na zasadzie którego kara nałożoną została należy w rejestrze powołać.

§ 232.

Instrukcja niniejsza obowiązuje do końca roku podatkowego 1923.

Warszawa, dnia 4-go lutego 1922.

MINISTER SKARBU

(—) MICHALSKI.

Wzór do § 93 instrukcji.

Do Kasy Skarbowej (Urzędu podatkowego) w ....

Nazwisko i imię, tudzież miejsce zamieszkania wykupującego świadectwo przemysłowe ....

....

Upraszam o wydanie świadectwa przemysłowego ....
kategorji na rok 192 .. za cenę .... Mk. odpowiednio do niżej złożonej deklaracji.

Podpis ....

Kasa Skarbowa (Urząd podatkowy) zatrzymuje górny odcinek deklaracji jako dokument wydania świadectwa przemysłowego, a samą deklarację przesyła właściwemu Urzędowi Skarbowemu podatków i opłat skarbowych. (Inspektoratowi Skarbowemu, Administracji podatków).

Do Kasy Skarbowej (Urzędu podatkowego) w ....

Świadectwo przemysłowe dla przedsiębiorstwa (na osobiste zajęcie przemysłowe) .... kategorji za cenę:
w zasadniczym podatku przemysłowym .... Mk. .... f.
w dodatkach niepaństwowych . . .. „ .... „

Razem .... Mk. .... f.

wydano dnia .... 192..... za № ....

Podpis skarbnika:

Nazwisko i imię, miejsce zamieszkania wykupującego świadectwo przemysłowe:

....

....

....

DEKLARACJA.

W myśl art. 42 ust. o państw. podatku przemysłowym zeznaję następujące dane o przedsiębiorstwie (osobistem zajęciu przemysłowem), dla którego wykupuję świadectwo przemysłowe .... kategorji na rok 192......

1. Na czyje nazwisko i imię wykupuje się świadectwo przemysłowe. Nazwisko, imię i miejsce zamieszkania osoby, nazwa towarzystwa, spółki lub instytucji.	
2. Na jakie przedsiębiorstwo lub osobiste zajęcie przemysłowe wykupuje się świadectwo przemysłowe: a) handlowe, przemysłowe lub osobiste zajęcie przemysłowe, b) miejsce wykonywania przedsiębiorstwa lub osobistego zajęcia przemysłowego.	
3. Na jakie pomieszczenia składowe: a) gdzie ono się znajduje, b) rodzaj i miejsce wykonywania przedsiębiorstwa, do którego należy pomieszczenie składowe, tudzież kiedy, gdzie i za jakim № wykupiono świadectwo przemysłowe na to przedsiębiorstwo.	
4. Na jaką antrepryzę lub dostawę: a) gdzie zawarto umowę o antrepryzę lub dostawę, tudzież gdzie i w jakim czasie ma być wykonaną, c) na jaką sumę przyjęto zobowiązanie.	
5. a) Na jaki statek (nazwa jego), b) gdzie znajduje się główne przedsiębiorstwo żeglugi.	
6. Dla handlu jarmarcznego: a) bliższe określenie jarmarku, b) czas trwania jarmarku, c) czy dla handlu hurtowego, czy detalicznego i jakiemi towarami.	
7. a) Czy dla handlu rozwozowego, czy obnośnego, b) gdzie handel ten wykonuje się i jakiemi towarami.	
8. Cena świadectwa przemysłowego.	

.... dnia .... 192...... r.

Podpis: ....

(Strona 1-sza).

WZÓR do § 95 instrukcji.

Kasa Skarbowa (Urząd podatkowy) w ....

K S I Ę G A

świadectw przemysłowych i bezpłatnych biletów przemysłowych wydanych na rok 192..............

(Strona 2-ga i 3-cia).

Nr. bieżący	Data wydania świadectwa.	Oznaczenie osób (Nazwisko i Imię) lub instytucji którym wydano świadectwa lub bezpłatne bilety przemysłowe.	Rodzaj i miejsce wykonywania przedsiębiorstwa lub osobistego zajęcia przemysłowego.	Jakiego rodzaju i kategorji wydano		WPŁACONA KWOTA							
				Świadectwa przemysłowe	Bezpłatne bilety przemysłowe	Zasadniczego podatku przemysłowego		DODATKÓW		....		RAZEM	
						Mk.	fen.	Mk.	fen.	Mk.	fen.	Mk.	fen.

(Strona 1-sza).

WZÓR do § 93 instrukcji.

Do KASY SKARBOWEJ (Urzędu podatkowego)

w ....

Nazwisko i imię, tudzież miejsce zamieszkania, wybierającego bezpłatny bilet przemysłowy ....

....

Upraszam o wydanie bezpłatnego biletu przemysłowego dla ....

na rok 192..... na podstawie dołączonych dokumentów ....

....

PODPIS ....

Kasa Skarbowa (Urząd podatkowy) zatrzymuje górny odcinek deklaracji, jako dokument wydania bezpłatnego biletu przemysłowego, zaś samą deklarację przesyła właściwemu Urzędowi Skarbowemu podatków i opłat skarbowych (Inspektoratowi skarbowemu, Administracji podatków).

Do Kasy Skarbowej (Urzędu podatkowego) w ....

BEZPŁATNY BILET PRZEMYSŁOWY
wydano dnia .... 192.... r.
za Nr. ....
Podpis skarbnika
....

Nazwisko i imię, tudzież miejsce zamieszkania wybierającego bezpłatny bilet przemysłowy:

....

....

DEKLARACJA.

W myśl art. 42 ust. o państwowym podatku przemysłowym zeznaję następujące dane o .... na którego prowadzenie wybieram bezpłatny bilet przemysłowy na rok 192....

1. Na czyje nazwisko i imię wybiera się bezpłatny bilet przemysłowy. Nazwisko, imię i miejsce zamieszkania osoby, nazwa towarzystwa, spółki lub instytucji.	
2. Na jaki zakład lub kantor wybiera się bezpłatny bilet przemysłowy i gdzie się ten zakład lub kantor znajduje. *a)* Bliższe określenie przedsiębiorstwa do którego należy powyższy zakład lub kantor. *b)* Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa.	
3. Na jaką antrepryzę lub dostawę. *a)* Gdzie zawarto umowę o antrepryzę lub dostawę. *b)* Na jaką sumę przyjęto zobowiązanie. *c)* Gdzie i w jakim czasie ma być wykonaną.	
4. Na jakie pomieszczenie składowe. *a)* Jakie towary przechowuje się w pomieszczeniu składowem. *b)* Gdzie ono znajduje się. *c)* Bliższe określenie i miejsce wykonywania przedsiębiorstwa, do którego należy pomieszczenie składowe. *d)* Kiedy i gdzie i za jakim Nr. wykupiono świadectwo przemysłowe na to przedsiębiorstwo.	

.... dnia .... 19....

PODPIS

....

(Strona 1-sza).

Kasa Skarbowa (Urząd podatkowy) w ....

WZÓR do § 95 instrukcji

P A M I Ę T N I K

na blankiety świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw handlowych oraz dla handlu rozwozowego, obnośnego i jarmarcznego.

(strona 2-ga)

Data otrzymania wzgl. wydania świadectw przemysłowych	PRZEDSIĘBIORSTWA Kategorja I		Kategorja II, W MIEJSCOWOŚCIACH Warszawa		1-klasy		2-klasy		3-klasy		4-klasy		Kategorja III, W MIEJSCOWOŚCIACH Warszawa		1-klasy	
	Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiostw	Dla pomieszczeń składowych
	166.000 M	16.600 M	62.500 M	6.250 M	52.500 M	5.250 M	42 500 M	4.250 M	32.500 M	3 250 M	22.500 M	2 250 M	17.500 M	1.750 M	15.000 M	1.500 M
	I L O Ś Ć B L A N K I E T Ó W															

(dalszy ciąg strony 2-giej)

HANDLOWE świadectw III W OSIACH 2 klasy		3-klasy		4-klasy		IV Warsz.	1-klasy	2-klasy	3-klasy	4-klasy	V-a	V-b	HANDEL JARMARCZNY HURTOWY			DETALICZNY		
Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiorstw	Dla przedsiębiorstw	Dla przedsiębiorstw	Dla przedsiębiorstw	Dla przedsiębiorstw	Handel rozwozowy	Handel obnośny						
12 500 M	1.250 M	10.000 M	1.000 M	7.500 M	750 M	5.000 M	4 250 M	3.250 M	2.500 M	1.250 M	7.500 M	2.500 M	20.000 M	15.000 M	6.000 M	5.000 M	4.250 M	1.700 M
I L O Ś Ć B L A N K I E T Ó W																		

(strona 1-sza)

Kasa Skarbowa (Urząd podatkowy) w ....

WZÓR do § 95 instrukcji.

PAMIĘTNIK

na blankiety świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw przemysłowych na osobiste zajęcia przemysłowe dla przedsiębiorstw żelugi, tudzież na blankiety bezpłatnych biletów przemysłowych.

(strona 2-ga)

Data otrzymania wzgl. wydania świadectw przemysłowych.	PRZEDSIĘBIORSTWA PRZEMY															
	Kategorja															
	I	II	III	IV	V	VI					VII					VIII
						W miejscowościach										
						Warszawa	KLASY 1	2	3	4	Warszawa	KLASY 1	2	3	4	Warszawa
	250.000 M	165.000 M	83.000 M	25.000 M	9.000 M	7.000 M	6.000 M	5.000 M	4.000 M	3.000 M	2.800 M	2.200 M	1.800 M	1.200 M	8.00 M	1.000M
	ILOŚĆ BLANKIETÓW															

(dalszy ciąg stronicy 2-giej)

SŁOWIE				OSOBISTE ZAJĘCIA PRZEMYSŁOWE										Przedsiębiorstwa żeglugi.	Bezpłatne bilety przemysłowe		UWAGA
Świadectw																	
VIII				Ekspedytorów			Maklerów giełdowych		IV Inspektorów, ajentów i pośredników handlowych				Subjektów podróżujących		Na pomieszczenia składowe i kantory	Na dostawy i antrepryzy	
W miejscowościach									W miejscowościach								
KLASY 1	2	3	4	II/1	II/2	II/3	III/1	III/2	Warszawa	KLASY 1	2	3					
800 M	600 M	400 M	300 M	75.000 M	52.500 M	42.500 M	51.000	39.000 M	10 000 M	10.000 M	8.000 M	6.000 M	10.000 M				
ILOŚĆ BLANKIETÓW																	

Kasa Skarbowa (Urząd podatkowy) w ....

Nr. ....

WZÓR do § 95 instrukcji.

Do

IZBY SKARBOWEJ

w ....

Kasa Skarbowa (Urząd podatkowy) uprasza o zarządzenie nadesłania następujących blankietów, dokumentów przemysłowych:

MIEJSCOWOŚĆ KLASY ....

Przedsiębiorstwa handlowe				Przedsiębiorstwa przemysłowe			Osobiste zajęcia			Handel jarmarczny			Przedsiębiorstwa żeglugi
Kategorja	Rodzaj świadectwa	Cena świadectwa Mk.	Ilość blankietów	Kategorja	Cena świadectwa Mk.	Ilość blankietów	Kategorja	Cena świadectwa Mk.	Ilość blankietów	Kategorja	Cena świadectwa Mk.	Ilość blankietów	Ilość blankietów
I.	Dla przedsiębiorstw	166.000		I	250.000		II/1	75000		Hurtowy	20.000		
	Dla pomieszczeń składowych	16.600		II	165.000		II/2	52.500			15.000		
II.	Dla przedsiębiorstw			III	83.000		II/3	42.500			6.000		
	Dla pomieszczeń składowych			IV	25.000		III/1	51.000		Detaliczny	5.000		
III.	Dla przedsiębiorstw			V	9.000		III/2	39.000			4.250		
	Dla pomieszczeń składowych			VI			IV				1.700		
IV.	Dla przedsiębiorstw			VII			VI	10.000		Bezpłatne bilety przemysłowe na pomieszczenia składowe i kantory			
				VIII									
V-a	Dla handlu rozwozowego	7.500								Bezpłatne bilety przemysłowe na dostawy i antrepryzy			
V-b	Dla handlu obnośnego	2.500											

.... dnia ....

(Strona 1-sza).

Izba Skarbowa w ....

WZÓR do § 169 instrukcji.

R E J E S T R

przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych obowiązanych do składania publicznych sprawozdań.

(Strona 2-ga).

Nr. bieżący	Nr. Akt.	D z i a ł	Nazwa przedsiębiorstwa	Rok		Termin ustawowy zatwierdzenia bilansu	Data obrachunku podatkowego	Data doręczenia nakazu płatniczego.	Ostateczny termin płatności	WYMIAR PODATKÓW														UMORZENIE PODATKÓW															
				Operacyjny	Podatkowy					Od kapitału		Procentowego od zysku		Od kapitałów i rent				Kara		Odsetki za zwłokę		R a z e m		Data i № rozp.		Od kapitału		Procentowego od zysku		Od kapitałów rent				Kara		Odsetki za zwłokę		R a z e m	
														Od kapitałów pieniężnych		On cal'owy														Od kapitałów pieniężnych		On cal'owy							
										M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.

(dalszy ciąg strony 2-giej)

W P Ł Y W Y P O D A T K Ó W																	Z A L E G Ł O Ś Ć P O D A T K Ó W																U W A G I
Dowód przychodowy			Od kapitału		Procentowego od zysków		Od kapitałów i rent				Kara		Odsetki za zwłokę		R a z e m		Od kapitału		Procentowego od zysku		Od kapitałów i rent				Kara		Odsetki za zwłokę		R a z e m		Przekazano do egzekucji		
Kasa	Data	Pozycja Dziennika kasowego					Od kapitałów pieniężnych		On cal'owy												Od kapitałów pieniężnych		On callowy								Data	Nr. listy zalegl.	
			M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.	M.	f.			

WZÓR do § 176 instrukcji.

IZBA SKARBOWA

w .... dnia ....

DO

....

....

w ....

....

NAKAZ PŁATNICZY

na dodatkowy podatek przemysłowy dla przedsiębiorstw obowiązanych do składania publicznych sprawozdań

Na zasadzie art. 66 i 73 ust. o państw. podatku przemysł. został wymierzony dodatkowy podatek przemysłowy za rok podatkowy ....

operacyjny ....

jak następuje:

1) podatek od kapitału w kwocie . . .. Mk. .... fen.
2) procentowy podatek od zysku w kwocie .... „ .... „

Razem . . . . Mk. .... fen.

Na podstawie obliczenia przedsiębiorstwa wpłacono:

1) podatek od kapitału w kwocie . . .. „ .... „
2) proceutowy podatek od zysku w kwocie .... „ .... „

Razem . . .. „ .... „

Wynikającą różnicę w sumie .... „ .... „

należy zapłacić w Kasie skarbowej (Urzędzie podatkowym) w .... w ciągu dni............... licząc od daty otrzymania nakazu płatniczego. W razie niezapłacenia jej w tym terminie nastąpi ściągnięcie w drodze egzekucji, nadto pobierze się odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie.

Przeciw temu nakazowi płatniczemu przysługuje prawo wniesienia skargi do Komisji Okręgowej dla spraw podatku przemysłowego w terminie miesięcznym od dnia doręczenia nakazu płatniczego. Skargę składa się za pośrednictwem właściwego Urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych, (Inspektoratu skarbowego, Administracji podatków), a w Warszawie za pośrednictwem Izby skarbowej.

Pieczęć Podpis

Pokwitowanie.

Nakaz płatniczy z obliczeniem dodatkowego podatku przemysłowego za rok podatkowy .... doręczono dnia .... 19..... r.

Pieczęć Towarzystwa i podpis

....

(Strona 2-ga)

Obliczenie podatkowe.

1) Firma: ....

....

2) Okres sprawozdawczy ....

3) Data zatwierdzenia sprawozdania przez walne zebranie ....

4) Data otrzymania sprawozdania przez Urząd skarbowy, (Inspektorat skarbowy, Administrację podatków)

....

Rok podatkowy ....

A) Podatek od kapitału:

....

....

B) Procentowy podatek od zysku:

....

....

(*Strona 1-sza*)

WZÓR do § 187 instrukcji.

Nr. kolejny księgi przedsiębiorstw ....

Wniesiono dnia .... 192.... r.

DO

KOMISJI MIEJSCOWEJ

do spraw podatku przemysłowego okręgu Urzędu skarbowego (Inspektoratu skarbowego, Administracji podatków)

w ....

DEKLARACJA

do wymiaru procentowego podatku od zysku na rok podatkowy 192.... r.

(art. 95 ust. o państw. podatku przemysłowym).

1. Blankiet niniejszy wydaje bezpłatnie właściwy Urząd Skarbowy podatków i opłat skarbowych (Inspektorat skarbowy, Administracja podatków).
2. Płatnik ma w rubryce „Odpowiedź" wpisać wszystkie wiadomości na podstawie pytania.
3. Deklaracje należy złożyć najpóźniej 1 kwietnia każdego roku podatkowego, a gdy ten termin przypada na dzień świąteczny, to pierwszego dnia powszedniego po dniu 1 kwietnia — zaś dla przedsiębiorstw i zajęć osobistych rozpoczętych w ciągu roku podatkowego, najpóźniej do 1 kwietnia następnego roku. Deklaracje mają być złożone osobście lub przesłane pocztą w liście poleconym, do właściwej komisji miejscowej.
4. Obowiązek złożenia deklaracji dotyczy: a) przedsiębiorstw handlowych I i II kategorji — wszędzie; III kategorji w Warszawie oraz w miejscowościach pierwszch trzech klas, b) przedsiębiorstw przemysłowych I, II, III, IV i V kategorji wszędzie, VI kategorji w Warszawie oraz miejscowościach pierwszych trzech klas: c) osobistych zajęć przemysłowych zaliczonych w art. 90 ustawy o państw. podatku przemysłowym do kategorji II, III i IV, d) wszystkich samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, wymienionych w ustępie 2 art. 90 ustawy o państw. podatku przemysłowym.
5. Deklaracja ma być złożona oddzielnie co do każdego przedsiębiorstwa, lub osobistego zajęcia.
6. Płatnicy, którzy nie złożyli deklaracji w oznaczonym terminie bez powodów uwzględnienia godnych, jakoteż ci, którzy nie zamieścili w deklaracjach wiadomości niezbędnych do określenia obrotów i zysków z przedsiębiorstw i osobistych zajęć, podlegają grzywnie do 10.000 mk. (art. 152 ust. o państwowym podatku przemysłowym).
7. Świadome zeznanie nieprawdziwych obrotów i zysków w celu zmniejszenia dodatkowego podatku przemysłowego lub uwolnienia od niego, podlega karze z art. 136 ustawy o państw. podatku przemysłowym.
8. Za obrót uważa się: a) dla przedsiębiorstw handlowych sprzedających towary, — sumę rocznego wpływu brutto ze sprzedaży towarów tak za gotówkę jak na kredyt, wliczając w to sumy otrzymane z antrepryz i dostaw oraz handlu jarmarcznego; b) dla oddzielnych antrepryz i dostaw, — sumę brutto, otrzymaną przez antreprenera lub dostawcę albo przypadającą mu w ciągu roku za wykonanie zobowiązania; c) dla zakładów bankierskich, kas zaliczkowych, pod zastaw ruchomości (lombard) i kantorów wymiany, — sumę rocznego wpływu brutto z operacji czynnych prowadzonych zarówno własnym kapitałem jak i puszczeniem w obieg depozytów i wszelkiego rodzaju środków obrotowych (według kasy, rachunków oraz operacji komisowych); d) dla łaźni, pokojów umeblowanych i hotelów, — sumę rocznego wpływu brutto; e) dla osobistych zajęć przemysłowych, samodzielnych zajęć zawodowych, roczny zarobek brutto; f) 1. dla przedsiębiorstw przemysłowych zajmujących się wydobywaniem lub przetwarzaniem surowców lub materjałów, — wartość brutto sprzedanych surowców, 2. dla przedsiębiorstw zajmujących się produkcją towarów, — wartość brutto wytworzonych w ciągu roku wyrobów, sprzedanych zarówno z głównego zakładu przemysłowego jak i ze wszystkich należących doń składów, 3. dla przedsiębiorstw przerabiających cudze materjały, — roczny zarobek brutto, 4) dla przedsiębiorstw przewozowych (ustęp 1 wszystkich kategorji dodatku II do art. 3 ustawy o państw. podatku przemysłowym) roczny zarobek brutto.

Nazwisko i imię właściciela przedsiębiorstwa, osoby wykonywującej zajęcia osobiste albo nazwa firmy lub towarzystwa.

Jeżeli jest kilku właścicieli przedsiębiorstwa, to wszystkich należy wymienić.

Dokładny adres płatnika.

Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa lub zajęcia osobistego.

(strona 2-ga)

		P Y T A N I A
1.	Dla wszystkich przedsiębiorstw	a) Rodzaj przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego, osobistego zajęcia przemysłowego lub samodzielnego wolnego zajęcia zawodowego (sklep, kantor, magazyn, łaźnia, dostawa, fabryka, młyn, żegluga, adwokatura itp.
		b) Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa lub osobistego zajęcia.
		c) Termin rozpoczęcia przedsiębiorstwa lub osobistego zajęcia (tylko dla noworozpoczętych, art. 106 ustawy o państw. podatku przemysłowym.
		d) Ilość pomieszczeń składowych tak przy samym zakładzie jak i oddzielnie od niego zaopatrzonych w płatne świadectwa lub bezpłatne bilety przemysłowe, tudzież oznaczenie, gdzie się one znajdują.
		e) Obrót względnie zarobek brutto za rok ubiegły (patrz ustęp 8 na stronie pierwszej).
		f) Czy płatnik zgadza się potwierdzić wskazany w ustępie 1e) obrót ewentualnie zarobek brutto księgami handlowemi i przedstawić te księgi przewodniczącemu komisji? Niezgłoszenie się właściciela lub jego zastępcy uważa się za odmowę przedstawienia wymienionych dowodów, która w myśl art. 120 ustawy o państw. podatku przemysłowym pozbawia płatnika prawa do składania reklamacji.
		g) Czy płatnik życzy sobie, aby zysk względnie zarobek przedsiębiorstwa był przyjęty w wysokości rzeczywiście osiągniętej i czy zgadza się przedstawić Komisji miejscowej swe księgi handlowe lub inne niewątpliwe dokumenty?
		h) Jaki zysk względnie zarobek osiągnął płatnik w roku ubiegłym? Podanie odpowiedzi na to pytanie pozostawia się do uznania płatnika.
2.	Dla przedsiębiorstw handlowych	a) Ile pokojów lub izb, ile wejść dla kupujących jest w zakładzie handlowym?
		b) Roczne komorne za rok ubiegły za najem zakładu i każdego pomieszczenia składowego (jeżeli zakład handlowy wynajęto razem z mieszkaniem za ogólną kwotę, to należy podając tę kwotę nadmienić, że podano ją łącznie z mieszkaniem, jeżeli zaś zakładu handlowego nie najęto, to podać „nie najmowane“).
		c) Nazwisko i imię zarządzającego zakładem handlowym (czy sam właściciel, czy członek rodziny i jaki, czy najęty subjekt do tego upoważniony).
		d) Ilość osób zatrudnionych w handlu w roku ubiegłym.
		e) Kwota wypłaconych w roku ubiegłym pensji gotówką.
		f) Koszty utrzymania w naturze pracowników zakładu prócz członków rodziny właściciela zakładu za rok ubiegły.
3.	Dla przedsiębiorstw przemysłowych	a) Ilość, rodzaj i rozmiar maszyn lub innych narzędzi fabrykacji (warsztatów takich wrzecion, walów, żaren, pras itd.) będących w użyciu w roku ubiegłym.
		b) Jakość siły którą są poruszane maszyny lub narzędzia fabrykacji (ludzie, woda, konie, para, gaz, elektryczność, benzyna i t. p.) oraz oznaczenie motorów.
		c) Ilość robotników zatrudnionych w zakładzie w roku ubiegłym? Do liczby robotników należy zaliczyć zarówno robotników przy fabrykacji głównej i we wszystkich warsztatach pomocniczych jak i zajętych robotami z ramienia zakładu zewnątrz, jak również majstrów i niższą służbę — niezależnie od sposobu najmowania tych robotników (dziennie, miesięcznie, rocznie itd.). Robotnicy młodsi od lat 17 i starsi od lat 55 liczą się dwóch za jednego. Jeżeli w zakładzie liczba robotników w ciągu roku nie jest jednakowa, to wykazać najmniejszą ich liczbę, największą liczbę i średnią ilość, przy której zakład pracuje zwykle.
		d) Ilość zarządzających, subjektów, kantorowych innych pracowników należących do administracji zakładu a nie będących robotnikami.
		e) Kwota wypłaconego w roku ubiegłym wynagrodzenia robotnikom i innym pracownikom zakładu (uposażenie w naturze, mieszkanie stół, odzież — po cenie właściciela).
		f) Ilość i rodzaj wydobytych w roku ubiegłym surowców, ilość i rodzaj wyrobionych w roku ubiegłym towarów według miar obecnie obowiązujących.
		g) Ilość sprzedanych w roku ubiegłym surowców i towarów tak z tamej fabryki lub zakładu jakoteż z pomieszczeń składowych według miar i wag obecnie obowiązujących.
4.	Dla osobistych zajęć	a) Ilość pomocniczych pracowników i rodzaj wykonywanego przez nich zajęcia w roku ubiegłym.
		b) Kwota wypłaconego pracownikom pomocniczym w roku ubiegłym wynagrodzenia w gotówce i w naturze.

(strona 3-cia)

O D P O W I E D Z I

Ogólny obrót .... w tem z jarmarków .... z antrepryz i dostaw ....

Członków rodziny........................ osób, subjektów najętych........................ innych pracowników........................

Dla pełnomocnika................ dla wszystkich pozostałych subjektów................ innych pracowników................ Razem ....

(strona 4-ta)

ZAPISKI URZĘDOWE

Nr. przy określeniu obrotu	Nr. i kategorja świadectwa przemysłowego	Określony za rok ubiegły		Zeznany za rok ubiegły	
		obrót względnie zarobek brutto	zysk względnie zarobek	obrót względnie zarobek brutto	zysk względnie zarobek

WYMIAR PODATKU ZA ROK 192...

	Obrót względnie zarobek brutto	Procent średniego zysku względnie zarobku	Zysk względnie zarobek	Przypadający podatek	Uwaga
	Marek		Marek		
Według wniosku władzy skarbowej I instancji					
Według uchwały komisji miejscowej					
Wskutek reklamacji					
Wskutek odwołania się płatnika lub protestu Przewodniczącego komisji					

(strona 1-sza)

Urząd Skarbowy podatków i opłat skarbowych
(Inspektorat skarbowy, Administracja podatków)
w ....

WZÓR do § 189 instrukcji.

LISTA OSÓB

celem wymierzenia grzywien na zasadzie art. 132 ust. państw. podatku przemysłowym

na rok 192.....

(strona 2-ga i 3-cia)

Nr. porządkowy	Nazwisko i imię firma płatnika	Miejsce zamieszkania, adres płatnika	Oznaczenie kategorji, daty, numeru świadectwa przemysłowego oraz Kasy Skarbowej (Urzędu podatkowego) w której je wykupiono	Deklaracje złożone po terminie (data złożenia lub wcale jej nie złożono	Oznaczenie danych nie zamieszczonych w deklaracji a niezbędnych do określenia obrotu i zysku przedsiębiorstw względnie zarobku z zajęć osobistych.	Kwota grzywny nałożonej przez Komisję miejscową
						Marki

Okręg Miejscowej Komisji
do spraw
Podatku Przemysłowego.

WZÓR do § 201 instrukcji.

REJESTR

wymiaru i poboru

procentowego podatku przemysłowego od zysku przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Na rok 192 ....

(strona 2-ga)

1	2	3	4		5					6	
Nr. porządkowy	Nazwisko i imię, firma i adres płatnika	Przedsiębiorstwo lub zajęcie osobiste od którego przypada podatek, — miejsce wykonywania	Wymierzone przez komisję miejscową kwoty		Umorzono					Podwyższono	
					wskutek reklamacji		wskutek odwołania			wskutek protestu przewodniczącego	
			podatku	grzywny z art. 132 ust. o pod. przem.	Data i № rozporządzenia	podatek	Data i № rozporządzenia	podatek	grzywna	Data i № rozporządzenia	podatek
			Marek			Mk.		Marek			

(dalszy ciąg strony 2-giej)

7					8		9				
Uiszczono					Zaległość względnie nadpłata (czerwono)		Zwrócono płatnikowi nadpłatę				UWAGA
Data	Pozycja dziennika kasowego	podatek	grzywnę	odsetki za zwłokę	w podatku	w grzywnie	w podatku	w grzywnie	Data	Pozycja dziennika kasowego	
		Marek			Marek		Marek				

Okręg Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego.....................

WZÓR do § 201 instrukcji.

NAKAZ PŁATNICZY №..................

na procentowy podatek od zysku na rok 192.....

dla | Nazwisko i imię lub firma ....
....
adres ....

Oznaczenie przedsiębiorstwa lub zajęcia osobistego	Ustalony przez komisję miejscową			Przypadający podatek
	Obrót lub zarobek brutto	% średniego zysku względnie zarobku	zysk względnie zarobek	
	Marek		Marek	

Przewodniczący Komisji Miejscowej
(podpis)

(Pieczęć)

Przeciw temu wymiarowi podatku, można wnieść reklamację do wskazanej wyżej Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego, w terminie ....
....

Podatek należy wpłacić do Kasy Skarbowej (Urzędu podatkowego) najpóźniej do ....

Od niewypłaconych w tym terminie kwot, pobierze się odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie. Wniesienie reklamacji nie wstrzymuje obowiązku zapłaty tego podatku.

Urząd Skarbowy Podatków i Opłat Skarbowych (Inspektorat skarbowy, Administracja podatków)

w ....

WZÓR do § 221 instrukcji.

R E J E S T R

spraw karnych o przekroczeniu przepisów ustawy o zasadniczym podatku przemysłowym

na rok 192.....

(*strona 2-ga*)

1	2	3	4	5	6	7	8	9
Nr. porządkowy	Data sporządzenia protokółu karnego	Data wydania obwinionemu duplikatu protokółu karnego	Nazwisko i imię firma i adres obwinionego(ej).	Oznaczenie przedsiębiorstwa lub osobistego zajęcia przemysłowego	Istota czynu karygodnego	Kategorja i wartość wymaganego świadectwa przemysłowego	Kwota dodatków niepaństwowych	Data i Nr. decyzji Urzędu Skarbowego (Inspekt. skarbow., Administr. podatków)
						Marek		

(*dalszy ciąg strony 2-giej*)

10			11				12					13
Należność wskutek decyzji Urzędu Skarbowego (Inspektoratu skarb. Administr. pod.)			Data				Wskutek orzeczenia Komisji Okręgowej					Uwaga
							Decyz. Urzędu Skarbow. (Insp. skarb., Admin. podatków)		Zniżono należność			
W zasadniczym podatku przemysłowym	W dodatkach niepaństwowych	W karze	Doręczenia odpisu decyzji karnej obwinionemu	Nr. wniesienia skargi	Przedłożenia sprawy Komisji Okręgowej	Nr. orzeczenia Komisji Okręgow.	Zatwierdzono	Uchylono	W zasadniczym podatku przemysłowym	W dodatkach niepaństwowych	W karze	
Marek									Marek			

(strona 1-sza)

WZÓR do § 224 instrukcji.

Urząd Skarbowy podatków i opłat skarbowych (Inspektorat skarbowy, Administracja podatków)
w ....

Kasa skarbowa (Urząd podatkowy)
w ....

K S I Ę G A

wymiaru i poboru zasadniczego podatku przemysłowego i grzywien za przekroczenie przepisów ustawy o tym podatku.

N a r o k 192...

(strona 2-ga)

1	2	3	4				5			6			
			Należność				Data			Umorzenie			
Nr. porządkowy	Nazwisko i imię firma i adres płatnika	Oznaczenie przedsiębiorstwa lub osobistego zajęcia przemysłowego	Data i Nr. decyzji karnej	W zasadniczym podatku przemysłowym	W dodatkach niepaństwowych	w karze	Doręczenia decyzji karnej	Wniesienia skargi	Doręczenia orzeczenia na skargę	Nr. orzeczenia na skargę	W zasadniczym podatku przemysłowym	w dodatkach niepaństwowych	w karze
				Marek							Marek		

(dalszy ciąg strony 2-giej)

7						8			9				
Uiszczenie						Zaległość			N a d p ł a t a				
												Zwrot względnie zarachowanie na inne zaległości płatników	
Data	Pozycja dziennika kasowego	W zasadniczym podatku przemysłowym	w dodatkach niepaństwowych	w odsetkach za zwłokę	w karze	W zasadniczym podatku przemysłowym	w dodatkach niepaństwowych	w karze	W zasadniczym podatku przemysłowym	w dodatkach niepaństwowych	w karze	Data	Nr. dziennika kasowego
		Marek				Marek							

Tłoczono w Spółce Akc. Zakł. Graf. „Drukarnia Polska" Warszawa, Szpitalna 12.